

मराठी - संत - तत्त्वज्ञान : संज्ञाकोश

(मध्ययुगीन मराठी वाङ्मयाच्या आधारे)

MARATHI - SANTA - TATVAJNYAN : SAMJNYA - KOSH
(BASED ON MADHYA-YUGREEN-MARATHI VANGMAYA)

खंड २ : (क ते न)
VOLUME 2 : (K TO N)

लेखक
प्रा. हरी श्रीधर शेणोलीकर
PROF. H. S. SHENOLIKAR

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்)

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

~~40651~~

தனிஸ்ரீலோகம் ஸவயாகயாநம், பரதிபத தாதபாய ஸஹிதம்	1	10
பாரதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	"	0 3
ராமசரமஸ்ரீலோகம்	"	0 1
துஷ்கரஸ்ரீலோக டிப்பணி	"	0 2
யதிதாமஸ்முச்சயம்	"	0 9
முதல் திருவந்தாதி	"	0 9
இரண்டாம் திருவந்தாதி	"	0 6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	"	0 6
சான்முகன் திருவந்தாதி	"	0 7
திருவிருத்தம்	அரும்பதபரதிபத தாதபாயஸஹிதம்	1 14
திருவாரியம்	"	0 3
பெரியதிருவந்தாதி	"	0 7
திருமுடி முகூர நிருகதை	"	0 3
சிறியதிருமடல்	"	0 5
பெரிய திருமடல்	"	0 5
சுருதநதாண்டகம்	"	0 3
திருநெடுதாண்டகம்	"	1 0
திருப்பல்லாண்டு	"	0 8
பரதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	"	0 8
பரதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	"	0 7
பெரியதிருமொழிக முதல் கக பததுக்கள்	(3	0 1
பெரியதிருமொழி ஸ - யாகயாநம்)	8 0
திருச்சந்திர விருத்தம் ஸ - யாகயாநம்		5 6
திருப்பாலை ஸ - யாகயாநம்		1
திருப்பாலை ஸ - யாகயாநம்		
அமலனாதிபிரகாசம்		
திருவாய்மொழி ஸ - யாகயாநம்		
உபதேசரத தினமாலே		

இப்படிக்கு

MD. SETH LAMBERT HILL

காயத்தித் தருக்காரி,

நே. டி.சு. வெங்கடாசல முதலி வீதி, சென்

ஸ்ரீ மதேவராமாத்ஜாயநம:.

பரமதா நுணிகரான ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிக ளருளிச் செய்த

ஸ்ரீ ஸுலேஸ தயாராத்ரம தீபக்த்யாதி குணாண்மம் ।
யதிதேவரவனமவநதேவமயஜாமாத ம்முநிம ॥

தனியன்.

கோயிற்கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.
கட்டளைக கவித்திறை.

முன்னந திருவாயமொழிப்பிள்ளை தாமுபதேசித்தநீநர்
தன்னின்பு யைத தனாவாதசொல மணவாளமுனி
தன்னன்பு னசெய புபதேசரத்தின மாலேதனனைத்
தன்னெஞ்சு தன்னில கரிப்பவா தாள்கள சாண் நமக்கே.

பூரக ஸ்ரீ மிரீஞ்ஞ மாராபாவத்திசுமெல்
காடுதெய்வநாதிமாதா ராஜரொபயஞ்சு ।
ஹிபுசுதஹுகலிதாஜாவதேசரத
கோமாவஹிதாஜாவே தேவதாஸரணர ॥

பதவுரை.

மன்னம்

திருவாய மொழிப்பிள்ளை

பூவத்தில்

திருவாயமொழிப்பிள்ளை

உபதேசரத்தினமாலேத் தனியன்.

தாமுபதேசித்த
நோதன்னிப்படியை

தணவாத

சொல

மணவாளமா முனி

தன்

அன்புடன

செய்

உபதேசரத்தினமாலேதன்னை

தம

நெஞ்சுதன்னில

தரிபடவா

தாளகா

நமக்கு

சரண

தாமுபதேசித்தருளிய

கர்மத்தின் ப்ரகாரங்களை

(கேட்ட அமரத்தில்) குன்ற

ஸ்ரீஸூக்திகளையுடையரான

ஸ்ரீமணவாளமா முனிகள்

தம்முடைய

லோகோஜலீவநாதத்தமான டி

டனே

அருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாலேயென்றத்

ப்ரபந்தத்தை

தங்களுடைய

மனதில்

நிலைக்கச் செய்யுமவாகளுடைய

திருவடிகள்

நமக்கு

அடைக்கலமாகும்.

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயசமீ.

பரமகாருணிகரான ஸிளகைலோகமஜீயர் அருவிச்செய்த

வ்யாக்யாதாவதாரிகை.

பெரிய பிள்ளைகிறார் (க) "பின்னான் வணங்குநீசோதி" என்கிற
 பிள்ளைபுள்ளாரு மாஸரயிக்குப்படி அககுமயராய், அஹ்நுத
 ஹ்நுத (க) தாஸபாஸநிபாஸநி களி லொநவ வந்தவதரித்தா
 ரு ஹ்நுதயான தரத்தையுடையராய், திருவாய்மொழிப் பிள
 ரதி நுமிருகிலை யாஸரயிக்கு (உ) "தேவுமற்றறிவேன்" என் னும
 த் திதே (உ) கரிக்கடராய், அவருபதேஸுத்தாலே திருவாய்மொழி
 நாடக்கமான அபேஷ திவயாபகதநகரினுடையவும், அதின்
 திவயாபகதநகரினுடையவும் அர்த்தத்தை
 த் (பி) கரித்துக் கருகாததாரி ருப்பாராய், அந்தபிள்ளை தமே
 நுபாம்பரையாகிற மாரத்துக்கு கடுகாயகரத்தமென் னும்படி
 ள்வுள்ளததை யுண்டாகுமபிள்ளை உடையவர் திருவடிகளை
 உமகலகாரு த் தாராகப பறநியிருமென்று உகயரின மிகுநி
 லே காட்டிக்கொடுக்க, அத்தாலே அவர் திருவடிகளில் அதி
 ராவணயத்தை யுடையராய், "இராமநாதன் தாளாடித்ததார் பிடித்
 ரைப்பாறிகுணனும திருவடையோம்" என னுப்படியே தமமை
 ஸரயித்தவாகருக்கு ஒரு துறைநாடுவிலையாம்படியானருந்
 தாராயவயத்தால் வகுகொரவ்யதை யுடையராய், அழ்வார்
 நுடையவும் அசாராயாகருடையவும் அருளே தமக்கு விளைநீராம்
 தயாகவாத்தி (பி) தமப் பேருமவராய், அதனவ பாரங்கும
 காலெட்டந் தாதிருநடைவும் காதயாமுந யதிவராதுகளுடை
 வும் பா(ஹ) வத்தைத் தமக்கொராகாததாலே யுடையராய்ப்படி
 ருப்பாராய், ஸகல ஸிவமோகஸமுஜ்ஜீவநைசத்தபரரீய, தமமு
 டய பரஸுமருசமைத பரதேயாஜிதையாலே பரம ரஹஸ்யாரத்
 த்களையெல்லாம் வைப்பதற்க்களிலே பரகாலிபடித்தருவான்

பெருமையையுமுடையராய், “மணவாளமாமுனியை யினியொ
பார்க்கிலலை யுலகேழிலு மும்பருநிலும்” என்னுமபடி உபய விழ
யிலும் தமமுடைய ஸேஷத்வாதி குணங்களுக்கு உபமாநிபி
லே யிருக்கிற உச்சராயத்தை யுடையராயி நுப்பராய், தக்கமந்
ஸம்பத்தாயக்கொண்டு, * திருவரங்கத்திருப்பதியே யிருப்ப
வெழுந்தருளிரிநுப்பராய், அக்காலே கோபிலமணவாளமாமு
யென்று நிருபகமாமபடி யிருப்பாரொருவரிடே

ஏவம்வித மாஹாகமயத்தை யுடையராயிருக்கிற வரவரமு
வர்யரான ஜீயா, தமமுடைய பரமக்ருபையாலே ஆழவாக்கி
டையவும் ஆசாரியர்களுடையவும், அவதாரங்கள் அதீதகாலமா
யாலே “தெருளுறறவாமுவாரகன சீமையிவாரார் அருளிசெ
யிலையறிவாரார்” என்னுமபடி அவர்களுடைய அவதாரவைப
மும் உக்தயறுஷ்டாங்கங்களும் ஒருவாக்குற தெரிபாடுபடி ஸங்கு
மாய் வருகிறபடியையும், தத்தாலத்திலே சேதநடைய ஜன
மாந்த்யத்தையும் தாஸித்தருளி, இனி இவர்கள் விஷயமாக ஆ
வாரகளுடைய அவதார ரஹஸ்யாதிகளென்ன, தசஸுத்திகண்
ன்ன, தப்பயாதி ஞான ஆசாரயாகளுடைய உக்தயறுஷ்டா
களென்ன, இவை தொடக்கமான ஆததனிசேஷங்களை யெல்லா
ப்ரகாஸமாக்கி, ததவயமுகத்தாலே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிப்பி
ன்றமதியிட்டு இவவாகத விசேஷங்களைக்கேவலம் உபதேஸமா
மாக பரகாசிப்பித்தால தக்காலத்திலவாகளுக்கொழியப்பிறகால
திலவர்களுக்கு உபஜீவ்யமாகையிடுதென்று ததகாலத்திலவா
ளோடு பிறகாலத்திலவர்களோடு வாசியற எல்லாரு மறிந்து உ
ஜ்ஜீவிக்குமபடி ப்ரபந்தஸ்தமாம்படி பண்ணவேணுமென்று திருவு
ளம்பற்றி, அதின்பின்பு ஆசாரயாகளுடைய உபதேச பரம்பர
ப்ரபந்தமான ஆததங்களை உபதேசரத்தினமலையாகிய
ப்ரபந்தமுகேந பரதிபாத்ததருளுகிறார். ஆகையிதே இதற்கு
உபதேசரத்தினமலை யென்று திருநாமமாயிற்று.

இததான் ஆழவார்களுடையவும் ஆசாரயாகளுடையவும் த
ஸுத்திகளினுடையவும் வைபவத்தை பரதிபாதிக்கும் தாகையாலே
ஸகல ப்ரபந்த விலக்ஷணமுமாயிருக்கும்; இதில ப்ரதிபாதிக்க
அர்த்ததான் திருமந்தரத்தில ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அந்யாரா

ஸூஷத்வாத்யாகாரத்ரய யுக்தருடைய வைபவமாயத்து; ஆகையால் இதுக்கடி திருமந்திரமாயிருக்கும். திருமந்திரார்த்த நிஷ்டாஸ்தைய ருடையயிறே(க)'பயிலுஞ்சுடரொளி'(உ) + நெடுமற டிமை யிலே பரக்கவுப்பாதிப்பது. உத்தை யடியொத்தினகாயிறே* உண்ணிநாண் றுத்தாம்பு இருப்பது. அதிபடியிறே னாறநந்தாதி. அவை பிரணடினபடியுமே பரதிபாதிக்க பரபந்தமாயிறு உது; - ஆழ் வார்கள வைபவத்தையும் எம்பெருமானார் வைபவத்தையும் உப பாதிக்கையாலே, ஆகையால் இது சரமத்தில சரமமாயிருக்கும்.

இனி இப்ப்ரபந்தேக்கரானவர்களில், ப்ரதாரான ஆழ்வார்கள் திருநகூத்ராதிகளே. ஆதரிக்கைக்கடி யென்னென்னில, ஆசாயத வத்தை யாசைப்பட்டு ஸ்ரீ கீதையும் அப(ஹ, ப்ரதாரமு மருளிச் செய்தப்ரதம குருவான ஸாவேஸ்வரன, ஸாஸாரிகள ஸமரகூற்றார் த்தமாக இதரஸஜாதியனாய வந்தவதரித்த ரோஹிணி புநாஸவ. தி நகூத்ரங்களென்ன, சைதர பரேஷ்டபதாதி மாஸங்களென்ன, பமுநா ஸபூ திரங்களான மதுரா அயோத்யாதி நகரங்களென்ன, வை தொடக்கமானவை இதிஹாஸாதிகளிலே பரணீதமாயப் பாருகையாலும் அவலோபாதி இங்கும் தத்பாதிபதினைய உக்த் துஷ்டாநகங்களாலே உபதேசரித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காராக, அநத ராவேஸ்வரனுடைய ஆகஸ்திக குருபையாலே அவதரித்த இவாக நுடைய திருநகூத்ரங்களான பரவணாதிகூத்ரங்களென்ன பூஸ்வயுஜாதி மாஸங்களென்ன, அயோதயா மதுராதிகளோடே ஹபடிதமான காஞ்ச்யாதி நகரங்களென்ன, அவற்றோடே சைர் த காவேயாதி நதிகளென்ன, இவை யெல்லாவற்றையும் அநத திஹாஸாதிகளிலே(க)'கவெளவவஹவிஷ்ணு-கலெளகலு பரி யநதி' என்றும்(உ)*கூவித் கூவித் -கவசித் க்வசித்' என்றும் படி ஸூசிப்பிக்கையாலும், அதுக்குமேலே * மயர்வற மதிநல ருள ப்பெற்ற மாஹாதம்யத்தாலே பகதிபரவஸ்ய ப்ரபந்தரென் றும் பேர்பெற்றிருக்கையாலும், அவனுடைய பததினைய தோற்றம் பாலே பதின்மராய் பகவதவதார விஸூஷமாக ப(ஹ)க்தாதமரா அவதரித்தவர்களாகையாலும், அவனுக்கருவர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸத ன்களான அகில திவ்யதேசுகளிலும், தாங்களும் அதுக்கருப

உபதேசரத்தினமாலே வ்யாக்யாகம்.

மூன்று அர்த்தாநுபங்களைப் பரிசுஷித்த னேவிததுக்கொண்டு, அல் லாஹாஹு னேவையராயகதங்களைட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ளாவா தாயகனையும் உதஸீஸித்திரக வஸஸராயிருக்கையாலும் இவர்கள் னாநககராத்னம் அவற்றோபாதி யாதரிதது உபலாலிக்கக் குடியில்லை.

இனி * அழுவாதிருமகளரரண்டான தொடக்கமான ருதறா ருதவரம் இவர்களுக ருபபரதக்காராஹிப் போருஸையாலும், அவர்களி லதிஸயிதமான வைவாதகை யுடையரரசையாலும், அவா ளவதார (ய)கணையில இவரக ளவதாராதி க்ரமங்கதனும், ஸுமபடி சுமாயித்த இவ களெல்லாருடையயும் ஏறதத்தையுமதரி கது ஆகரித்தப்போரு மவாதளாகையாலே ஆசாரயர்களும் ஆதர னியரானாகள.

இனி † வேறாகவேதசியிருப்பாரான ப்ரதமபாவ நிஷ்டரு டைய வைவாதத்தையும், ‡ * ப்ரதமவைசாராநிமிருப்பாரான சரம பர்வ நிஷ்டருடைய வைவாததையும் ததஸுதாதிசரினுடையவை பவத்தையும் தத்பயஸாராதத ஸங்கரஹமான ருதஸயதினு டைய ரஸயஸுதையையும் ப்ரப்ரதிபாத்யாஹஷ்டாக சரமபாவ நிஷ டாக்ரமங்கடையும் அததபரபதநவயமுடையவர்களுக்கு, ப்ரபநக ருநகூடஸ்தர் பரஸாதமடியாக பராயஸித்தி யுண்டிம்புடையயுஞ் சொல்லித தலைக்கட்டுவதான அர்த்தாநிசேஷங்களையும் ஸ்வநிஷ்டா கதருநுபேணவும், ப்ரோபதேஸ ருபேணவுந்அருளிசெய்யாகின்றி கொண்டு இந்த ருபரமபரா வைவாத கதருமுதத்தாலே குருகுல துர்யரான தாம் ளர்வாக்கும் ருரு ரமபராகவய முண்டாய் உ ஜீவிக்கும்படிபணனி யுபகரித்தருளுகாரா.

உபதேசரத்தினமாலே

வ்யாகயாதாவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமಃ.

பரமகசுருணிகரான மணவாளமா முணிகளருளிச்செய்த,

உபதேசரத்தினமாவுஷ.

மூ.—எந்தை திருவாய் மொழிப்பிள்ளையின்னருளால்
வந்தவுபதேச மார்க்கத்தைச்—சிறந்தசெய்து
பின்னவருங்கறத வுபதேசமாய்ப்பேசுகின்றேன்
மன்னிபசாவெண்பாவில வைத்து, (க)

சூறையுட்பெளகுண - சுஹிராஜிவராயு மாருணாவிரவிகு
உவபெசுர துஜாவிவத-3.

உஜேஸிகுவிவெவமாரா: வுலாபாத்
ஹெ விவிஞ்சுலாஸாபெசுரமபி |
வஹா துநாபெசுரமபி ஸ்ரவீதி
வ்ருதேவஸகிகெகெந்மெஸுஸெளஜெ |

பதவுரை.

எனோத	எமது ஸ்வாமியான
திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினுடைய
இன்	இனிமையான
அருளால்	விசேஷகடாக்ஷத்தாலே
வந்த	எனக்குக் கிடைத்த
உபதேசமார்க்கத்தை	உபதேச வரலாற்றை
சிறுதைசெய்து	சிறுத்தித்து
பின்னவரும்	எனக்குப் பிற்பட்டவர்களும்
கற்க	ஆப்யஸிக்கும்படி
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர	சிறப்பையுடைய
வெண்பாவில	வெண்பா வென்னும் பாட்டில்
வைத்து	அமைத்து
உபதேசமாய்	உபதேசமாக
பேசுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன். (க)

அவ. - இதில் முதற்பாட்டில், தமக்காசார்யரான பிள்ளையுடைய ப்ரஸாதத்தாலே க்ரமாக(உ)தமாய்வந்த அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்புள்ளாருமறிந்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தருபேண உபதேசித்து, ப்ரகாசிப்பிக்கிறோமென்று ஸ்ரோத்ரு புத்தி ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார். (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை) என்று தொடங்கி; - அதாவது திருமலையாழ்வாரென்று திருநாமமான இவர்க்குத்திருவாய் மொழியிலுண்டான அத்யந்தாபி(வி)நிவேஸமடியாகத் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையென்று தேசந்திகழும்படியான திருநாமமாய்த்தென்கை. அது தோன்ற 'திருமலையாழ்வார் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை' என்று தாமே திருவுள்ளம்பறமியருளினிறே. இவருளிச்செய்யும் அர்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஆப்தியிருக்கிறபடி.

வ்யா. - (எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளை யின்னருளால்வந்த வுபதேச மார்க்கத்தை) என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டுபோகும்படியானப(ஸ)ந்தவிசேஷத்தையுடையாரான

பிள்ளை தம்முடைய நிர்ஹேதுக் க்ருபையாலே உபதேசிக்கவந்த உபதேசத்தினுடைய வரவாறறை. “உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்று மேலேகீழையே, இத்தால “தனனெஞ்சில் தேற்றின தேசொல்லி, இது சுத்த உபதேசவரவாற்றதென்பர்” என்றதுக் கெதிர்த்தட்டான ஸூத்த ஸம்பந்தாயமிருக்கிறபடி, ஆக, கீழ்ச் சொன்ன பதர்யத்தாலும் தம்மை விஷயிகரிக்கைக்கடியான ஸம்பந்தமும், ஜ்ஞாநபூர்த்தியும், தயாபூர்த்தியும் தமக்குத் தஞ்சமந் பிருக்கிறபடி.

(எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின னருளால்வந்த) (க) ‘தாயாய்த்தந்தையாய்,’ (உ) ‘அன்னையாய்த்தயை’ என்னுமாபோலே, எனக்கு அன்னையு மததனுமாயிருக்கிறவர். எந்தையான முறையாலே முலைகடுப்பாலே தரையிலே பிச்சு வாரைப்போலையிறே எனக்கின்னருளசுரந்தது. (ங) ‘எயிற்றி னுட மண்கொண்ட வெந்தையிராப்பகலோதுவித்தென்னை’ என்னுமாபோலே இப்படித்தமக்கு நிருபாதிக பிதாவான பிள்ளையுடைய மாஸாதத்தாலே க்ரமாக(ம)தமாய்வந்த வழியைப் பதிபத்திபண்ணி ராய்த்து இவருபதேசித்தருளுவது. அதாவது (ச) ‘விவஸூநூந வபூரணமநரிஷ்டாகவெஸூலிக’ | ஸ்வஹ பூராவூர புஷ - விவஸ்வாநமநவே ப்ராஹ மநூரிஷ்டவாகவேப்ராவித் | ஏவம் ஸம்பராப்ராப்தம்” என்கிறபடியே பரமபரையாய் வந்த பரிஸூத்த யான உபதேசமார்க்கத்தை மநம்பண்ணியென்னை. (மார்க்கத் தச்சிந்தைசெய்து) மார்க்க சிந்தைபண்ணி.

(பின்னவருங்கறக)தம்வழியைப் பிண்ணென்று பிழைக்கவிருக் ற பின்னவர்களும், ஸநமார்க்கவர்த்திகளாம்படி யபயஸித்த, முன்னோர் மொழிந்தமுறைதப்பாமறகேட்டுப் பின்னோர்ந்து, ன்னவருங் கற்க வுபதேசமாயப் பேசுகிறபடி. அதாவது (ரு) நெறியுள்ளியுரைத்த” என்னுமாபோலே, ஸர்வஜ்ஞான தாமரு ிச்செய்ததெல்லாம், (சு) ‘சொல்லும் விடுசருதியாம்” என்கிற டியே ப்ரமாணதமமாயிருக்கப் பின்புள்ளார்க்கும் பாதிபத்தி

(க) தி-வாய் உ-உ. (உ) கண்ணி-ச. (ங) பெரி-தி-ரு-உ-உ.

(ச) கீ-ச-உ. (ரு) தி-வாய்-க-உ-ரு.(சு) ஜ்ஞாநஸாராம்.

ஹேதுவாய அப்யஸிக்கைக்குடலாக ஆராய்ந்தருளிச் செய்தபடி யென்கை. (உபதேசமாயப்பேசுகின்றேன்) இவ்வாததத்தின சீர்மைபிருக்கிறபடி. இதுதான் ப்ரபததிநிஷ்டர் வைபவநதொடங்கி, ஆசார்யபிமாநிஷ்டர்வைபவமிறுதியாக வுண்டான அாததவிசேஷங்களையிறே உபதேசமாய்ப் பேசுகிறது.

இப்படி கௌரவமான அர்த்தவிசேஷங்களைப் பின்னவருங்கறக வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேனென்று உபதேசிக்குமிடத்தில், தமக்குப்பிள்ளை ரஹஸ்யமாக ஓராணவழியா யுபதேசித்தாற்போலின்றிக்கே, அகில சேதநரும் இவ்வாததத்தை அப்யஸித்தறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்தமுதேக ப்ரகாசிப்பிக்கிறோமென்கிறார். (சிகதை செய்து பேசுகின்றேன்) இவருடைய (க) “யஜ்ஞநவாயுரயகி கிஷோவாவதி-யத்திடநஸாதயாயதி தத்வாராவதி” - இது வாய்த்து; (பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில் வைத்து) அதுசெய்யுமிடத்து வெண்பாவிலே வைத்தாய்தது இவரருளிச் செய்தது. அதாவது - தமிழுக்கு வெண்பா கலித்தறை என்று மாபோலே அநேகம் பாக்களுண்டிறே. அதில கலித்தறைபாடில் ப்ரவ்ருத்தமாய்தது சரம்ப்ரபந்தமன நூற்றநகாதி. அநிலும் அப்யஸிக்க எளிதாயிருக்கிற வெண்பா வென்கிற சக்தஸ்விலே வைத்தாய்த்து சதிருடையதமிழனாகரான தாம் அருளிச்செய்தது கறகவிறே தாமுபதேசிக்கிறது.

“வெண்பாவிருகாஸிற் கல்லாணை” என்றிறே இதின் எளிமை நிரூபிப்பது. அங்குச் சீர்மன்னுகையாவது, முச்சீர் நாம்சீரென்று சொல்லப்படுகிற சீரோடே பொருநதியிருக்கை. அன்றிகதே, (உ) “புகழ்மலிந்தபா” என்னுமாபோலே இதுவும் சீர்மன்னியிருக்கிற தென்னவுமாம். * எண்ணருளுசீர் பொயகைமுன்னே ருடைய சீரோடே பொருநதியிருக்கிறது. அதுக்கதுணமாக, மன்னா சீர் வெண்பாவில் வைத்தென்று யோஜிக்கக்கடவது. (பேசுகின்றேன்) (ங) “பேசு மளவன்றிது” என்னுமர்த்தம் எல்லாருடையவும் தூக்க(மு)திகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஸுவய்க்த்தமாய்ப்படி முத்தகண்ட(ண)மாகச சொல்லாநின்றேன், நீங்கள்கேட்கிலுமாம், தவிரி லுமாம்; நான் சொல்லியலவது தரியே.

‘ உபதேசரத்தினமலை, உ-பா, கற்றோர் வ்பாக்யாகம். ௧௪

மூ.—கற்றோர்கள் தாமுகப்பா கலவிதன்னி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோமெனவுகந்து பின்புகறபர்—மற்றோர்கள்
மாசசரியத்தாலிகழில் வந்ததென்னெஞ்சே யிகழுகை
ஆசசரியமோதானவாக்கு. (உ)

உதேநீபெய்யுதியநா: ஸாக்யகீஸுவொவி

யதேதாயிஸுபகநா ஐதியு ஹிஷா:|

கூதேநிதா?தரவஸாடிவயீரயெரந

கிபெநா தெகரவகிதி கிசுவிஸயாய|| (உ)

உபநநரானவாகளுக்கு (க) “வெய்யுவா உதாஃ சுவதொஸுஹ
விட்டாடி — ப்ரோவாசதாம் தத்வதோ பரஹ்மணிர்யாம்” என்று
சொல்லக்கடவ ஆததத்தைப் பேசுகின்றேனென்று அபேக்ஷாநிர
பேக்ஷமாக உபதேசிகளைக் கருபாதிகயமிதே. இத்தால் ஆழ்வா
ரொருவாக்கு ஸாவேஸுவரன், மயாவரமதிரல மருளத்தாம் ஊரும
நாம உலகமும் தம்மைப் போலாகமும்படி மயர்வற மதிரல
மருளி வாழ்வித்தாறபோலே, இவரும் தமக்குப் பிள்ளையருளால
வந்த ஆரத்தத்தையடைய உபதேசிததருளி வாழ்வித்தருளுகிற
ராயதது. (க)

பதவுரை.

நெஞ்சே

மனமே

கற்றோகள்தாம்

கல்வியறிவுடையார் தாங்கள்

உகப்பர்

ஸந்தோஷிப்பார்கள்;

கல்விதன்னில்

கலவியைப்பயிலுவதில்

ஆசையுள்ளோர்

ப்ரீதியுடையவர்கள்

பெற்றோம் என

இதை லபிக்கப்பெற்றோமேயென்று

உகந்து

பின்பு

பிறகு

கற்பர்

அப்பயிப்பார்கள்;

மற்றோர்களை

அணியர்கள்

மாசசரியத்தால்

பொருமையாலே

இகழீல

தோஷிஞ்சொல்லுவார்களானால்

(௧) முண்டக-௧-௨-௧௨.

கூஉ உபதேசரத்தினமாலே, உ-பா, கற்றோர் வ்யாக்யாநம்.

வந்தது

வந்தகுறைதான்

என்

யாதாகும்;

தானவர்க்கு

ஆஸூரப்ரக்ருதிகளுக்கு

இகழ்கை

மற்றொன்றில தோஷிஞ்சொல்லு

வது

ஆச்சரியமோ

ஆஸ்சாயமாகுமோ.

(2)

அவ. — இரண்டாம்பாட்டு. “பின்னவருங் கற்க வுபதேச மாய்ப் பேசுகின்றேன் மன்னியசீர் வெண்பாவில்வைத்து” என் றருளிச்செய்யாரின்றீர், மத்ஸரகரஸகரனவாகள இததை யிகழார் களோவெனறு தமதிருவுள்ளத்துக்குககருத்தாக, அத்தாலே வரு வதேதா ரவத்யமில்லை, அது அவர்கள் விஷயத்தில் ஆஸ்சாயமுமன் றென்று தம் திருவுள்ளத்தைத் தேற்றியருளுகிறார்.

வ்யா. — (கற்றோர்களதாமுதப்பா) * அறியக்கற்றுவல்லாரா யிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள், நாம் உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த் தங்களை, இவர் இப்படி பரபந்தமுதேக உபதேசித்துப்போருவதே யென்று உகப்பர்கள். அன்றிகே, ஆசார்யோச்சாரணாச்சாரண முகத்தாலே இந்த ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களாகவுமாம். இப்படி ஜ்ஞாதாக்களன்றிகே, ஜ்ஞாநபு(ஷு-ஹு)தன்ஸயுடைய ரா யிருக்குமவர்கள் படி சொல்லுகிறது. (கலவிதன்னிலாசை யுள்ளோர் மறேமெனவுகருது பின்புகற்பர்) † அறிவுடையார். இப்படி கற்றவர்களிடங்களிலே கேட்கவேண்டுமென்கிற ஸ்ரத்தை யையுடையவர்கள், பெருவருத்ததேதோடே பெறவேண்டுமஅர்த்தத் தை இப்படி ப்ரபந்தஸ்தமாக்குவதேயென்று நிதிபெற்றமபோலே இத்தைப்பெற்று ஹர்ஷயுத்தராயகொண்டு கற்றவர்களிடங்களி லே கற்றுக் கேட்டு, க்ருதார்த்தராவர்கள்.

(மற்றோர்களியாதி) ஏததுபய வ்யதிரித்தராயிருக்கிற மற் றோர்கள்; அவர்களாகிறார்-அறிந்தவர்பாலசென்று சேருதல் செய யாத தீமனத்தர் போல்வார்; அவர்கள், (மாசசரியத்தாலிகழில்) மாசசரியமாவது, பிறர்மீனுக்கம் பொருமைபை அதுஷ்டாநபர் யநதமாக்குகை, அதாவது - பிறருடைய உச்சராயத்தைக்கண் டாஸ் அஸஹிஷ்ணுக்களாய் அதுக்கோ ரவத்யத்தை யாரோபிதது

† உய்யநினைவுடையார்.

• உபதேசரத்தினமலை, க.பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யானம் கரு

மூ.—ஆழ்வார்களவாழி யருளிச்செயல்வாழி

தமிழவாதுமிலுரவர்தாம்வாழி—எழபாரும்

உயயவவர்க ளுரைத்தவைகளதம்வாழி

செய்யயறைதன் னுடனே சேரந்து.

(க)

ஊரூர் ஸாரிசுவஹகுஜேதஸுசித்

ஜீவபுஷ்பநிவஹஸுபுஷ்போஷஸோதீ

சுவஸுபுஷ்பகஜேதஸுசிதாபுஷ்பாபுஷ்ப

உஜீவநஸுஜேதகாம்பவநிதஸுபுஷ்போஷ

(க)

இதழவராகி லெனறபடி. (யந்ததெனன்னஞ்சே) பிறாநினாகம் பொருமையிலலாப் பெருடையையும் பெற்றுடையவென்னேடு ஏக ஹ்ருதயமாயிருக்கிற மனஸ்சே! அததாலவந்ததென்? * மனக்குறற மாந்தரானவர் பழிக்கில புகழாயன்றோ இருப்பது. ஆனாலும் இகழ்வர்களாகில தனிந்தாலோவென்ன, (இகழ்கை பாச்சரியமோ தானவர்க்கு) பழிககில்பணைப்பாகளாயிருக்கு மவர்களுக்கு இகழ்கைதான் ஆசசர்யமுமன்றேயென்கை. ஆகையால் அது அவர்களுக்கு ஸஹஜமாயிறே யிருப்பது, இத்தால் அநுகூல பரதிகூல ருடைய ஆதரானாதாங்கள் பரபந்தத்துக்கு அதியாவஹமென்ற தாய்த்து.

(உ)

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள

வாழி

அருளிச்செயல்

வாழி

ஆதாதாழ்வம்

இல

குரவர்தாம்

வாழி .

எழபாரும்

உய்ய

அவர்கள்

பதின்மரான ஆழ்வார்கள்

வாழ்வார்களாக;

அவர்களருளிச்செய்த திவ்யப்பரப்
தங்கள்

வாழ்வனவாக;

எந்தத்தாழ்வம்

இல்லாத

பூர்வாசார்யர்கள்

வாழ்வார்களாக;

எழுலகங்களினுள்ளவர்களும்

உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக

அநதப்பூர்வாசார்யர்கள்

௩௩ உபதேசரத்தினமலை, ௩-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம்.

(ஏழாம்ருஜம்) வவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி) உதாவது: ஸப்ததவ்யவதிபாண பூமிநிலுண்டானவர்களெல்லாரும் 'உலகுய்ய வுபாசனங் கேட்டுய்ய' என்கிறபடியே ஸர்வலோகங்களும் உஜ்ஜீவிசகுமபடியே இவர்கள் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. அது செய்யமிடத்த, (செய்யமறை தன்னுடனேசேர்ந்து) ஸகல ஸாஸ்தர நிபுணரான தாங்கள் ஸகலவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களையும் அருவிசெயல்களின் அர்த்தமானது அடியொத்தியாயிருக்கும்படியிறே இவர்க்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று. அன்றிக்கே, அரிய அருவிசெயல்களின் வ்யாக்யாநங்களை வேத தாற்பர்யங்கள் பின் ரெலும்படியாயுமிதே இவர்கள் வ்யாக்யாநத்தின் வைபவமிருப்பது (௧) 'விபயஹுவெதிகா ஸ்வேத்யமஹி ருதோநுஸாரிணம்- விதயஸ்சவைதிகா ஸதவத்யகம்பீர மகோநுஸாரிணம்' எனனக் கடவதிறே

"செய்யமறைதன்னுடனேசேர்ந்து அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி" என்று தத்திஷய மங்களாஸாஸந மிருக்கும்படி, (செய்யமறை) அறுகூலர்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ப்ரதிகூலாக்கு ப்ரகாசிப்பியாதிருக்கை. அவர்களுரைத்தவைகளதன்னுடனே சேருகையாலேயிறே செய்யமறையாய்த்து. அதாவது: "அல்பஸ்ருதர் கலக்கின ஸ்ருதி நன்னுனத்தறைசேர்ந்து, தெளிவுற்று, ஆழ்பொருளை யறிவித்தது" என்கிறபடியே, அதிகீர்மலமான அருவிசெயல்களின் வ்யாக்யாந முகேகவாய்த்து அதிக(௨)ஹநமான வேதங்களின் அர்த்த தர்ஸநம்பண்ணலானதும்;

ஆக இத்தால் விலக்ஷண ப்ரமாண ப்ரமாதாக்களுக்குக்கவிதோஷம் தட்டாதபடி நிய நிரவத்யத்வாத்யாகாரங்களோடே செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணியருளினாராய்த்து. (௨) "புரோணணு புரேயணுபுரோதாரணு வஸாஸிகா: | ஜயந்தூஷ்விதாரிஷ்டம் வஸோஷவந்தூ வவந்த்யா - ப்ரமாணஞ்ச ப்ரமேயஞ்ச ப்ரமாதாஸ்சஸாத்விகா, ஜயந்துஷ்டேதாரிஷ்டம் ஸதாஸர்வதர்ஸர்வதா" என்னக்கடவதிறே. (௩)

உபதேசரத்தினமாலே, ச-பா, பொய்கையார் வ்யாக்யாஸம், ௧௪

மூ.—பொய்கையார் பூதத்தார் டேயார் புதும்மழிசை
ஐயனாளுள்மாறன் சேரலாகோன—தய்யபட்ட
சாதனன்பர் தாள் துளி கற்பாணன் கற்கலியன்
சகிவர் தோற்றததடைவா மிங்கு.

(P)

காவலர ஹகுத ஜிவாஹூர் மதிவார
ஸ்ரீமொரி காமெவர ஹநாபுர் :
ஹஜ் ஸ்ரெணும் நியாத கலிரும்மொவி
ஹடுளன்டெநம் ரநம் ததுர்தெவவதாரடி || (ச)

பதவுரை.

பொய்கையார்	பெய்கையாழ்வார்
பூததார்	பூததாழ்வார்
பேயார்	பேயாழ்வார்
புகழ்	கோத்தியையுடைய
மழிசையன்	திருமழிசையாழ்வார்
அருள்	அருளையுடைய
மறன்	நம்மாழ்வார்
சேரலர்கோன்	குலசேகராழ்வார்
துய்ய	பரிசுத்தரான
பட்டநாதன்	பெரியாழ்வார்
அன்பர்கள் தூயி	தென்னடரடிப் பெரியாழ்வார்
நல்	நன்மையையுடைய
பாணன்	திருப்பாணாழ்வார்
நல்	நல்ல
கவியன்	திருமங்கையாழ்வார்
சது	இப்படி சொன்னவியது
இங்கு	இவ்வுலகத்தில்
இவர்	இவ்வாழ்வார்களுடைய
தோற்றத்து	அவதாரங்களின்
அடைவு ஆம்	கிரமமாகும்.

(ச)

வ்யா.—காலாம்பாட்டு, “ஆழ்வார்கள் வாழி” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்த ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களை, ஒரொன்றாக

அ. உபதேசரத்தினமலை, ச-பா, பொய்கையார் வ்யாக்யர்நம்.

உபபாதிப்பாரசுத திருவுள்ளமபற்றி, அதில பூரவோக்தரான ஆழ் வரர்களுடைய அவதாரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார், (பொய்கை யாரென்று தொடங்கி).

அகாவது ஸரோஜாதராகையாலே அதுவே நிருபகமாம் படி 'நிருபபாராய, + வருத்தம் புறவிருள் மாற்றும் பெரியன யார். "மாதவன் பூதம்" என்னுமபடியான மாஹாத்ம்யத்தை யுடையாராய * ஞானசகடர்ளிளக்கேற்றிய பூதத்தார், பகவ தநுபவைதபாராய, லோகயாத்மையில் கனவையாதே (க) "யாஹு மோர் பேயன்" எனனுமபடி தோகூற வதுவே நிருபகமாய் * கோவனுள மமலரான கன்னெடு மாயனைக் கண்டமை காட்டுப் தமிழ்த்தலைவரான பெயரா (புகழ்மழிசை ஐயன்) (உ) "இடங் கொண்ட கொத்தி மழிசைசுகிறைவன்" என்கிறபடியே மஹீஸா, ஷேதரமென்கிற ப்ரதை(பெரு)யையுடைய திருமழிசைக்கு நிர வாஹகரான திருமழிசைப்பிரான்

(அருள்மாதன) (ங) "பாடினானருள்கண்டிவ்வுலகினி லிக்கதே" என்கிறபடியே கருபாதிக்கத்தை யுடையாரான யாலே அதுவே நிருபகமம்படியான நம்மாழ்வார். (சேர லர்கோன்) "சேரன்குலசேகரன்" என்னும்படி சேரகுலசேகரராய் தீர்யக் ஸ்திவர ஜமங்களை யாசைப்பட்ட பெருமாள். (துய் உ பட்டநாதன்) ஸர்வகாலததிலும் ஸர்வேஸ்வரனை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகையும், கோ(மோ)பஜமத்தையாஸகாம பண்ணுகையுப் தொடக்கமான தூயமையை யுடையாராய், (ச) "வேதாநத விழுட் பொருளின் மேவிருநத விளகைவிட்டுசித்தன் விரித்தன்" என் கிறபடியே பரத்வஸதாபகராகையாலே பட்டநாதரென்றதுவே நிருபமான பெரியாழ்வார்.

(அன்பாதாள் தூயி) (ரு) "துளவத்தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி" என்னுமபடி அஹங்கார யுக்தமான அக்ர ஜம்த்தை அநாத்நாவஹமென்றெண்ணி, தத்ரஹித ஜநமாக்ஷ னரின் பாகவதர்களுடைய ஸ்ரீ பாதரேணுவென்றதுவே நிருபா மாமபடியான ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடியார் (நற்பாணன்).

(க) பெரு தி-ங-உ. ப) இரா-நா கஉ. (ங) கண்ணி-அ.

(ச) பெரி-தி-ச-உ-கக, (ரு) திருமலை-சரு.

உயரேதசாததினமாலை, ௫ பா. அந்தநிழால் வ்யாக்யாரம். ௧௯

மூ.—அநதமிழால் நறகலைகளாய் உயரகத வரழவார்களா

இந் தவுலகிற் றுள்ள நீ லக— ம லுதி த க

மாதுகள் நாகா சமணம் மணலுலகோ தாமறிய

சுதெனறு சொல்லு? பாம யாப.

(16)

சூழிதொழில், வரிமுறை, நிர்வாகம்

கொடுவதில் வாடுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக !

வெளி நிவந்திதன கரவதி, ரா வல

தாரா: கர^{ம்} 12 விடியெ ஸ்ரீ நகரா நாயு 12

(8)

(க) “அடியாக்கை நோடாடப் பிடுகவிமலா” என்று சதீய தாஸ்யத்
துக கருதுணமான ஐக்கமலி கதமான வைசயதஸை நன்மையாகவு
டைபராய்*(மா)காயதஸர்வபெளமரான பாணபெருமான, (நறகவி
யன்)(உ)“கின்றி.ருவெட டெழுத்துங்கற அநா னு மறதுமுனைடியார்
ககடிமை” எனனுமபடி, (ஃ) ‘அடியாக்கள் தம்மடியான்’ என்ற ஒரு
சொல்லுகிறபடியே எல்லையான சதீய சேஷத்வச்சுதலேபூன்றி, நற
றையாழ்வாராகள் திருவடிகளில் சேஷத்வமே தமக்கு நீருபகமாம
படியாக எண்ணிபிடுகுகிற நலமையைபுடையாராய், அந்காழிபுள
பட அபஹரிதகையாலே “கவிமல” என்று நிபுநிதகுமபடியான
திருமஹிகையாழ்வார், எவ்மனிக வைஸ்க்ஷணயசக்ஷ யுட்டயரான
இவர்கள-இவ்வேபூதியிலே ஆவி பபனிதகருளினகரமபிதவாயதது,
(ச) ‘காணபெருந்தோற்றம்’ என்றும், (ரு) ‘சூவிவந்திபுட
ஆவிப்பூதம்’ என்று சொல்லுமாபோலே, (சு)

(8)

பதிவுரை

من

அழகிய

தமிழரசு

தமிழ் தபா னைஷி பா ல

156

நெல்

கலைகள்

வேகநகரை

ஆபநது

தேவநாபுரி

உரைத்த ஆழ்வார்கள்

அரு ரிசசெயத் ஆழவார்களா

நத உலகில .

இருக உலகத்திலுள்ள

இருள்

அனுஞ்ஞாநாநதக: ரம்

(க) அமல க, (உ) தி-மொ-அ-க-ந, (ங) தி-மொ-உ-க-ந,
(ஈ) தி-வாய்-க-க-க, (ஐ) வி-பு-ந-ந-உ,

உ0 உபதேசரத்தினமாலே, ரு-பா, அந்தமிழால் வயாப்யாநம்.

நீங்க	ஒழியும்படி
வந்து உதித்த	வந்து அவதரித்தருளின
மாதங்கள்	மாஸங்களையும்
நாள்கள்தம்மை	திருநகரங்களுையும்
மண் உலகோர்தாம்	இந்த பூலோகத்திலுள்ளார் தாங் கள்
அறிய	அறிந்தகொள்ளும்படி
நதுஎன்று	இது என்று
யாம்	நாம்
சொல்லுவோம்	சொல்லக்கடவோம். (ரு)

வயா, — அஞ்சாம்பாட்டு, அநநதம் இப்படி ஆழ்வார்கள் அவதரித்தருளின மாஸங்களையும், திருநகரங்களுையும், ஸர்வரும் அறியும்படி, இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறோமென்கிறார். (அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்) வேதம்போலே ஸம்ஸ்கிருதரூபமாய், அதி(யி)க்ருதாதிகாரமுமாய்ப்பரந்துகர்மப்ரஹ்மப்ரதிபாதகதயா அர்த்த கிர்ணயத்தில் அருமைதட்டியிருக்கையன்றிக்கே, செந்தமிழான செம்மையை யுடைத்தாகையாலே ஸர்வ ஸ்ரீபமுமாய் ஸ்ரீலாக்யமுமான த்ராவிடபாஷையாலே யாய்த்து ஸர்வவேதாந்தஸாரார்த்தங்களையும் ஸங்கரவித்து இவர்கள் (க) ‘‘பண்ணியதமிழ்’’ என்னும்படி பண்ணியருளிற்று; நற்கலையாகிறது நிர்த்தோஷ ப்ரமாண மானவேதம். அதனை ஆராய்ந்தாய்த்து இவர்கள் தமிழாலே அருளிச்செய்தது. ஆகையால், இதுதான், (உ) ‘‘திருமாலவன்கவி’’ என்றவாயோலைப்படியே; ஸ்ரீயப்பதியான ப்ரஹ்மைகப்ரதிபாதகமுமாயிருக்கும். (ஆழ்வார்கள்) அஸப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(மந)தரான இவர்கள்; இந்த விபூதியிலே அவதரித்தருளினது இன்ன ப்ரயோஜனத்தைப்பற்ற வென்கிறார்.

(இந்த உலகிலிருள் நீங்கவந்துதித்த) இந்த வுலகிலேயிறே இருளுள்ளது. இதுதான் *இருள்தருமாஞ்ஞாலமிறே. அந்த வுலகு * சுதுக-பாநலீப - அத்யர்காநலிப்தமாய், (ரு) ‘‘சுடரொளி

(க) தி-வாய்-உ-எ-கூ. (உ) திருவி-சுடி. (ரு) தி-வாய்-கூ-உ-இ.

. உபதேசரத்தினமாலே, (ரு-பா, அந்தமியால் வ்யாக்யாஸம். உக

யாய் நின்று தன்னுடைச்சேசரதி¹ என்னும்படி, * தெளிவிக்கப்பயிதே இருப்பது. ஆகையாலே அவ்விபூதியிலுள்ளார். (க) : “வாசுபுக்ஷோபி வுசீகரஸா: - ஸூத்ரீயகோடி ப்ரதிகாஸா:” என்கிறபடியே, * ஒளிக்கொண்ட கோதி யையுடையதாய், (உ) “வாஸுபுக்ஷபஸ்ய: பஸ்யதி-ஸர்வம்ஹபஸ்ய: பஸ்யதி” என்கிறபடியே ஜ்ஞாநவிகாஸத்தை யுடையராயிருப்பார்கள். ஆகையாலே அவ்விபூதியில் அஜ்ஞாநரந்தகார ப்ரஸங்கமிவலை, (உ) “பிணனிர்வ்வுலகினிலபேரிருள்” எனனுமபடி, இவ்விபூதி, தமஸ்யஸ்தவாச்சையயான ப்ரக்ருதிகார்யமாயிதே யிருப்பது. ஆகையால் இவ்ஞுள்ளார் பகவத்ஸவருப திரோதா (டா) நகரியான அழுக்குடம்பைப் பரிக்காவிடது, (ச) “அறிவினா மனிசர்” எனனுமபடி அஜ்ஞாயிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கேயுதே வெளிக்கெழிப்பு வேண்டியிருப்பது. அந்தகாராபிபூ (விஹி) தாக்கிறே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கள் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அத்தாலே, “இவ்வுலகிலிருள் நீங்க வட

இந்த வுலகிலிருளைப் போக்கும்போது இவர்கள் ஆதித்யர்களாகவேண்டாவோ; (ரு) “வருஷாஸாஜித்யூ-வந்தேபராக்ருஸாதித்யம்” என்றும் (க) “கவயாஸிகலியூம்வம் கவிஞ்சொகடிவாகுரூ-கலயாமிகலித்வம்ஸம் கயிம்லோகதிவாகமய” என்றும் (எ) “ராஸி-நாஸிவிவாகு: - ராமாநுஜ திவாகு:” என்றும் சொல்லப்படுகிறபாங்குஸ பரகால யதிவராதிகளுடைய உதயத்திலே யாய்த்து அஜ்ஞாநத்வாந்த்நாஸமும், ஆ(யூ)னியதமஸ்ஸுநிஹதமானதும், பாபத்வாந்தக்ஷயம் பிறந்ததும்; விஷ்ணுபத்தார்க்க ஸந்நிதியிலேயிதே என்கும் வ்யாபித்திருக்கிற இருளானதுபோவது. இதுமற்றையாழ்வார்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

(வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தன்னை, மண்ணுலகோர் தாமறிய நதென்று சொல்லுவோம்பாம்) அதாவது - த்வாதஸாதித்யர்களும் சைத்ராதி மாஸங்களிலேயிதே ஓரொருவராக ஸஞ்சரிப்பது. இவர்களும்படியே ஐப்பசிமாஸம் தொடங்கி, அடைவே அவதரித்தார்கள். “வந்துதித்த” என்கையாலே*விண்ணின் தலை வின்றுவீடளிப்பான் மண்ணின் தலத்துதித்தது தேந

(உ) (உ) சாந்தோ-எ-உக-உ- (க) பெரி-தி-க-க-உ, (ச) திருமாலை-கூ, (ரு). (க) தி-மொ-தனியன், (எ) முதலியாண்டாண்மும்,

உலகத்தின் மையம், க-பா, ஐப்பதியில் வ்யாக்யானம்.

பூ—பூப் பி 3 லேரண பவிட்டு சதயமிவை

ஒப்பிலவா நானக ஞலகத்தீர்—எப்புவியும்

செபுகந் பொய்கயார பூதததார பேயாழ்வார்

தேகடனே கோன்று பிறப்பால்.

வயவ்ரு சீதயஸவஸுஹயஸு

ஹதிகாஹிபாந சிவமகாஹயயொஹுமாவெநாஃ

ஹிவாஹிபாந சிவமகாஹயயொஹுமாவெநாஃ

திவாஹிபாந சிவமகாஹயயொஹுமாவெநாஃ

(க)

யறியிருக்கிறது. மாதங்களாவன - ஐப்பசிமாஸந தொடங்கி ஆனி முடிவாக வுண்டான ஏழுமாஸமும்; நாள்களாவன, - திருநகூத் த்கள்; (க) "அத்தத்தின பத்தாநாள்" (உ) "திருநாள திருவோணம்" ன்னககடவதிறே; அதுதான் திருவோணம் தொடங்கி, கேட் நட யீருக வவதரித்த நடுவுண்டான பத்தாநகூத்ரமும். இப்படி யுதியாயவஹங்களான இவற்றை யறிநதாவிறே சேதநாககு உஜ் ிவருமுள்ளது.

(க) "ஜநகேஷ்வரவணவிவா - ஜநமர்கேஷ்வரவணே ிவா" எனதிறே விதித்தது. இவர்கள் தாம் பசுவதவதார விசே ளங்களாகையாலே ரோஹினி புநர்வஸவாதிகளோபாதி இத்திரு கூத்ரங்களும் பூஜ்யங்களுமாய் ஆதரணியங்களுமா யிருக்கும். மண்ணுலகோர் தாமறிய) (ச) "அகல்ஞாலத்தவறிய" என்னுமா பாலே; விண்ணுலகோர்க்கு இப்படி உபதேசிக்கவேண்டாவிறே. (இ) *மண்ணிற்பிறந்தெண்ண மொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனி ர் க்கிறே இப்படி உபதேசிக்க வேண்டுவது. (மண்ணுலகோர் தாமறிய) பூமியிலுண்டான அஜ்ஞரான சேதநர் அறிநது உபலா தித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி இன்னதென்று இதில் அபேகையற் றுக்கிற வர்களுக்கு அபேகை நிரபேகையாக இதில் அபேகைய டைய நாம் இததைசொல்லக்கடவோம். இவருடைய ப்ரதி ணையிருக்கிறபடி. இத்தால் அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகை ட்சார்ய க்ருத்யமென்றதாய்த்து, (ந)

பதவுரை.

லகத்தீர்

உலகத்திலுள்ளவர்களே!

(க) பெரி-தி-க-உ-க. (உ) பெரி-க-உ-க. (க) (ச) தி-வாய்-ச-அ-க. (இ) பெரி-தி-ச-க-எ.

எப்புலியும்	எத்தலோகத்திலுள்ளவர்களும்
பேசு	புகழும்படியான
புகழ்	வைபவத்தை உயுடைய
பொய்கையார்	பொய்கையாழ்வாரும்
பூதத்தார்	பூத்ததாரவாரும்
பேயாழ்வார்	பேயாழ்வாரும்
தேசுடனே	தேஸஸஸுடனே
தோனறு	தொவுல்கில தோன்றிய
பிறப்பால்	திருவஸ்தாரங்களாலே,
ஐப்பசியில்	ஐப்பரிமாஸ்த்தில்
ஒணம்	திருவோணமும்
அவிட்டம்	அவிட்டமும்
சதயம்	சதயமுமாகிய
இவை	இந்த நகரங்கள்
ஒப்பு இல ஆம்	ஸமாநமில்லாதனவாகிய
நாள்கள்	திருநகரத்தின்களாகும்.

ஆறும்பாட்டு.—கீழ்ப்பண்ணின, ப்ரதிஜ்ஞாநரூபமாக அதை அடைவே உபபாதிப்பதாகக்கோலி, அதில முதலாழ்வார்களுமடைய அவதாரக்ரமத்தைமுநதற அருளிச்செய்கிறார். (ஐப்பசியிலோணமென்றுதொடங்கி) அதாவது ஆஸுவயுஜ மாஸத்தில் லிஷ்ணு நகரத் தரமான ஸ்ரவணுதி நகரத்தரயமும அஸதருஸமானதாயிருக்கும், வைதிக மாயாதையை வறியாமல லோகயாதரையிலே கண்ணைத் திருக்கறவர்களே! நான் சொல்லுகிற ஒப்பிலவா நாள்களை உபலா லித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள, அப்படி உபமானராவிய்யத்துக்கு அடியேதென்ன,

(எப்புலியுயித்யாதி) ஸர்வலோகத்திலுண்டானவர்களும் அது அது என்று வாய்ப்புலத்தும்படியான புஷ்பயோகிஜத் வத்தால வந்த ஜந்ம வைபவத்தையும், ஜஞாநதிப ப்ரகாசத்தாலே பகவத் ஸாக்ஷாதகாரம் பண்ணின வைபவத்தையும் * நாட்டாரோ டியலவொழிந்து க்ராமைக ராத்ரராய வ்யாபரிததுத் திரிந்த வரு த்த வைபவத்தையும், அதுகருமேலே (க) “துவடிவில் பார்மகன் பூம்ங்கையோடு” இத்தயாதிப்படியே ஸ்ரியப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன்

உச பதேசரத்தினமாலே, சு-பா, ஐப்பசியில் வ்யாக்யானம்:

இவர்களுடைய அங்கஸங்கத்தை யபேக்ஷித்து, “புலவர் நெருக்கு
கூத பெருமாள்” என்னும்படி தங்களுடைய ஸம்மர்த்த(உ-உ)த்தா
லே அவனை உகப்பிக்கும்படி பண்ணவல்லராயிருக்கிற உத்தர்
ஷத்தையும் உலகத்தார் புகழும்படியாயிறே யிருப்பது.

அவர்களாரென்னில், (பொய்கையார் பூதத்தார் பேபாழ்வார்)
ஸரோபூ(ஹ) தமஹதாஹஸயர்கள், இவர்கள் தேகடனேதோ னு
கையாவது, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸஹஜதாஸ்யத்தால் வந்த ஒள
ஜ்வல்யத்தோடேயாய்த்து வந்தவதரித்தது. அதடியாச வந்த
ஹமபத்தை யுடைத்தாகையாலே ஒப்பிலவரான்களா யிருசுகும்.
(க) * ஆழியங்கைப் பேராயர்க்காளாம் பிறப்பு - உண்ணாட்டுத்தே
சிறே. (உ) “கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன்”
என்றும், (உ) “கருவிருந்த நான்முதலாக்காப்பு” என மஞ் சொல்
“அஹிபடியே ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராயிறே யிருப்பது,
ஆகையால் அத்யந்தவிலக்ஷணரானவர்கள், திருக்கூத்தரங்களை நன்
ருகவாதரித்து அவர்களபிரகாந்தர்ப்பூதராகையாலே வந்த அதி
ஸயத்தை யுடையராகுங்கோள்.

அதக்குமேலே ஆஸ்வயஜுமாஸத்தில், இந்த ஸ்ரவண நக்ஷ
த்ரத்தான் விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாய், வைஷ்ணவோத்தமரான க்ருஷ்ண
பாதஸூதுவான லோகாசார்யருடைய அவதாரமுமாய்கையாலும்
இததை வரவாமுநிவர்யரான ஜீயரும் அத்யதோ(உ)தரம்பண்ணிப்
பரிபாலித்துக்கொண்டுபோந்தருவரென்றுப்ரஸித்தமிறேஇந்தத்
திருக்கூத்தரம் முப்புரிபூட்டினதாயிருக்கும், கியாயிகாரொ
ஷிஷாசாரய்யாபெ-க்ரியாதிகாரே அஷ்டாதசாத்யாயே ‘ஸ்ரவணம்
வ்யாப்யாஷாஸெ வஸுவாவஹராவ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ
வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ
பஹரம்பாம் மத்யபகர்மவதாஹாண மாவிர்ப்பாவதிகம் ஸம்ரு
தம்” ஹாரீத; - “ஸாவெஷாஸெவெஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ
வெஷாஸெவெஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ வ்யாஷாஸெ
வ்யாஷாஸெ-மாஸே பாத்ரபதே ஸாங்கேத்வாத்யாயம் விஷ்ணுதை
தே! அதித்யா முதபாத்விஷ்ணு ருபேந்திரே வாமகோவ்யயஜ்”
என்னக்கடவதிறே: (க)

(உ) பெரி-திருவ-க. (உ) ச-திருவ-க. (உ) ச-திருவ-க.

உபிதேசாத்தினமாலே, எ-பா, மற்றும்ள்ள வ்யாக்யாநம். உரு

மூ —மற்ற உள்ள வாழ்வார்களுக்குமுன்னே வந்துதித்து
நற்றமிழால் தூலசெய்து நாட்டையுய்த்த-பெற்றிமையோர்
என்று முதலாழ்வார்களென னும் பெயரிவர்க்கு
நின்ற தூலகந்தே நிகழ்தது. (எ

ஊதேவதீபாபிஷேகம் பரமேஸ்வரே ஹ
 வநதேவதீபாபிஷேகம் பரமேஸ்வரே ஹ
 யஸ்ய ஜிதாந்திரஸகரோ நமோஸ்துதேவதீபாபிஷேகம்
 ஊதேவதீபாபிஷேகம் பரமேஸ்வரே ஹ

பதவுரை.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு	மற்ற எழுபவராயுள்ள ஆழ்வார்களு
முன்னே	குமுன்னே
வந்து	பூமியில்வந்து,
உதித்து	அவதரித்து
நல	நல்ல
தமிழால்	தமிழ்ப்பாஷையாலே
அல்	முதல்திருவந்தாதி இரண்டாந்திரு
	வந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி
	என்னும் திருப்பாடங்களை
செய்து	அருளிக்கெய்து
நாட்டை	நாட்டிலுள்ளவர்களை
உய்த்த	உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்த
பெற்றிமையோர் என்று	பெருமையுடையவர்களென்று
முதலாழ்வார்கள் என்னும்	(அத்தாலே) முதலாழ்வார்களெண்
	று சொல்லப்படும்
	நாமமானது
பெயர்	
இவர்க்கு	உலகத்தில்
உலகத்து	வழங்கப்பட்டு
நிகழ்த்து.	நிலைபெற்றது.
நின்றது	(எ)

வினா.—ஏழாம்பாட்டி;—இவர்களுக்கு முதலாழ்வார்களென்று
திருநாமமாணக்கு ஷேதுவை அருளிச்செய்திருர் (மற்றுள்ள ஆழ்

உசு உபதேசரத்தினமாலே, எ-பா, மற்றும்ள்ள வ்யாக்யாரம்.

வார்கள்) என்றுதொடங்கி, ஆழ்வார்கள் பதின்மரில் வைத்துக் கொண்டு தாங்கள் மூவரும் மற்றையாழ்வார்களுக்கு முன்னேயா ய்த்து ஆவிர்ப்பவித்தது. இவர்கள் மூவரும் ப்ரணவம்போலே யாய்த்து ப்ரதாநராயிருப்பது. இவர்கள்தான் த்வாபராந்தத்துக் கும் கலியுகாதிக்கும்நடுவுண்டான ஸந்த்யையிலே யாய்த்து அவதிர் ணரானது. அத்தைப்பற்ற “முன்னே” என்று ப்ரதமஜ்ஜாகப்பேசு கிறது. திருமழிசைப்பிரானும் அவர்களுக்குத் தோள்தீண்டியான காலத்திலேயாய்த்து அவதரித்தருளினது. மற்றும்ண்டானவர்கள் கலியுகாதியே தொடங்கி அடைவிலே யவதரித்தார்கள்.

இனி, நற்றமிழால் நூல்செய்கையாவது-விஸக்ஷணமான த்ராவிட பாஷையாலே மற்றும்ண்டான ப்ரபந்தங்களுக்கும் லக்ஷணமாம் படி, த்ராவிட ஸாஸ்த்ரரூபமான திவ்யப்ரபந்தங்களை நிரமித்தது; அலவு தான், “வையந்தகனி” “அன்பேதகனி” “திருக்கண்டேன்” என்கிற திருவந்தாதிகளென்றபடி. (க) “செஞ்சொற்கவிகள்” என் றும், (உ) “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும், (ங) “இன்கனிபாடும் பரமகவினரால்” என்றும் கொண்டாடும்படியிறே இதின் நன்மை யிருப்பது. (ச) “பேருந்தமிழனல்லேன் பெரிது” என்று தாங்க ளும் இத்தை ஆதரித்தார்களிறே.

இப்படி ஸ்வபர விபாக(ஊம)மறக் கொண்டாடும்படி யாய்த்து இவர்கள் ஸூக்திகளின் ஏற்றமிருப்பது; இப்படி அதிஸயாவஹமான ஸூக்தி விசேஷங்களாலே ஜகத்திலுண்டான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கி, உஜ்ஜீவிப்பித்த ப்ரபாவத்தை யுடையவர்களென்று, அத்தாலே முதலாழ்வார்க ளென்கிற திரு நாமமானது லோகத்திலே வர்த்தியானின்றது. பெற்றிமை - பெரு மை. இத்தால் இவர்களுடைய * ஜதூநாவிடியாய - ஜம்நா வித்யயாச உண்டான ப்ராதம்யமானது ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட

உபதேசரத்தினமலை, அ-பா, பேதை வ்யாக்யாநம், ௨௪

மூ;—பேதைநெஞ்சே வின்றைப் பெருமை உதித்திலையோ
ஏதுபெருமை பின்றைக் கென்றியேல் — ஓதுகின்றேன்
வாயுததபுகழ் மங்கையர்கோன் மரணிலத்தில வநதுதித்த
கார்த்திகைபிற கார்த்திகைநாள் காண். (அ)

நாடுவெல்லிவெண்ணவழி-வழிதவழி-
வெகு கிறித்தவரின் பூமிவெண்ணு-
புதுகொண்டுவருகவேண்டுமா
உய்யுமா உய்யுமா நான் நானாகியிருக்கிறேன் || (அ)

பதவுரை.

பேதை
நெஞ்சே

அறிவிலாத
மனமே!

ன

பெருமை
அறிந்தலையோ
இன்றைக்கு
எது பெருமை
என்றியேல்
ஒதுகினமேன்

வாய்த்த
புகழ்
மங்கையர்கோ
மான்லததல்
வந்து உதித்த
கார்த்திகையில்
கார்த்திகை நா
காண்

வைபவத்தை
நீ அறிபவிலையோ;
“இந்த திருத்துக்கு
என்னவைபவம்”
என்று கேட்பாயானால்
அதை உனக்குச்சொல்லுகின்
மேன்; அதாவது-
பொருந்திய
வைபவத்தையுடைய
திருமங்கையாழ்வார்
இந்தப்பெரிய உலகத்தில்
வந்து அவதரித்தருளின
கார்த்திகை மாஸத்தில்
கிருத்திகா நக்சத்திரமாகும்;
இதை நீ தெரிந்துகொள். (அ)

வயர்—எட்டரம்பாட்டு. அந்தரம் திருமங்கையாழ்வார் திருவவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகை திருக்கஷத்ரத்தினுடைய லைபவத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து பாய்நோத்தா ருபேணஅருளிச் செய்கிறார் (பேதைநெஞ்சேயென்று தொடங்கி)

உஅ உபதேசரத்தினமாலே, அ-பா, பேதை வ்யாக்யாநம்.

ஐதே “நதிவர் தேர்ந்தத்தடைவாம்” என்று அருளிச்செய்த அடைவனறிக்கே, இனிமேல் மாஸங்கனினுடைய சேர்த்திக்காக வந்த க்ரமத்திலே அருளிச்செய்கிறார். சேதநர்க்கு இதுவும் ஒரு புத்த்யாரோஹ க்ரமமிருக்கும்படி. மாஸங்களை அடைவே சொல்லிக்கொடுப்போரலாவதொரு ஸௌகர்யமுண்டிறே. (பேதை நெஞ்சே யின்றைப் பெருமை யறிந்தலையோ) அல்லாத நகூத்ரங்களுோடு இத்தையும் ஒன்றாக எண்ணுகிற அறிவினையான நெஞ்சே ! உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவான இறறைத் திவஸத்தின மஹத்தைவய மநம்பண்ணுகைக்குப் பரிசுமான நீ அப்படி அறிபயமாட்டிற்றில்லையோ ?

(ஏ து பெ ரு மை யின்றைக் கென்றியேல்) அல்லாத திவஸங்களைக்காட்டில் இத்திவஸத்துக் குண்டான பெருமை தானேது ? அத்தையறிந்த நீர் அருளிச் செய்யலாகாதோவென்று நீ சொன்னாயாகில், (ஒதுகின்றேன்) அப்படியே அறிந்த நான் அறிபாத உனக்கு உபதேசிக்கிறேன். (வாய்த்தபுகழித்யாதி) (க) “மன்றில மலிபுகழ் மங்கைமன்னன்” என்கிறபடியே தம் ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமாகவே சேர்த்திருப்பதான புகழையுடைய ராய், திருமங்கைக்கு மன்னரான இவர், மஹாப்ருதிவிழலே வந்தவதரித்தது, கார்த்திகை மாஸத்தில் கார்த்திகை நகூத்ரங்களை ஒன்று ஒதுகின்றேன்.

இவர்க்குப் புகழ் வாய்க்கையாவது : * மாரேயாளை வாள்வலியால் மந்திரங்கொண்ட விதுவாய்த்து. (உ) ‘மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்’ என்னக்கடவதிறே. திருமந்திர ஸாபமிதே இவருடைய யஸஸ்ஸுக்கடி. வாய்கை - கிட்டுகை. அதுதானும் * வாய்த்த திருமந்திரமிறே. அன்றிக்கே, இவரவ தாரத்தாலே வாய்த்த புகழையுடைய மங்கை பென்னவுமாம்; (மங்கையர்கோன் மாரிலத்தில் வந்துதித்த கார்த்திகையில் கார்த்திகைகோள் காண்) இப்படியான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் * இருள்தருமா ஞாலத்தில் ஆவிய்ய(2)மான தமஸ்ஸைப் போக்கும்படி அவதரித்தருளினது, கார்த்திகை மாஸத்தில் க்ருத்திகா நகூத்ரத்திலேகாண்,

(க) தி-மொ-க-அ-க-0. (உ) திருமொழித்தனியன்.

மூ.—மாறன் பணித்த தமிழ்மறைக்கு மங்கையர்க்கோன்

ஆறங்கங்கூற அவதரித்த-வீறுடைய

கார்த்திகையிற் கார்த்திகைநாள் இன்றென்று காதலிப்பார்

வாய்த்தமலர்த் தாள்களெஞ்சே வாழ்த்து. (க)

கூ-0 உபதேசரத்தினமாலே, கூ-பா, மாறன் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு அங்கம்

ஆறு அங்கங்களான பெரியதிரு
மொழி, திருக்குறள்தாண்டகம்,
திருநெடுநாண்டகம்திருவெழு
கூற்றிருகை, சிறியதிருமடல்
பெரியதிருமடல் என்னும் ஆறு
பிரபந்தங்களை

கூற
அவதரித்த
வியுடைய
கார்த்திகையில்
கார்த்திகைநாள்
இன்று என்று
காதலிப்பார்
வாய்த்த
மலர்

அருளிச்செய்ய,
திருவவதாரஞ்செய்த
பெருமையுடைய
கார்த்திகை மாதத்தில்
திருத்திகா நகரத்திரம்
இன்றையதிருமென்று
விரும்புமவர்களுடைய
பொருந்திய
தாமரைமலர்போன்ற

தாள்கள்
நெஞ்சே
வாழ்த்து

மனமே

வாழ்த்துவாயாக.

(க)

வ்யா:- ஒன்பதாம்பாட்டு. * ஸாக்ஷாவவாய்ய-சடகோப
வரம்மயமான சதுர்வேதத்துக்கும் ஷடங்கங்களை யருளிச்செய்யும்
படி திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்தருளின திருக்கார்த்திகைத்
திருநகரத்தாத்தைப் பலகாலும் ஆதரிக்குமவர்களை மங்களாஸாஸகம்
பண்ணென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.
(மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு) ஸம்ஸக்ருத வேதம்போலே தான்
நேன்றியாய் அடியற்றிருக்கை யன்றிக்கே, ஆழ்வாரிடத்திலேயவத
ரித்த ஏற்றமுண்டிறே திருவாய்மொழிக்கு; (க) “வெஃபூவெத
வாராவலீத்” - வேதப்பாசேதஸாதாவீத்” என்னுமாபோலே,
“தமிழ்மறை” என்னையாலே த்ராவிடருபமான வேதமென்கை.
† (கூறம் ஹதீந்) மிரிந-ஒவா நவிகூகா நபிஸ்யாஹ
கரா, தெஷாமஹ் வெஷுகெகவுடா நுஷிதேபெவெஷவா
ஹவாஷெதாஹ் சிந்துவெஷவாஷெத சுநந்தாவெவெஷாஃ
தாவெஷவாஷெ யாவெஷதா யாவாநாஷிதாவெஷவாஷெ

† குண்டவிதமதிகம்.

(க) 34-

தம் ஹத்ரீந் கிரிபுபாநவிஜ்ஞாதா நதர்ஸயாம்காஜ சேஷாம்
ஹ்யேகைகஸ்யமாந முஷ்டிமாததே ஸவேறாவாச பரத்வாஜேத்யந
மந்தர்ய வேதவாஏஃத அநந்தாவைவேதாஃ - நமோவாசேயா
சோதிதா யாசாதுதிதா தஸ்பைவாசே" (3) "வஸூக்ரூபிஸு
வெடிவஸூக்ரூபிஸு - ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தைஃ" (௨)
"சூராவிலீம் வரஹஸூக்ரூபிஸு - த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்"
என்றும் அருளிச்செய்தாரிறேபட்டார். ஆழ்வரைக்கொண்டு ஈஸ்
வரன் ப்ரவர்த்திப்பித்ததே ஹேதுவாக இவராலே ப்ரணீதமான
தாகச் சொல்லக்கடவது.

(மங்கையர்கோன் ஆறங்கக்கூற அவதரித்த) இப்படி இவராலே
யுண்டான த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும் ஸ்வஸூக்திகளான
ஷட்ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்யும்படி அவதரித்தருளினாரிறே.
திருமங்கையாழ்வார்; திருவிருத்தம் முதலான நம்மாழ்வார் ப்ர
பந்தங்கள் நாலுக்கும் திருமொழி முதலான திருமங்கையாழ்வார்
ப்ரபந்தங்கள் ஆறும் அங்கங்களாயிறே யிருப்பது. அது த்ராவிட
வேதமானால் இதுவும் த்ராவிடரூபமான அங்கங்களென்னக் குறையி
ல்லை. திருவாய்மொழியினுடைய வேதத்வத்தையும் இதுனுடைய
அங்கத்வத்தையும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலேபாசிகே உபபாதித்தருளினார்.

(வீறுடைய கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள்) இப்படியான
ஏற்றத்தையுடைத்தான வேத வேதாங்க தத்வஜ்ஞான இவர்
அவதரிக்கையாலே அல்லாத திருக்கூத்தாங்களிற் காட்டிலும்
வீறுடையதாயய்த்து கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளிருப்பது.
இவர்தாம் பராக்ரூப பரகாலாதி களென்னும்படியிறே ப்ரஸித்த
ராய்ப் போருகிறது. தாமும் (௩) "தும்மடியாரெல்லாரோடு
மொக்க எண்ணியிருத்தி ரடியேனை" என்றிறே அருளிச்செய்தது.
அதுபோலேயாய்த்து, திருக்கூத்தரமும், அதுக்குமேலே, (௨) *தன்
னுகந்த வூரெல்லாந்தன்னுள் பாடும் தன்னேற்றமுண்டே யிவர்க்கு.

இப்படி இவரடியாகவுண்டான அதியுயத்தையுடைய கார்த்தி
கையில் கார்த்திகைநாளின்றென்று காதலிப்பார் - இக்கால்களி
னிடைமையிலே இதுவுமொரு * மதிவிதைந்த கன்னுளுண்டாவ

ந.உ. உபதேசரத்தினமாலே, கடு-பா, கார்த்திகை வ்யாக்யாஸம்.

மூ.—கார்த்திகையில் ரோகினிநாள் காண்மினின்று கானியிரிர்
வாய்தத புகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்-ஆத்தியர்கள்
அன்புடனேதா னமலனாகிபிரான் கற்றதம்பின்
ஈனகுடனே கெரண்டாடும் நாள். (சு)

கொடியுலோகவித நுரொஹிணி தாருகாவ
யவ்யுரிவாசுரபுலஸுநிவாஹநாயகம்
வணக்கூகரிவநாடிவிராட்டவநெ
ரஜித்ராஸகஜநெடிநெடிவாவுடி

(சு)

தே யென்று இதின் வைபவத்தை இடைவிடாமல் அதுஸந்தித்து,
இதிலே அப்பதி(வி)கிவேஸத்தைப் பண்ணிப் போருமவர்கள்,
அவர்களாகிறார், (உ)*குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாத வன்பளி
தாமாதுசன் போல்வார். அவர்கள், வாய்த்த மலர்த்தாள்கள்
நெஞ்சே வாழ்த்து-அவர்கள்தான் நமக்குச் சேவிகளாகையாலே
ஸ்வரூபப் பராதமாய் நிரதிரய போக்யமான திருவடிகளை, (உ)
“போந்ததென்னெஞ்சு” என்னும்படி அதிலே அதிப்ரவணமாய்ப்
போருகிற மறஸ்ஸே! அச்செவ்வி மாறாமல் நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி உன் ஸ்வரூபம் பெறப்
பார், (உ) “இன்புநர் தொண்டர் செவ்வடியேத்தி வாழ்த்துமென்
னெஞ்சமே” என்னக்கடவதிறே, வாய்க்கை-பொருந்துகை, (மலர்த்
தாள்கள்) மலர்போன்ற திருவடிகள். இத்தால் ஆசார்யபரதந்தரர்
க்கு அநுகூல வருத்திசெய்து போருகை ஸ்வரூபமென்றதாய்த்து.

இந்தத் திருமங்கையாழ்வார் திருநகூத்தரத்தை, திருக்க
வினந்திதாஸரென்று திருநாமத்தை யுடையராய், சதிரூடைய
தமிழ்விசுவராய், அருளிச்செயல் நாலாயிரம் பாட்டுக்கும் அர்த்
தோபதேசம் பண்ணுமவராய்ப் போருகிற லோகாசார்யரான நம்
பிள்ளையும் தத்வம்ஸ்யரும் மிகவும் பரிபாலித்துப் போருவர்களெ
ன்று, பெரியோர்கள் அருளிச்செய்து போருவர்கள். பிள்ளை ஆத
ரிக்கிறது ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்பத்தாலே, தத்வம்
ஸ்யப்ர ஆதரிக்கிறது, பிள்ளையுடைய திருநகூத்தரமும் அதுவென்
துவேணும்.

(சு)

(சு) அந்த, (உ) ஸுடோபாஷ்டகம், (உ) தி-மொ-சு-த-க-

உ.பதேசரத்தினமாலை, ௧௦-பா, கார்த்திகையில் விவ்யக்யாராம் ௩1

பதவுரை,

காசினியீர்

வாய்த்த

புகழ்

பணர்

வந்து உதப்பால்

ஆத்தியர்கள்

அன்புடனே

அமலனாதிபிரான்

தகுந்த,

வைபவத்தையுடைய

திருப்பாணழ்வார்,

வந்து அவதரித்த தனாலே

ஆர்த்தியுடையவர்கள்

பரிதியுடன்

அமலனாதிபிரானென்னும் பரபக

தத்தை

கற்று

அப்யஸித்து

அதற்பின்

அதற்குப்பிறகு

நன்குடனே

நன்மையுடன்

கொண்டாடும்

கொண்டாடக்கூடிய

நான்

நாளாகிய

இன்றையதினம்,

கார்த்திகையில்

கார்த்திகைமாதத்தில்

ரோகிணிநாள

ரோஹிணி நக்சத்ரமென்று

காண்மின்

கண்டுகொள்ளுங்கள்.

(௧௦)

வ்யா:—பத்தரம்பாட்டு.

கார்த்திகைத்திருநக்சத்ரத்துக்கு

அநந்தரம் ரோஹிணி நக்சத்ரமாகையாலும், மாஸமும் அதுவரகை

யாலும் அந்தச் சேர்த்திக்காகக் கார்த்திகையில் ரோஹிணிநாள

னது திருப்பாணழ்வார் திருவவதரிக்கையாலே ஆஸ்திகராலே

ஆதரணியமாய் உபலாஸிக்கப்படுமதான நாளென்கிறார்.

(கார்த்திகையில் ரோகிணிநாள்காண்மினென்று காசினியீர்) கீழில்

பாட்டில் தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, உபதேசித்தவரீளவும் இப்

பாட்டில் வெளிகரைக் குறித்து உபதேசிக்கிறார், தம்மோடு அவர்

கள் ஏகமநாக்களாக வேணுமென்கிற திருவுள்ளக்கருத்தாலே.

“ரோகிணிகள்” என்ற இதுதான், க்ருஷ்ணவதரித்த திருநக்சத்ர

மயிருக்கும். இவருக்கு, (௧) கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டவாய

(௧) அமல-௧௦

கூட உபதேசரத்தினமாலே, கடுபா, கார்த்திகையில் வ்யாக்யாநம்

னென்னுள்ளம் கவர்ந்தானே” என்றிறே அவ்விஷயத்தில்பா (மா)வ பத்தமிருப்பது. ஆகையாலே திருநாத்தரமும் அதுவாய்த்து.

அவ்வளவு மன்றிக்கே, சரமஸ்ஸோ கார்த்தப்பாகாஸகரானதிரு க்கோட்டியூர்மடியும்வையாசி ரோஹிணிநாள், “உறியில்வெண்ணெ யோடியலுண்ட ஒருவனைப்போல் அவதரித்தார்” என்கையாலே இதுவும்முப்புரியூட்டியிறையிருப்பது இப்படிமும்மடங்கானஏற்றத் தையுடைத்தான இது தான் என்றென்ன, (இன்று காண்மின்) அது இன்று காணுங்கோள், காலாந்தரே யன்றிக்கே (க) “சுயம்ஜா லா - அயம்மாஸு” என்கிறபடியே அது இன்றுவதே¹; இவர்க்கு அதில் ஆதாரதிரயம் அதீதகாலமாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸமகால மாயிருக்கிறபடி, நிதிகாட்டுவாரைப்போலே காணுங்கோளெ ன்று ப்ரத்யகூகிப்பிக்கிறார்.

(க) (ச) சி னி யி ர்) எ ன் னு; ஒரு வ ர் இருவரன்றிக்கே, ‘யதிகஸிநு-ஜி-கூ-ஸூ-ராத்’ - யதிகஸிந் முமுக்ஷுஸ்சபாத்” என்கிறபடியே தம் நசையாலே ஒரு நாடாக உபதேசிக்கிறார். இதின் ஏற்றந்தான் இன்னத்தாலே, யென்று எங்களுக்குஅறிவி த்தா லாகாதேவென்ன, “வாய்த்தபுகழ்ப்பாணர் வந்துதிப்பால்” என்கிறார். வாய்த்தபுகழாவது-தம் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர்ந்தபுகழ். அநாவது - ஸஹஜ தாஸ்யத்துக்கு அதுகுணமான நைசயத்தை ஐம்மஸித்தமாகவுடையராகையாலே ஸ்ரீலோகனா ரங்கமஹாமுனிக ளுடைய ஸிரஸாவாஹயாரம்படிபண்ணி, அங்கீகரித்தருளின புகழ். (உ) “பாரியலும்புகழ்ப் பாண்பெருமாள்” | என்னக்கடவதிறே.

(பாணர்வந்துதிப்பால்) (உ) “வனதஹூரமாயஹூரெஷ-ஏதத்ஸாம காயந்தாஸ்தே” என்கிறமுத்தர்வருத்தியைஇங்கேபெரியபெருமாள் விஷயத்திலே வாக்வருத்தியான அடிமைசெய்து போருகையால் அதுவேதமக்குகிறபுகமாயிருக்குமவர். (வந்துதிப்பால்) * அண் டர்கோணணியரங்களுகையாலே அவரைப்பாடுகைக்காக². அங்குள் ளுவித்தயர்களிலேஒருவர் இங்கே அவதரித்தார்” என்னும்படிஅவத ரிக்கையால், “ஆத்தியர்கள் கொண்டாடுகாள்” என்கிறது.

உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, மன்னிபசீர் வ்யாக்யாகம். ௩௮

மூ.—மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டடைவின் மாரிலத்தீர்
என்னிதனுக் கேற்ற மெனிலுரைக்கென்-துன்னுபுகழ்
மாமறையோன் கொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால்
நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள். (கக)

ஜெஷ்டமீனாபநாஷி ப்ரயிராகுக்ஷ்யூர்
புஜெஷ்டவெஜிதிஜநா: கஷ்யாஜ்ஜமஃ |
விபெரதே ஹதவரோணுவ தாரயொமாத்
கெத்ரவிஜ் வ்ரவ்வஹோராவபேஹவாஸா: (கக)

அவர்களாகிறார் - லே: களாரங்க, மஹாமுநிகளைப்போலே,
ப்ரமேயபூதராய் அர்ச்சாருபியானபெரியபெருமாள் விஷயத்திலும்
தத் ப்ரதிபாதகதயா வந்த ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான “ அமலனாதிப்
ப்ரான் ” என்கிற செந்தமிழானஇவர் ப்ரபந்தத்தினிடத்திலும்,
தத் ப்ரமாதாக்களாய் நிகர்ஷித்வாநுஸந்தாந யுத்தரான இவ்வாழ்
வார் விஷயத்திலும், மேலெழுந்தவாகாரங்களைப்பாராதே, நிரவதிக
விஸ்ரம்ப யுத்தராய் * பாட்டினூல்கண்டுவாழும் பாணர்தாள் பரவு
மவரையிருக்குமவர்கள்.

(அன்புடனே தானமலனாதிப்ரான்கற்றதற்பின்) (க)“சீரியநான்
மறைச்செம்பொருள்செந்தமிழாலளித்த” என்கிறபடியேஸகலவேத
ஸங்க்ரஹமாய் அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தை அகாரஉகார
மகாரங்களாலே முத்விட்டு மூன்று பாட்டினுடைய அடியிலே அரு
ளிச்செய்தபடியையும் அந்த ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான வஸ்துவை
ப்ரணவாகாரமான விமாதமத்யத்தில் அடியேதொடங்கி முடியள
வும்அறுபவீத்த ப்ரபந்தமென்கிற ஆதரத்துடன் ஆசார்யோச்சார
ணாச்சாரண க்ரமத்தாலே அப்யஸித்தபின்பு,

(நன்குடனே கொண்டாடும் நாள்)தத்பலமான ப்ரமாணாதிகள்
விஷயத்திலே விஸ்வாஸத்தை புடையுராய் ஆஸ்திகராயிருக்கு
மவர்கள், விதி(யி)ப்ரேரிதாயிருக்கைய நறிக்வே இத்ததைத் தக்களு
க்குப்ரேயஸ்ஸாகவேயெண்ணி, உபலபதிக்கப்படுமதான நானென்
தை. ஆகையாலே நீங்களும் ஆஸ்திகராய் நான்சொல்லுகிறத்தை
விஸ்வஸித்து புத்திபண்ணுங்கோனென்: யுக்குத்து.

(ச) தீர: தாக

6. 2

உ.உ உபதேசரத்தினமலை, கக-பா, மன்னியசீர் வ்யாக்யாபம்

பதவுரை.

மாநிலத்தீர்	பெரியஇவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களே!
இன்று	இன்றையதினம்
மன்னிய	நிலைபெற்ற
சீர்	வைபவத்தையுடைய
மார்கழியில்	மார்கழிமாதத்தில்
கேட்டை	கேட்டைநகரமாரும்;
இதனுக்கு	இந்த நாளுக்கு
ஏற்றம்	பெருமை
என் எனில்	என்னவென்று கேட்பீர்களானால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
துன்னு	பொருந்திய
புகழ்	சிறப்பையுடையராய்,
மா	பெருமை பொருந்திய
மறையோன் தொண்டாடிப்	ப்ராஹ்மணோத்தமரான தொண்டர்
பொடியாழ்வார்	டிப்பொடியாழ்வார்
பிறப்பால்	அவதாரத்தாலே
நான்மறையோர்	நான்கான வேதங்களை யறிந்தவர்
	கள்
கொண்டாடும்	கொண்டாடக்கூடிய
நாள்	நாளாகும்.

(கக)

வ்யா.—பதினொராட்டிபாட்டு. ஸ்ரீ தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார் அவதரித்தருளின மார்கழியில் கேட்டையானது, பரமவைதிகராலே பரிபாலிக்கப்படுமகான நானென் - - - - - பண்ணுகிறார்.

—மன்னியசீர்

(க) “சோவாநாஃ சோமபரிஷே-பாவது - மாஸாநாம் மார்க்சரீர் ஷேஷம்” என்னும்படி அவண்ணவ யாஸமாகையாலும், (உ) ‘மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்தது’ என்று ஆண்டாள் ஆதரித்தப் பொருள்படியான அதிபரயதை யுடைத்தாகையாலும், திருவத்யய

(க, உ-

(உ) தருப்பாவை-உ.

உபதேசரத்தினமாலே, ககப்பா, மன்னியசீர் வ்யாக்யாகம், ௩௭

ம் தொடங்கும் காலமாகையாலும் வந்த சீர்மையை யுடைத்தா
வக. அதுக்கு மேலே “திருப்பள்ளியெழுச்சி” என்கிற ப்ரப
ந்தமுதேக பெரியபெருமானைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவரான
இவர் அவதாரணத்துக்குப் பாங்காகநேரப்பட்ட ஏற்றமுமுண்டிறே.

அன்றிக்கே “மன்னியசீர்” என்கிறவிதுகேட்டைக்கு விசே
ஷணமாய் அது மாஸங்களில் ஸ்ரேஷ்டமானோர்போலே இதுவும்
நகரத்தாங்களில் ஸ்ரேஷ்டையாயிருக்கை. (௧) விபூணாண்டிராத
பெருஷ்டு. விபூணம் ஐஞாநதஸ்ஸாரைஷ்டம்” என்கிறபடியே ஸ்
ராதிக்யத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளின ஆதிக்ய முண்டிறே.
இதுக்கு இவர், *மன்னியசீர்த்தொண்டாடிப்பொடி யாகையா
லே இவர் அவதரித்தருளின திருநகரமும் சீர்மைமன்னியிருக்
துமிறே. இப்படி பகவத்பாகவத ஸம்பந்தங்கள் மாறுதே
பொருட்படியான ஏற்றங்களை யுடைத்தான நன்னுளானது இன்றா
வதே. (மாலிலத்தீர்) ததீய ஸேஷத்வமே நிருபகமாம்படியான
மஹாத்மயத்தை யுடைய இவர் அவதரித்தருளுகையாலேதத்ஸம்
பந்தயுக்தமான மஹாப்ருதிவியில் உள்ளவர்களே, (ஏன்னிதனுக்
கேற்றமெனிலுரைக்கேன்) இம்மாஸத்தில் மற்ஹீ நகரத்தாங்களும்
உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஏற்றம்என்னென்கிறிகோளாகில், இதின்
ஏற்றம் அறிந்த நான் சொல்லக்கேளுங்கோள்.

(தன்னுபுகழித்யாதி) அ த ர வ து : *தூளபத்தொண்
டாப தொல்சீரையும் (உ) *கற்றினம் மேய்த்த வெந்தைகழலினை
க்கீழ் - உற்ற திருமலை பாடுஞ்சீரையு முடையராகையாலேவந்த
குணவத்தா ப்ரதை(பெய)பைய யுடையாயிருக்கை. இவர் தாம் *
மிக்கசீர்த்தொண்டாரிறே: (௩) *செய்யும் பகர்தூளபத்தொழில் மலை
யும் செந்தமிழில் பெய்யும் மறைத்தமிழ் மாலையுமிறே இவர் செய்
துகொண்டு போருவது. இவருடைய (௪) *கஹம்வயம் கரீ
ஷ்யரீ - அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி யிருக்கிறபடி. இதிறேஇவர்க்கு

சு ஸ்ரேஷ்டமாயிருக்கும். (௧) (௨) திருமலைத்தனிவன்-

(௩) ஷு-இர-தூ-க௩, (௪) ரா-அ-க-க-௩௩.

உ.அ உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, மன்னியசீர் வ்யாதீயாரம்,

ஸம்ருத்தமான யஸஸ்ஸு; (க) "மலிபுகழ் வானவர்" என்னுமி
போலே (மாமறையோன்) இதுக்கெல்லாமடி வேதார்த்தவிசா
ரம் பண்ணும் விப்ரஸ்ரேஷ்டராகை யென்கை. (உ) "வெதிகரே
மெப்படியாலுள் திருவடிச்சூடும் தகைமையினர்" என்னும்படி
பரபவைதிகராகையாலேநித்ய கைங்கர்யநிரதராயிருக்கை, அதிதே
இவர்க்கு நிலைநின்ற புகழ்.

(மாமறையோன், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்) *மிக்கவே
திரர் வேதத்தி னுட்பொரு ளான ததீய தாஸ்யத்திலே நிலைநின்று
போருமவராகையாலே இவர்க்கு இவ்வபிதா (அபா) ரமாய்த்து. (ங)
நம்பிக்கன்பர் தலைமீதடிப்பொடி' என்றிறே ததீயபரதந்த்ரருடைய
ஏற்றமிருப்பது. (ஆழ்வார் பிறப்பால்) ஆழ்வார் பிறப்பே பிறப்
பாவது. அல்லாதார் பிறப்பு தாழ்வாம் பிறப்பிறே. (ச) "என்செ
ய்வான் தோன்றினேனே" என்று இவர் தம்மை வ்யர்த்த ஜ்ஞமா
வாக அநுஸந்தித்தாரே யாகிலும், இவர் ஆழ்வார் பிறப்பென்று
அதிஸயமாக அருளிச்செய்கிறார். (இ) *வ்யுஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய-
ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாயபோலே. (நான்மறையோர்கொண்டா
டும் நாள்) இப்படி இவர் அவதரிக்கையாலே அவரைப்போலேவேத
நாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள், * கோதுகுலமாகக்கொண்டாடும்
நாளாயிறே யிருப்பது.

(மாமறையோன்) பிறப்புக்கு அநுகுணமாக நான்மறையோர்
கொண்டாடுகை ப்ராப்தமிதே. ஆகையாலே மாநிலத்தீரான
நீங்கனும் இதின் ஏற்றத்தை யறிந்து இவர்ப்பரிபாஷித்து உஜ்ஜீவ
யுக்கோனென்று கருத்து. அதுக்குமேலே பெரிய கோயிலையுப்
பெரிய பெருமானையும் பேணிக்கொண்டுபோருமவராய் லோககுரு
வுக்கும் குருவான கௌரவ்யதையை யுடையரான பெரியகம்பி அ
வதரித்தருளின ஸ்ரேஷ்டதையு முண்டிறே, மார்கழியில் கேட்
டைக்கு. (கக)

(ச) தி-வாய்-ச-உ-கக (உ) திருவி-க.ச. (ங) ஆ-ந்ரு-உ.1
(ச) திருமாய் உ.அ- (இ) ரா-அ-ச-இ † சேர்த்தி.

மூ:—தையில் மகமின்று தாரணியீ ரேற்றமிந்தத்
தையில் மகத்துக்குச் சாற்றுக்கின்றேன்—அய்யமதி
பெற்ற மழிசைப் பிரான்பிறந்த நாளென்று
நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (௧௨)

தாராஜநஸூணுக்தெஷுஷாகிராஜி
கவ்யாஸூவெஹிகிராயிஹாதுஹவ
உஸ்யபவஹிகிவெஹவஹிஷார
ஹிவரவகார ஹிவெஸாயிஜிதாஹி
(௧௨)

பதவுரை.

தாரணியீர்	பூமியில்பிறந்தவர்களே!
இன்று	இன்றைக்கு
தையில் மகம்	தைமாஸத்தில் வருகிற மகமென்னு ம் நக்சத்தாம்;
இந்தித் தையில் மகத்துக்கு	இத்தைமாஸத்தில் மகத்துக்குள்ள
ஏற்றம்	அதிசயத்தை
சாற்றுக்கின்றேன்	சொல்லுகிறேன்;
ஆய	பரிசுத்தமான
மதி	ஜ்ஞாநத்தை
பெற்ற	லபி(வி)த்த
மழிசைப்பிரான்	திருமழிசைக்குகிர்வாஹகரான வர ழ்வார்
பிறந்த	அவதரித்த
நாள் என்று	திருமென்று
நல்தவர்கள்	விலக்ஷணமான தபஸ்ஸையுடையவ ர்கள்

கொண்டாடும் நாள் ஆதரிக்கும் நாளாயிருக்கும் (௧௨)

அவ;—பன்னிரண்டாம் பாட்டு;—திருமழிசைப்பிரான் அவதரி
த்த தையிலுமகத்தின் ஏற்றத்தைத்தாரணியி லுண்டானவர்க ளெல்
ளாரும் அறியும்படி அருளிச்செய்கிறார். (தையில் மகமின்று தார
ணியீர்) (௧) “தைபொருதிங்களும்” எனும்படியான தாத்தைபு

உய புஷ்பமாஸத்தில் மகம்இன்று தரணியிலுண்டானவர்களே! (க) “ஹைகோ பரணி ரோஸிரகிள-வகாம் தரணி மாஸிரிதெள” என்றிதரபபடியே திருமழிசைப்பிரான் வந்தவதரித்த இல்குதத்திலே ஐம்மமபடியான பாக்யத்தைபுடையவர்களே! (ஏற்ற மிந்தத்தை யில்மகத்துகருச் சாற்றுகின்றேன்) என்? மாசிமகமன்றோ மஹாக ஸுத்திரமாக வழங்குகிறது; இதுக்கேற்ற மென்னென்றால், இது கருண்டான அதிசயத்தை ஸாவலோக ப்ரஸித்தமாக நான் சொல்லக்கேளுவ்கோள், இதுக்குண்டான ஏற்றந்தான் இன்ன தென்கிறது.

(தூய் மதி பெற்றவித்யாதியால்) அதாவது;-பரிஸுத்த மாணபரத்வஜ்ஞாதத்தை ஸர்வேஸ்வரன்ப்ரஸாதத்தாலே, மயர்வற மதிசலமருள ப்பெற்றவராய், திருமழிசைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அவதரித்தருளின திருநகூத்ர மென்று கல்ல தபஸ்ஸையுடையவர்களாலே கொண்டாடப்படும் நாளாகையாலே யென்கை. (தூய்யமதி)(உ) “என்மதிக்கு விண்ணெலா முண்டோ விலை” என்று தாமும் ஆகரித்துப் பேசும்படியாயிரேயிருப்பது, மதிக்குத் தூய்மையாவது-தேவதார்தரங்கள் பக்கல் பர்த்வ புத்தியாகிற மாவியம்ற்றிருக்கை. (உ) “மனனகமலமறக்கமுவி” என்றுதேவதார்தரபரத்வ புத்தியிரே மனோமாவியமாக அருளிச்செய்தது. இவர்தாம் (ச) “தாதுலாவுகொன்றை மாலை துன்னுசெஞ்சடைச் சிவன்நீதியா ல்வண்ணக்கு பரத” என்றும் (ரு) “போதில்மங்கை பூதலக்கிழத்திதே வி” என்று தொடங்கி, “வேதநாலோதுகின்றதுண்மையல்ல தில்லை மற்றுரைக்கிலே” என்றும், (சு) “உள்ளநோய்கள்தீர்மருந்து வான வர்க்களித்த எம்வள்ளலாசை யன்றி மற்றொர் தெய்வம் நான்மதிப் பனே” என்றும், (எ) “பார்மிகுத்தவித்யாதி-சர்மிகுந்த நின்னலா லோர் தெய்வம் நான்மதிப்பனே” என்றும் “நான்முகனை நான் னன் படைத்தான்நான்முகனுந் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்று தொடங்கி (அ) “பிரிநு மனமிலேன் பிரி குகள் தன்னோ டெதிர்வனவனெனக்கு நேரான்” என்றும்,

(க) ரா-பு-ரு-௧௦ (உ) ஶான்முக-திருவ-ருக. (உ) தி-வாய்-௧-௩-அ.

(ச) தி-௧-வி-௩. (ரு) தி-௧-வி-௩. (சு) தி-௧-வி-அ. (அ) தி-௧-வி-அ.

(எ) தி-௧-வி-அ. (அ) ரா-திருவ-அ.

(க) “உல்லாதவ ரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்தனல்லா லொருதெய்வம்
யாணிலேன்” என்றும், (உ) “இனிய நிற்கேனீசற்கும்நான் முகற்கு
ந்தெய்வம் இனியநிற்கே னெம்பெருமா னுண்ணை” என்றும் இப்படி
ஸ்வப்ரபந்தங்களில் ஆதிமத்யாவஸர நங்கெல்லாவற்றி ஆம்
“உறையிலிடாவாள்” என்னும்படி அப்ரதிஹதமான தம்முடைய
பராமஃவர தத்வஜ்ஞாநத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருள்ளிறே.

(மழிசைப்பிரான் பிறந்தநாளென்று) இப்படி திவ்ய ஜ்ஞாநத்
தையுடைய இவர் ஒரு பிழவியிலே இரு பிறனியாகப் பிறந்தநாளொ
ன்று, (நற்றவர்கள் கொண்டாடும் நாள்)-இவர்தாம் ருஷிபுத்ரநா
கவவதரிக்கையாலே “நற்றவாகள் கொண்டாடும்நாள்” என்கிறது
“பிறந்த நாள்” என்று- அல்லாதார் பிறவி (ங) “அன்று நான் பிறந்
திலேன்” என்னும்படி அஸத்கல்பமாயிதேயிருப்பது, “பிறந்தபின்
மறந்திலேன்” என்று பகவத் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமுடைய ஜந்மத்தை
யிறே இவர்ஜந்மமாக அருளிச்செய்தது (பிறந்தநாளென்று) இப்படி
இவர் அவதரித்தருளின விசேஷமான திருக்கடந்தாமென்று விசேஷ
ஜ்ஞாநரானவர்களால் அந்தப்ரதிபத்தியோடே பரிபாலிக்கப்படும
தாயிருக்கும். தவமாகிறத - ப்ரபத்தி. (ச) “தவாஹ்யோவமஜெஷா
க்பவவாஸிகிரிகூரஹம்- தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாம திரிந்த
மாஹம்” என்றும் (ஊ) “சார்வே தவநெறி” என்றும் சொல்லக்கட
வதிறே. ஆகையால் அடைக்கலம்புகுந்து ஃவேருகவேத்தியிருக்குமி
வரது தபஸ்ஸப்தவாச்சையானது ப்ரபத்தி. நற்றவமாகிறது-ஆசார்
யாபிமாந நீஷ்டை; “மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார்தவம்” என்னக்
கடவதிறே. அத்தை யுடையவர்களாகிறார் கணிகண்ணர், பெரும்
புலியூடிகள், போல்வார். இத்தால் ஆசார்யாபிமாந நீஷ்டர்க்கு
இது அவஸ்யம் ஆதரணியமென்றதாய்த்து. (கஉ)

(க) ச-திருவ-௫-௩ (உ) ச-திருவ-௬௬ (ங) தி-ச-வி-௧௪
(ச) தை.உ (ஊ) தி-வாய்-௪௦-௧-௧ [உறையிலிடவிடாதவம்]

சுஉ உபதேசரத்தினமலை, கரு-பா, மாசி வ்யாக்யாரும்.

மூ:—மாசிப் புனர்பூசங் காண்மினின் மண்ணுலகீர்
தேசித் திவசத்துக் கேதென்னில்—பேசுகின்றேன்
கொல்லி கீதர்க்கோன் குலசேகரன் பிறப்பால்
கல்லவர்கள் கொண்டாடும் நாள். (கஉ)

கூடு வுநவ்வாஹி லிவொகயபூ

கெஜுகிஹ ஐகிவெஹிவெக்யு |

கொலீவாரீசகூமெவா ஜநயொமாசு

யூரவாவஹிவகி காரிஹிவாயாநாழி || (கரு)

பதவுரை.

மண்ணுலகீர்	பூலோகத்தில் பிறந்தவர்களே!
இன்று	இன்றையதினம்
மாசி	மாசிமாஸத்திலேயுண்டான
புனர்பூசம் காண்மின்	புனர்வஸுநகூத்திரந்தாணங்கோள்;
இத்திவசத்துக்கு	இந்த தினத்துக்கு
தேச	மதிப்பு
எது என்னில்	எதுவென்று கேட்கில்,
பேசுகின்றேன்	சொல்லுகின்றேன்; (இது)
கொல்லிகர்	கொல்லி பென்னும் பட்டணத்து

க்கு

கோன்	ராஜாவாய்
குலசேகரன்	சேரகுலத்துக்குப் ப்ரதாநரான கு லசேகரர்வாருடைய
பிறப்பால்	அவதாரத்தினால்
கல்லவர்கள்	ஸத்புருஷர்கள்
கொண்டாடும்	உபலாஸகம் பண்ணுகிற
நாள்	திருமாயிருக்கும் (கரு)

அவ:—பதின்மூன்றும்பாட்டு. ப்ரகுலசேகரப்பெருமான் அவ
தரித்தருளின மாசிப்புனர்பூசத்தின் அதிசயத்தை மந்தமதிகளும்
அறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். (மாசிப் புனர்பூசங்காணமி
னின் மண்ணுலகீர்) (க) “மாசிமுன்னுள்” என்னும்படிவிலக்கண
பரிப்ரஹமானமாசிமாஸத்தில்புனர்வஸுநகூத்திரங் காணங்கோள்,
பூதலத்தினுள்ளவர்களே அது தானும் இன்றுவதென்களுக்கு.

(க) எ-தி.

“இம்ம” என்று பூதபவ்ய்யத்தா யுள்ளது வர்த்தமாநம்போலே நோந்துகிறது தம்முடைய ஆதராதியைத்தாலே, (யாசிப்புனர்ப் பூசம்) ‘சைத்ரமாஸத்தி’ல் புநாவஸை நகஷத்திரத்தி லேயாய்ததுசக்ரவர்த்தித்திருமகன் அவதரித்தருளினது(க) ‘எல்லையில சீர்த் தயராதன்’ன் மகனாய்த் தோன்றிற்றது முதலாத்நன்னு லகம் புக்கதிரு” என்று தத்வைபவத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கு மவராகையாலே இவர்க்கு நகஷத்ரமும், அதுவாயத்து; ராஜகுலங்களிலே அவதரிப்பார்க்கு நகஷத்ரமும் அதுவாகவேணும்போலேகாணும். இப்படி பகவத ஸம்பந்தமுடைய திருநகஷத்ரமாய்த்து இவர் அவதரித்தது.

(மண்ணுலகீர்) பூலோகத்திலுண்டானபோக்ய (ஹோம) போகோபகரணதிகளை விரும்பிபகவத் பாகவதவிமுகராய்ப் போருகிற லௌகிகராயுள்ளவர்களே!, அந்த வைமுக்யத்தைத் தவிர்த்து நான் கொல்லுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுங்கோள். விண்ணுட்டிலு ண்டானவர்கள் விஸேஷஜ்ஞரிமே. அவிஸேஷஜ்ஞராய* உண்டியே உடையே உகந்து * மாரனார் வரிவெஞ்சிலைக் காட்செய்து போருகிற உங்களுக்கிறே நான் உபதேசிக்கவேணடுவது. இப்படி எங் களுக்கு உபதேஸிக்கக்கடியான இத்திவஸத்தினுடைய பெரும திப்புத்தானேதென்ன,

(பேசுகின்றே னியாதி) (உ) “கொல்லிகாவலன் கூடல்நாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” என்று இவர் அருளிச்செய்தபடியே கொல்லி யென்கிற நகரத்துக்கு நாதராய் சேரகுலத்துக்கு ஸோகரான ஆழ்வார் அவதரிக்கையாலே வந்த ஞானஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய், அத்தாலேஸத்பரிக்ராஹ்யமாயிருக் கை குலசேகரன் பிறப்பென்றால் உடல்பிறவியன்றிக்கே, † உயர்ப் பிறவியாயிறே யிருப்பது. (க) “ஊனேறு செல்வத்துடம்பிறவியான் வேண்டேன்” என்னுமித்யாதியாலும் அத்தை அடியொத்தினவர். ராஜாவாணுரீகுலஸோகரப்பெருமாள்†(திருமலையிலே) தீர்பக்ஷத்ர வரஜிம்மங்களை ஆசைப்பட்டாரென்றும் அருளிச் செய்யும்படியிறே இவருடைய உபேகையும அபேகையு மிருக்கும்படி. தாஸ்யா

(௧) பெரு-தி-௧௦-௧௧ (உ) பெரு-தி-௨-௧௦ (௩) பெரு-தி-௪-௧

† குண்டலிதமதிகம் † உயிர்ப்பிறவி.

நுகுணமான ஜநமமிதே ஜம்மமாவது; (க) “ஆழியங்கைப்பேராயர்க்
காளாம் பிறப்பு உணனுட்டுத்தேசு” என்றாரிதே. இப்படி ஸேஷத்
வானுகுணமான ஜநமத்தை அபேக்ஷிக்கும்படியான இவர் அவதரி
த்த வித்தால் தேசுஇத்திவசத்திற்குண்டாயத்து.

ஆகையால் இத்திவஸம் - நல்லவர்கள் கொண்டாரும் நாள்;
அவர்களாகிறார் *கொல்லி காவலன் சொல பதிக்குங் கலைக்கவி
பாடும் பெரியவ ரென்கை. நல்லவர்கள்-ஸததுக்கள். தங்களோ
பாதி பிறர்க்கும் நன்மையெய ஸம்பாதிக்குமவர்கள். கொண்டாடும்
காளாவது - அவர்களாலே உபலாபிக்கப்படுமதான நரளென்கை.
இவர்தாம்(உ) “எல்லையிலடிமைதநிறத்தினில என்றும்மேவுமனத்த
னும்” என்னும்படி எல்லையான ததிய ஸேஷத்வத்திலே ஊன்றிப்
பேரும் நன்மையை யுடையாய், அத்தாலே அவர்களுக்காகத்
தாம் குடப்பேம்பில் கையிட்டுப்போரும் குணதிகருமாயிருக்கை
யாலே அக்குணங்களிலே தோற்று அவர் திருவடிகளுக்கு நல்லரா
யிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாலே ஆதரிக்கப்படுமதான நாளா
யிருக்கும்மே.

ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் (ங) “இன்பமருஞ் செல்வமும்
இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்” என்றும்(ச) “உருப்பிசுதன் அம்
பெற்கலையல்குல் பெற்றாலுமாதரியேன்” என்றும், “நல்லபத்
தையும்வேண்டேன்” என்று திருமலையில் திரயக்ள்தாவர ஜம்ங்
களை(யாசைப்பட்டி)பேரும்வராகையாலே இவரும்திருமலையில்
ஜம்மத்தைஆதரித்து அடிமைசெய்துபோருவர். ஸ்ரீகோவிந்தப்பெரு
மானும்(ரு) “தூணிகூதவிரிணூழி மிரகூ-ஸாவிவகுதய:- த்ருணீ
க்ருதவிரிஞ்சயாதிநிரங்குஸவிபூதய:-” என்னும்படி எல்லாவற்றையும்
த்ருணீகரித்துப் போருமவராய, (ஈ) “ஹிஜநாராயணவஸூஹா
ஹிமஹி-ரஹவஸூ-பவஸூ-நாரதஸூ-வி மொவி-ஹி-தஸூ-வாஸூ
மெ-ஹ்ருதிராராயணம்பய்யந் நாப்யகச்சத்ரஹஸ்ஸத-பஸ்ஸவ
தாராதேஸ்சாபி கோவித்தம்தமுபாஸ்மஹே”. என்றும் இதரவிஷ
யாதுபவத்துக்கு இருளும் எகாத்தமும் இல்லையென்றிருக்குமவ
ராகையாலும் இவர்க்கும்அத்தத்திருப்புநரப்பூசமே திருவவநாரத்

(க) பெரிய-திருவ-எக (உ) பெரு-தி-மொ-உ-க (ங) பெரு-தி-ச-இ

(ச) பெரு-தி-ச-க (ரு) முத்தம்(ஈ) † குண்டலிதமதிகம்.

உப்பேதசரத்தினமாலே, கசு-பா, ஏரார் வ்யாக்யகம், ௪௮

மூ.—ஏரார் வைகாசி விசாகத்தி னேற்றத்தைப்
பாரோ ரறியப் பகா கின்றேன்—சீராரும்
வேதந தமிழ்செய்தமெய்ய நெழில்குருகை
நாத னவதரித்த நாள். (கச)

சூவூரீவாரூ-காரேயவ ரோவிராயா
காராநூலாவலவீஜைவொயநாய |
ஔரூ-வூரயீம் ஔவிலக: காரூகெஸூரவூ
—பூ. யகாரபிலவொஔவிலகுவாவ: || (கச)

துக்கு அறுகுணமான திருக்கூத்தரமாயத்து (க) “அரசமாநதானடி
சூடுமரக” என்று ராமபாதாஸ்ரயரா கருமாபோலே
இவரும்ராமாநுஜ பதச்சாயையா ஔருப்பர். தேவதாந்தரவைராக்ய
த்தில்வந்தால திருமழிசைப்பிரானோடொப்பர். இவரும் ஒருபிறவி
யிலேஇருபிறவியானவரிதே; இவையெல்லாவற்றாலும் இத்திருக்கூ
த்தரமும் முப்புரியூட்டினதாயிருக்குமென்கிறவைபவஞ்சொல்லிற்று.

பதவுரை.

ஏர் ஆர்	அழகு நிறைந்த
வைகாசி	வையாசி மாஸத்திலுள்ள
	விசாக நகூத்தரத்தினுடைய
ஏற்றத்தை	மஹிமையை
பாரோர்	பூமியிலுள்ளவர்கள்
அறிய	அறியும்படி
பகர்கின்றேன்	
சீர் ஆறும்	ஔர்மையினால் நிறைந்த
வேதம்	வேதத்தை
தமிழ்செய்த	தமிழ்ப்பாஷையிலே திருவாய்மொ
	ழி ரூபமாக அருளின
மெய்யன்	யதார்த்தவக்தாவாய்
எழில்	அழகையுடைய
குருகை	திருக்குருகருக்கு
நாதன்	நிர்வாஹகாரன நம்மாழ்வார்
அவ்வதரித்த	அவதரித்தருளின
நாள்	திருமாயிருக்கும். (கச)

(க) பெரு-திமொ ௧௦-௪

சச உபதேசரத்தினமாலே, கச.பா, ஏரார் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா. — பதினாம்பாட்டு. அல்லாத ஆழ்வார்களைவெல்லாம் அவயவபூதராகவுடையாய்வேதார்த்தரத்தங்களை திருவாய்மொழி முகேகரபகாஸிப்பித்தருளி, திருநகர்க்குநாதராயிருக்கின்றமமழ் வாரவதர்த்தருளின திருவிசாகத திருநகர்த்ததினவைபவததை பூமியிலுண்டானவர்கள் எல்லாரும் அறியுமபடி ப்ரஸித்தமாக அருளிச்செய்கிறோ மென்கிறார் (ஏரார்) இதயாதிபால, கீட்டங்க லும மாஸங்கள் விச்சேதியாமல அடைவே அருளிச்செய்து போந்தவர் இப்போது பங்குனி மாஸத்திலே ஆழ்வார்கள் அவ தார மில்லாமையாலும், சித்திரை மாஸத்திலே மதுரகவியாழ்வா ருடையவும் எம்பெருமானுடையவும் அவதாரம உண்டேயாகி லும் ஆழ்வார்கள் பதின்மருடைய அவதார க்ரமத்தை அருளிச் செய்யப் புகுமவராகையாலும் அவறறை விட்டுவைத்து “ஏரார் வைகாசி” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார். வைகாசி, “ஏரார் க்திருக்கையாவது. மாத(௮)வ மாஸமாகையாலே புஷ்பஸமயமுன் அழகையுடைத்தாகை

அவர் அவதரித்தருளின தேசம் கொந்தலர் பொழிலையும்; குயில்கின்றார்பொழிலையு முடைததாயிருக்குமாபோலேயாய்த்ந்; “ஏரார்வைகாசி விசாகம்” என்று ஏராருகை வைகாசிவிசாகத்தி ற்குவிசேஷணமாக்கவுமாம். அப்போது “திருவிசாகத் திருநாள” என்னும்படியிறே இதின் அலங்காராதிசய மிருப்பது. உகந்தரு ளின நிலங்களைல்லாவற்றிலும் பாலும் பழமுமாக அமுதுசெய்து பரிபாலனீயமான திவஸமாயிருக்கை. அதாவது பால்மாங்காய் அமுதுசெய்யப் பண்ணுகை. இப்படியான இதினுடைய ஏறற்றதைப் பாரோரறிப்பகர்க்கினேன்; - இருந்ததே குடியாகளல்லாரும் இவரு டையஜம்மநகர்த்தமானவைகாசி விசாகவைபவத்தையறிந்து உஜ்ஜீ விக்கும்படி சொல்லாநின்றேன். இத்தை ஒருவர் அபேக்ஷித்திருப் பாரற்றிருக்கவும் இவருடைய அபி(வி)நிவேஸாதிசயம் பேசுவித் தப்பேசுகிறபடி.

இனி, இதுக்கெல்லாம் அடி இன்னதென்கிறது. (சீராருமித் யாதி) வேதத்துக்குச் சீரார்ந்திருக்கையாவது -

அபௌருஷேயத்வாதிகளால் வந்த ப்ராமாண்ய ஸ்ரீயையுடைத்தகை. (க) “சுடர்மிகு சுருதி” என்றிறே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது - அன்றிக்கே ஸ்ரீயிபதியாய் பரப்ரஹ்ம ஸுப்தவாச்யனானஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை உபபாதிப்பதான உத்தரபா (ஊம)கத்தையாகவுமாம் (உ) “யஸூரூதொஹூரஹாமம் வகெந ஓராவியஹாஷ்யா-யஸ்ஸ்ருதே ருத்தரம்பாகம் சக்ரேத்நாவிடபாஷா

(வேதத்தமிழ்செய்த) வேதத்தமிழ் செய்கையாவது (ங) “எய்தறகரிய மறைகளை ஆயிரமீன்றமிழால் செய்தற்குலகில் வருஞ் சுடகோபன்” என்கிறபடியே வேதமானால் அதிக்குதாதி(யி)காரமாயிருக்குமாகையால் அகிலசேதநர்க்கும் அப்யஸித்து உஜ்ஜீவிக் கைஅரிதென்று, ஸர்வாதிகாரமாய்ஸர்வோப ஜீவயமுமாயிருக்கும் படி த்ராவிட பாஷாஸூப ஸந்தர்ப்பத்தாலே வேதார்த்தத்தை விஸ்தி கரித்து அருளிச் செய்தாரென்கை. (ச) “வேறென்றும்நானறியேன் வேதத் தமிழ்செய்த மாறன் சுடகோபன்” என்றும் (ரு) “அருமறை கள் அந்தாதி செய்தான்” என்றுஞ் சொல்லக்கடவதிறே.

(மெய்யன்) அருளிச்செய்த தெல்லாம் வேதார்த்தமென்கைக் கடியான ஆப்தியிருக்கும்படி. (எழில்குருகை)தன் “குருகூர்ச் சுடகோபன்” என்னுமாபோலே இதுக்கெல்லாம் அடி அவ்வூரில் பிறப்பாய்த்து. 1 அவ்வூரிலே * ஆதிப்பிரானுஆதிகாதனும்உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வமாய்த்து நடந்து செல்லுகிறது. உபய ப்ரதாநமான வாகாரம் உண்டாயிருக்கவும் இவருடைய நாதத்வத்தையாய்த்து அவன்நடத்தினபடி. (சு) “நலனிடையூர்திபண்ணி விடும்பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தருமொரு நாயகம்” என்று தானே அருளிச்செய்தாரிறே.

(எழில்குருகை) நகராலங்காரங்களையுடைத்தாயிருக்கை-அதாவது-குன்றம்பேரல்மணிமாடங்களையும், செம்பொன்மடங்களையும் மாடலர்பொழில்களையும் சேர்த்தடங்களையும், ஏர்வளங்களையுமு

* (க) தி வாய் க க ண (உ) பரங்குஸூஷ்டகம் (உ) ஶா நூ சடி

(ச) கண்ணி தனியன் (ரு) தி வாய் தனியன் (ஈ) தி வாய் ஊ க க க

உபதேசரத்தினமாலே, கடு-பா, உண்டோவ்யாக்யாரம்.

மூ. — உண்டோ வைகாசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர் — உண்டோ
திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபார் தனிலொக்கு மூர். (கடு)

சாரம் கிழவிவதரோயவரோவிராயா
தூய் கிழவி ஸ்கொவவரோதவனகி !
கிவாவிதரோவிவவெவரோ வுவாய்
கிவதூதகோயவரோவிவவெவரோ. (கடு)

டைத்தாடுருக்குமென்கை. (க) “கட்டெழில் தென்குருகூர்” என்
னக்கடவதே. அன்றிக்கே, ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்
அவதரிக்கையாலே வந்தஅழகாகவுமாம். அன்றிக்கே, எழில் -
ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதிகளாகிற வைஷ்ண
வாலங்காரங்களால் வந்த அழகைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். (எழில்
குருகை நாதன் அவதரித்தநாள்) * ஊரும்நாடும் உலகமும் தம்மை
ப்போலே யாக்கவல்லவர் அவதரித்தநாள். ஸம்ஸாரத்தினிடையிலே
தது(ஈ)த்தாரகரான ஆழ்வார் அவதரித்தாற்போலேயாய்த்து இந்
நாள்களினிடையிலே இந்நாள் நமக்கு நேரப்பட்டதும்; ஆகையால்
இந்தப்பரமரஹஸ்யத்தை ‘பாரோரறியப் பகர்கின்றேன்’ என்று
தம்முடைய பரமகீருபையாலேவெளியிட்டருளினாராய்த்து. (கசு)

வைகாசி விசாகத்துக்கு வைகாசிமாஸத்தின் விசாக நக்சி

ஒப்பு ஒருநாள் உண்டோ	ஸ்த்ருமமான ஒருதினமுண்டோ
சடகோபர்க்கு	நம்மாழ்வார்க்கு
ஒப்பு ஒருவர் உண்டோ	ஸமாநரான ஒருசேதருண்டோ;
திருவாய்மொழிக்கு	திருவாய்மொழி பென்னும் திவ் யப்பரபந்தத்துக்கு
ஒப்பு உண்டோ	ஸமாக்ரந்தமுண்டோ;
தென்	ஸுந்தரமரீன
குருகைக்கு	திருக்குருகருக்கும

ஒக்கும்	ஸமநமான	
ஒரு ஊர்	ஒரு ஊரானது	
பாரதனில	பூமியில	
உண்டோ	கிடைக்குமோ.	(கடு)

அவ;-பதினஞ்சாம்பாட்டு, கீழ் ப்ரஸதுதமான ஆழ்வாருடையவும், அவதரித்தருளின தேசகூலங்களுடையவும், அவர் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தங்களினுடையவும் அப்ரதிம வைபவத்தை ஸ்வகதமாய்ப்பீபசி அதுபவிக்கிறார். (உண்டோ வைகாசிவிசாகத்துக்கொப்பொருநாள்) ஸர்வேஸவரனும் அவன் விபூதியும் ஸமருத்த (9-ஐ) மாம்படி மங்களாஸாவஸரம் பண்ணப்பிறந்த திருவிசாகத்திருநாளுக்கு ஒப்பாவதொருநாள் உண்டோ? (க) 'நீ பிறந்ததிருநன்னாள்' என்னும்படியான அந்நாளும் *க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வ ஜம்மமான இவர் அவதரித்த இந்நாளுக்கு ஒப்பாகவற்றே? அங்கு அவன் பிறவியில் அக்ருராதிகளான நாலவிருவரிமே அதுகூலாயத்திருந்தினது. இங்கு (உ) 'கிரந வம்ஜிஷ்தத:கர-ஞரந-தாநஹம் த்விஷ்தக்ருரந' என்று தொடங்கி, 'கூழிவாழி - கூழிபாமி' என்று அவன் கைவிட்டவர்களையும் (ங) 'நின்கண் வேட்ஹக யெழுவிப்பனே' என்னும்படி அவர்களுக்கு அ(வி)பிநிவேசத்தையுண்டாக்கும்படி அவதரித்த திவஸம்மே இது.

(உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்) அவதாரமே தொடங்கி, *ஸாநாநா வுஜ்ஜிஷ்த-ஸாநாநா புத்தி தூஷகராய் * வுஜ்ஜுந வநவ-ஞண் - ஸுஜ்ஞாநகநபூரணராயிருக்கிற இவருடைய ஜ்ஞாநவைபவத்துக்குஸத்தருஸராமவர்களை ஸர்வலோகத்திலும் தேடிப்பார்த்தாலும் ஒருவரைக் கிட்டுமோ? அந்ந பீரநாதிகளென்ன, பக்வபலாதிகளென்ன, அம்ருதாதிகளென்ன * அப்பால்முதலாய் நின்ற அளப்பரிய ஆரமுதென்ன, இவற்றாலே தா(யா)ரகாதிகளாம்படி யிருக்கிறஸம்ஸாரிகள் தொடக்கமாகும், *நாட்டாரேர டியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணி (ச) * 'எல்லம் கண்ணன்' என்றுவிண்ணுளாரிலுஞ் சீரியராயிருக்கிற இவர்க்கு ஒப்

(க) பெரி-தி மொ-உ-ச-அ. (உ) கி- (ங) திருவி-கக,
(ச) தி-வாய்-க-எ-க.

100 உபதேசரத்தினமலை, கரு-பா, உண்டோ வ்யாக்யாரம்.

பாகமாட்டார்களிறே, நித்யஸூத்ரிகளை யொழிந்த மற்றையார்க்கு
‘பலஸாதந தேவதாந்தங்களில் அவர்கள் நினைவு பேசுகிலே தோ
ன்றும்’ என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நாயனார் அருளிச்செய
தாரிறே.

அங்ஙனன்றிக்கே நித்யஸூத்ரிகளுக்கு (க) ‘‘தெளிவிசம்புத்
ருநாமி’’ என்னும்படி பகவதநுபவத்துக்குப் பாங்காயிறே அத்தே
ஸமிருப்பது. இது (உ) ‘‘விண்ணுளார் பெருமாதகடிமைசெய்வாரை
யும் செறுமைம்புல னிவை’’ என னும்படி * இருளதரு மாஞாலமா
கையாலே பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையாயிறே யிருப்பது.
இப்படி யிருக்கிற இஸஸம்ஸாரத்திலே பகவதநுபவமே யாத்நா
யாயிருப்பார் இவர் ஒருவருமேயிறே யுள்ளது, ஆகையிறே ஸு-
தர்ஸபமாய்த்து. (ங) ‘‘மாறுளதோ இமமணணின் மிசை’’ என்றும்
(ச) ‘‘இனியாவர் நிகர் அகலவானத்தே’’ என்றும், உபயநிபூதியிலும்
தமக்கு ஒப்பாரில்லாமையைத் தம் திருவாயாலே அருளிச்செய்
தாரிறே.

இப்படி சடகோப னென்றால் † எல்லார்க்கும் தலைமேலாராய்
இந்நாட்டங்கக் கையெடுக்கும்படி மஹாத்மாவான இவர் அவத
ரித்த இம்மஹாநகூத்தரத்துக்கும் இவர்க்கும் ஒப்பிலலாவிட்டால
இவருடைய வாஹ்யமான திருவாய்மொழிக்கும் இவா அவதரித்
ததேசத்துக்கும் ஒப்புத்தானுண்டோ வென்ன, அதுவும இல்லையெ
ன்கிறார். ‘‘உண்டோ திருவாய்மொழிக்கொப்பு தென்குருகைக்குண்
டோ ஒருபார்தனிலொக்கு மூர்’’ என்று. (உண்டோ திருவாய்மொ
ழிக்கொப்பு) * திருமாலாலருளப்பெற்ற வராய், * திருமாலவன்
கவி யான இவர், மொழிபட்டோடும்’’ என்னும்படி அநுபவப
ரீவாஹத்தாலே (ச) ‘‘அவாவிவந்தாதிகளா விவையாயிரமும்’’ என்ன
வேண்டும்படி இவருடைய பத்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்த
திருவாய்மொழிக்கு தர்ம வீர்ய ஐஞாநாதிகளடியாக வுண்டான
ஹர்ஷ வசநங்களில் அருளிச்செயலில் ஸாரமாயிருக்கிற இதுக்
கொப்பாகவற்றோ?; இத்தை யொழிந்தவல்லாதவையெல்லாம் கட

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) தி-வாய்-எ-க-க. (ங) தி-வாய்-க-ச-க.

(ச) தி-வாய்-ச-ரு-அ. (ரு) தி-வாய்-க-ரு-க-க. † எல்லாரும்தலைமேலாய்.

உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, இன்றை வ்யாக்யாரம். இசு

மூ;—இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ யேழைஞ்சே
இன்றைக் கென்னேற்ற மெனிலுரைக்கேன்—நன்றிபுனை
பலலாண்டு பாடியநம் பட்டாபிராண்ட வந்துதித்த
கல்லாணியிற சோதி நான். (கக)

சூழ்வு ஊவலிவி ராநல கிடுவெளி
கொலுவு ஊவ ஐகிவெத் ரகிவாடியாதி !
வலுணு மாரநவா ஹுவகெஃ லுவுவகி
லாதிக்கி ராடிவிவிரொ திவாநவரவெஹ || (கக)

ஸோசையோபாதி யெனன்க்கடவதிதே, ஆகையாலே (க) “அருள்கொ
ண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினான்” என்னும்படி அவரருளாலே அவ
தரித்தது அஸத்ருபமா யிருக்குமென்றபடி.

(தென்குருகைக்குண்டோ ஒரு பார்தனிலொக்கு மூர்) ஆழ்
வார்க்கு ஒப்பாவார் உபய விபூதியிலும் இல்லாதாற போலே
இவ்வூர்க்கு ஒப்பாவது ஒருருயில்லையெனகை. பதினெண் பூயி
லும் தேடிப்பார்த்தாலும் குருகை வளம்பதிக்கு ஒப்பாவதோ ருரு
ண்டோ? உண்டாகில் “திருநாடு வாழி தென்குருகர் வாழி” என்
து அநநாட்டை ஒப்புச்சொல்லுமத்தனை. (உ) “திருநகரிக் கொ
ப்பாரியுண்டோ வுலகில” என்னககடவதிதே. “ஆற்றில் துறையி
ல் ஊரில் உள்ள வைஷ்ணவ வாசாமகோசரம்” என்றிறே அருளி
ச்செய்தது.

(தென்குருகை)ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமானவூர், (ங) “கல்லார்
பலர் வாழ் குருகர்” என்றும் (ச) “சயப்புகழார் பலா வாழுந்தட
ங்குருகர்” என்றும் “சொல்லும்படி * பெரிய வண்குருக ரான
ஸ்ரீ நகரியிறே. அன்றிக்கே, தெற்கு திக்கிலெயுண்டான தென்னவு
மாம். இத்தால் திருநகரத்திரத்தினுடையவும் திருவவதரித்த
ஆழ்வாருடையவும் திருவாய்மொழியினுடையவும் திருநகரியினு
டையவும் உபமாந ராஹித்யத்தால வந்த ஆதிக்கத்தை உபபாதி
த்தருளினராய்த்து. இந்த விசாகக்ஷத்ராதான் ராஜ்விதளா
ன இக்ஷ்வாகுக்களுடைய (பீ) ரிஷமென்று இக்ஷ்வாகுவம்ஸப்ரபவ
ராலே விவக்ஷிதமாகையாலும், (டு) “பீஷிங்குஷாபெஹ - ருஷிம்
ஜுஷாமதே” என்னும்படி இவ்வாழ்வார்க்கும் அதிலே ஜம்மர்
ஷமாய்த்து.

(க) எண்ணி-அ. (உ) (ங) கி-வாய்-கௌ அ-கௌ. (ச) தி-வாய்-க-க-கௌ.
(டு) க-ஸ்த-

102 உபதேசரத்தினமால, கசு-பா, இன்றை வயாதயாநம்.

பதவுரை.

ஏழை	சுபலமான
நெஞ்சே	மநஸுளே!
இன்றைப் பெருமை	இன்றையதிருத்தினுடைய மஹி மையை
அறிந்திலையோ	அறிந்திலையோ?;
இன்றைக்கு	இன்றையதிருத்துக்கு
ஏற்றமென்னெனில்	மஹிமை பென்னவென்றால்
உரைக்கேன்	சொல்லுகிறேன்;
நன்றி	நன்மையானது
புனை	சேர்ந்திருக்கிற
பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் ரபந்தத்தை
பாடிய	பாடியருளினவராய்
நம்	நம்மை உத்தரித்தவரான
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாரானவா
வந்து	பரமபதத்தில் நின்று வந்து
உதித்த	அவதரித்த
நல்	விலக்ஷணமான
ஆனியில்	ஆனிமாஸத்திலுள்ள
சோதி நான்	ஸ்வாதிக்கைத்திரம் கிடாய். (கசு)

பதினாரும்பாட்டு.— இனிமேல் “ஆழ்வார்கள் எல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்” என்னும்படியான பரபாவத்தை யுடையாரான, பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப் பெருக்க அஞ்சுபாட்டாலே அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, அதில் இப்பாட்டிலே திருப்பல்லாண்டு முகத்தாலே ஐகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின இவர் அவதரித்தருளின ஆனிதனில் சோதியினுடைய அதிஸயத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (இன்றைப் பெருமை யறிந்திலையோ ஏழை நெஞ்சே) கீழ்ச்சொன்ன திருவகூதங்களுக்கு

உபதேசரத்தினமாலே, கசு-பர, இன்றை வ்யாக்யாநம். இங்

கும்! இரதத்திருநகூத்ரத்துக்கும் வாசியறிபாமல் அவற்றிலேசா பலம்பண்ணிப்போருகிற மகஸ்ஸே! அவர்களிலும் இவர்க்கு, *டர் வத பரமானுவோட்டை வாசியுண்டானால், அதிபெருமைபும் அவ்வோபாதி வாசியுண்டென்று அறியவேண்டாவோ? அறியாமைக்கு ஹேது உன்வழித்தனமிதே. ஆகில் இன்றைக்கு இதுக் கேற்றம் என்னென்பாயாகில், இதின்நெடுவாசியறிந்திருக்கிற நான் சொல்லக்கேள்.

(நன்றியித்யாதி) அதாவது: “அகாலகால்யமான தேசத்தில் அஸ்ததானே ப(ஊ)யுங்கிகளான* அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரத மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்படுகிற வஸது, கவிஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே எதிரம்பு கோப்பாரா யிருக்கிற ப்ரதிகூலர் நடுவே அதி ஸுகுமாரமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துடனே சக்ஷூர் விஷயமாகத்தோன்றி யருளுவதே” என்று வயிறுபிடித்து, ஆணைமேல் கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, அத்தலைக்கு அதிஸயமாம்படி திருப்பல்லாண்டுபாடின நம்முடையநா தரான பட்டநாதர் வந்து அவதரித்த விலகூணழான ஜ்யேஷ்டமாஸத்தில் ஸ்வாதி நகூத்ரமாய்த்து, ஆகையால் ஸர்வாதிஸயமான இதின் வைபவத்தை அறிந்து ஆதரிப்பாயாக.

(நன்றிபுனை) என்று - நன்றியைப் புனைந்திருக்கிற பல்லாண்டென்னுதல்; நன்றியை அங்குத்தைக்குப் புனைகிறபல்லாண்டென்னுதல். “தான்மங்கலமாதலால்” என்றும், (க) “பல்லாண்டென்று காப்பிடும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. புனைதல்-பந்தி(வாய்)த்தல். (பட்டர் பிரான்) என்கையாலே பரஸ்வரூபத்தை இதீரநிரஸை பூர்வமாக ஸ்தாபித்தபடி சொல்லிற்று. “பல்லாண்டுபாடிய” என்கையாலே-திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப்பிரிந்து நோக்கிப்படிசொல்லிற்று. இத்தால் ஸர்வரஹுடைய ஸ்வரூபாதிக னெல்லாம் ஆழ்வாசரீதி(யீ)மென்றதாய்த்து. (கசு)

(ச) இர-அ-கடு.

சூச உபதேசரத்தினமாலே, கள-பா, மாநிலத்தில் வ்யாக்ஷாரம்.

மூ:—மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த
ஆனிதன்னில சோதியென்றாலதரிக்கும்—ஞானியருக்
கொப்பொருவ ரில்லையிவ் வுலகுதனி லென்று நெஞ்சே
எப்பொழுதுஞ் சிந்தித் திரு. (கள)

ஹட்டியெவாடிஹெஹ்யுயிஸாகுராவம்
வூர்தீ யசூடிஹெஹ்யுயிஸாகுராவம்
கெஷாண்டவாநீஸுயிஸாகுராவம்
வினாநீஸுயிஸாகுராவம் வாரிஸுயிஸாகுராவம் || (கள)

பதவுரை.

நெஞ்சே	ஓ மகஸு
மா	பெரிய
நிலத்தில்	பூமியில்
முன்	முன்னே
நம்	நமக்கு ஸ்வாமியான
பெரியாழ்வார்	பட்டர்பிரானுவர்
வந்து உதித்த	எழுந்தருளி யவதரித்த
ஆனிதன்னில்	ஆனிமாதத்தில் வந்த
சோதியென்றே	ஸ்வாதி நகூத்ரமென்று சொல்லின்
ஆதரிக்கும்	கொண்டாடுகிற
ஞானியர்க்கு	ஐஞானிகளுக்கும்
ஒப்பு	ஸமாதானவர்
இவ்வுலகுதனில்	இந்த லோகத்தன்னில்
ஒருவரில்லை	ஒருவரும் கிடையாது;
என்று	என்றிப்படி
எப்பொழுதும்	எவ்வகாலங்களிலும்
சிந்தித்து இரு	அவர்களையே அதுணர்ந்தித்துக் கொண்டுபோரு. (கள)

வ்யா.-பதினேழாம்பாட்டு.— இனி இத்திருநகூத்ரமென்றால்
இதினேற்றமறித்து ஆதரிக்கும் ஐஞானாக்களினுடைய உபமாத
சாஸ்திர முகத்தாலே இதின் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.
(மாநிலத்தில் முன்னம் பெரியாழ்வார் வந்துதித்த) இந்த மஹாபஞ்சு

உபதேசரத்தினமாலே, கள்-பா, மாநிலத்தில் வ்யாக்யாரம், (திரு)

திவியிலே நம்முடைய ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணமாய்ப்படிவஜராய் வந்து அவதரித்த. அவதரிக்குமவருடைய பெருமைக்கு ஈடாய்ப்படியாய்தது, 'நம்பெரியாழ்வார' என்றும் 'நம்பட்டர் பிரான' என்றும் இவர்க்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான பா(ஊ)வபந்த மிருக்கிறபடி. (வந்துதித்த) தம்முடைய ஸத்தாதிகளையன்றிக்கே நம்முடைய ஸத்தாதிகளும் மங்களாஸாஸநத்தாலேயாய்ப்படி அத்தைத் திருப்பல்லாண்டு முகேந வெளியிட்டி. தம்முடைய யாத்ரையே மக்கு எல்லார்க்கும் யாத்ரையாக்கி நடத்திப்போருமவர் வந்தவதரித்த.

(ஆனிதன்னில் சோதியென்று லாதரிக்கும்) இப்படி மங்களாஸாஸந பரமான இவர் அவதரிக்கையாய்த்து இத்தை ஆதரிக் கைக்கடி. அல்லாத திருநகரங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீஷ்டான இவர் அவதரித்த ஜ்யேஷ்டமாஸததல், ஸ்வாதியாகிற வித்திருநகரத்தரமென்றால், மேல்விழுந்து ஆதரிக்கும் ஜ்ஞாதாககளுக்கு ஸதருஸராவாரிலலை. (ஆதரிக்கும் ஞானியர்க்கு) ஆதரியாத அஜ்ஞாபாபகவல்லர்களுர; ஜ்ஞாதாக்கள் வைபவமறிந்து ஆதரிக் கையிறேஜ்ஞாந(வ)பலம். (ஒப்பொருவரில்லையிலுருத்தினில்) பரந்த வுலகமான இஜ்ஜகத்தெல்லாந்தேடிப்பார்த்தாலும் மங்களாஸாஸநபரர் மாஹாத்மயமறிந்து ஆதரித்துப் போரும் மஹாத்மாக் களுக்கு உபமாநமாவார் ஒருவருமிலை. உண்டாகில் அவவுலகிலேயாய்த்துள்ளது. அவர்கள் தாம் திவ்யஜ்ஞானோபந்நராயிறே யிருப்பது. ஆகையால் மங்களாஸாஸநபரர் வாசியறியுமவர்களை அறிந்து ஆதரித்துப்போருவர்களிறே. இப்படியாகையால் இங்கு இவர்களுக்கு ஸமாநரில்லையென்று,

(நெஞ்சே எப்பொழுதும் சிந்தித்திரு) ததீ(தீ)ய வைபவா பிஜ்ஞமான நெஞ்சே! இப்போது நான் சொன்ன அர்த்தம்கிட்டு வது ஒன்றன்றென்று ஸர்வகாலத்திலும் புத்திபண்ணிப்போரு; கிட்டாததொன்று கிட்டிமென்று திசுச்சிக்கவேண்டா. இத்தால் ஆழ்வார்க்கு ஒப்பில்லாதப்போலேயாய்த்து இவர்களுக்கும் ஒப்பில்லாதபடி.

† பாயிக்கவேண்டா.

சூச உபதேசரத்தினமாலே, கஅ-பா, மங்களாசாசனம் வ்யாசீயாகம்.

மூ:—மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள்

தங்க ளார்வத்தளவு தானன்றி—பொங்கும்

பரிவாலே விலஸிபுத்தூர் பட்டர்பிரான பெற்றான்

பெரியாழ்வா ரெனனும் பெயர்.

(கஎ)

ஹகெஷ் தீஷுமீயுஸாஸ. நமோமஹநா

சோஸாஸநெ 2 நவயிகாவிரயதாயிஷு!

ஹட்டஸாஸுபெரியொவவஃ வரகீத

சாழ்வாஸிகி ட்ரவவவுதெதகணவநாஃ H

(கஅ)

இவ்வாழ்வார்தாம * ரா ந ச் சு ட ர் விஷயத்திலே நீரா
ட்டி, பூசுக்குட்டி, காப்பிட்டாற்போலே, பெரியதிருமலை நம்பியும்,
(க) * சுமநது மாமலர்நீர் சுடர்துபகொண்டு என்னும்படி * எழில்
கொள்ளோதி விஷயத்திலே * ஒழிவில்காலத்தில்படியே, அடி-
மைசெய்து போருகையால் அவருடைய சோதியே இவர் அவதா-
ரத்துக்கு அதுருபமான சோதியாய்த்து. அவவளவுமன்றிக்கே,
(உ) “துணையத லூடரியாய் வந்து தோன்றி” “ஜ்ஜஹ்—ஜ்வலந்தம்”
என்னும்படியாய், அவர் திருவாராதமாய்ப் போருமவர்க்கும்
சோதியிறே. ஸ்வாதி நகூத்ரந்தான் தேவகணமாய் ஜ்யோதிருப-
மாயிறே யிருப்பது. (ங) “மெதுநாயா ராஜிகலெ கிலகலெயுமெ
ரோபவெ ரோலிவகெஷஸுமெது வோயெயுயெயாமெ வணிஜஸுகா
ணெ ஹுதகியூரம் ரோமெது | மெதுவாரெ பூரெமெஷகநககஸி
வா ஸுஹாரமெதுகொஜ்ஜிஸா - த்ரேதாயா மாதிகல்பெ கில
கமலயுகே மாதவே மாஸிபகெஷஸ்க்வே னாத்யேசயோகே வணிஜ
ஸுகரணே பூததித்யாம்மருத்பே! மந்தேவாரே ப்ரதோஷேகக
கெபு ஸம்ஹாரமேதோர் ஜிதீவா” என்னக்கடவதிறே. இது
வும் முப்புரியூட்டின திருநகூத்ரமாயிருக்கும்;

(க) தி-வாய்-உ-உ-எ. (உ) தி-மொ-உ-க(1)-இ. (ங)

† பூவவவுபெ.

உபதேசுரத்தினமாலு, கஅ-பா, மங்களாசாஸனம் வ்யாக்யாநம், இள

பதவுரை.

மங்களாசாஸனத்தில்	எம்பெருமானுக்கு மங்களாஸாந
	நம் பண்ணுகையில்
மற்றுள்ள	இன்னுமிருக்கிற
ஆழ்வார்கள் தம்	ஆழ்வர்களுடைய
ஆர்வத்தளவுத	ப்ரீதியினவன்றிக்கே
பொங்கும்	வருத்தியுடையதைருக்கிற
பரிவாலே	ப்ரீதியாலே
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக
	ரான
பட்டர்பிரான்	பட்டநாதரானவர் [தை
பெரியாழ்வார் என்னும் பெயர்	பெரியாழ்வாரென்கிற திருநாமத்
பெற்றான்	லபி(வி)த்தார். (கஅ)

வ்யா;-பதினெட்டாம்பாட்டு. மங்களாஸாஸனத்தில்மற்றுண்டான ஆழ்வர்களுக்கும் இவர்க்கும் உண்டான நெடுவாசியாலே பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமம் இவர்க்கு உண்டாய்த்தென்று தர்மு கேக வுண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (மங்களாசாஸனத்தில்) என்று தொடங்கி அதாவது : மங்களாஸாஸனத்தில் வந்தால் இவரையொழிந்தமற்றையாழ்வார்கள் தங்கள் ப(ஹ)த்தியினவன்றிக்கே ஸம்ருத்த(ஐ)மானபகவத்ஸநேஹத்தாலேஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைத் தமக்கு நிரூபகமாகவுடைய பட்டநாதரான இவர் பெரியாழ்வாரென்னும் திருநாமத்தை லபித்தாரென்கை. இப்படியிறே இவர் பேர்பெற்றது. மங்களாஸாஸனமாவது:-அத்தலையில் ஸௌகுமார்யமடியாகத் தன்னை அழியமாறியும்அங்குத்தைக்குஅதிஸயங்களை ஆஸாவிக்கை. *வ்யாசநாதசியா பாயகவ- பாகநா தியா தாயகத்வயிறே ஸ்வரூபம்; “சேஷிக் கதிசயத்தை வினைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. *மயர்வற மதிகல மருள ப்பெறுகை முதலான இவ்வாகாரங்கள் ஒத்திருந்தாலும் ஸ்வரூபாதரூபமான

இது உபதேசரத்தினமாலே, கஅ-பா, மங்களா சாநனம் வ்யாக்யாரம்

மங்களாஸாரணம் பண்ணுகையில் வந்தால் இவர் அதியுயித்திறேயி
ருப்பது.

(ஆழ்வார்கள் தங்களார்வம்) (க) “அதனில் பெரிய என்னவா” என்
று, தந்தையத்தையும் விளக்கொலை கொள்ளும்படி ஆகை பெரி
தாயிறே யிருப்பது. அந்த அவா அறும்படியான அதுபவத்தை
யிறே அவர்கள் அபேக்ஷித்தது. “அபிவிவேசமபோவது அதுபவ
த்தாலே; ஸத்தா ஸம்ருத்திகள் தர்ஸநாதபவகைநகர்யங்களாலே”
என்னும்படியிறே அவர்கள் தங்கள் ஆர்வமிருப்பது ஆகையால்
அவர்களுக்கு அது காதாசிக்கமாயிறே இருப்பது. இப்படி ஸ்வ
ஸம்ருத்தியை அபேக்ஷித்துப், போருகிறவர்கள் பக்தியின் அளவ
ன்றிகேக இவையெல்லாம் இவர்க்கு மங்களாஸாரணத்தாலே யெ
ன்னும்படி பரஸமருத்தையகபரமாயிறே இவருடைய பக்திப்புகர்
ஷமிருக்கும்படி.

(பொங்கும் பரிவாலே) மேல்மேலெனப்பெருகிவருகிற ஸ்ரீக
மத்தாலே. அதாவது : (உ) “அன்பே பெருகும்” என்றும், (ங) “என்
றன்னளவன்றால் பாணுடைய வன்பு” என்றும், (ச) “வெல்லு
வெல்லுபாடு-ஸ்ரீகேஹாமேபரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆய்
யத்தளவன்றிக்கேகரைபுரண்டாய்த்து இவருடைய காதல்தானிரு
க்கிறபடி. (ரு) “சாராத காதல் பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமா
லயென்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மை
பன்றான்” என்னக்கடவதிறே. மாலுக்கு கீரான மானிறே இவ
ரது. ஸர்வாதிகனுக்கு ஸத்ருஸமான ப்ரேமாதிக்யமென்றபடி. இனி
ஓப்ப்ரேமாதிக்யத்தாலே வந்தநாமாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

(வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்
னும் பெயர்) இவர்க்கு இவ்வபி (வி) நிவேசத்துக்கு எல்லாம்
அடி இவ்வூரில் பிறப்பாய்த்து. (சு) “ஆராத காதல் குருகூர்ச்சட
ரிகாபன்” என்னுமபோலே. (வில்லிபுத்தூர் பட்டர்பிரான்) இவ
ருடைய க்ராம குலாதிகள் இருக்கிறபடி. (எ) “வில்லிபுத்தூருரை
வான்” என்றிறே அவனுக்கு நிருபகம். “விஷ்ணுசித்தன்” என்றும்

(ச) தி-வாய்-௪௦-௪௦ ௪௦

(உ) பெரி-திருவ-அ.

(ங) உ-திருவ-

(ச) உத்தர-௪௦-௪௦-௪௦

(ரு) இரா-தா-௪௦

(ச) தி-வாய்-௪-௪௪

(எ) எ-தி-௪-௪

உபதேசரத்தினமாலே, கக-பா, கோதிலவாம் வ்யாக்யாநம். இக

மூ:—கோதிலவா மாழ்வார்கள் கூறு கலைக்கெல்லாம்
ஆதி திருப்பல்லாண் டானதுவும்—வேதத்துக்கு
ஓமென்னுமதுபோ லுள்ளதுக் கெல்லாஞ் சுருக்காய்த்
தான்மங்கல மாதலால். (கக)

சுந்யஸ்யஸு^ப |ஸந்நாநா
உதத்யுதாஹிஸந்நாஹிஸந்நா^ப |
தத்யுதாஸம்^ப வாதய^ப விவரம்^ப வாதா^ப
ராவாஹி^ப ப்ரணவ^ப || (கக)

(க) 'கோயிலில் வாழும் வயிட்டணவன்' என்றும் செல்லுகிறபடி யான இவர்க்கு (உ) 'விஷ்ணுநாவுவபெஷிஷுவிஷ்ணுநாவ்யபதே ஷ்டவ்ய' என்கிறபடியே எல்லாம் அதுவேயாயிருக்கை. (பட் டர்பிரான் பெற்றான் பெரியாழ்வா ரென்னும் பெயர்) ஸர்வேஸ்வ ரனுடையஸர்வஸ்மாந் பரத்வத்தைஸாதி (யி) த்து, பேர்பெற்றதற்கு மேலே அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்குக்கலங்கி மங்களாஸாஸ நம் பண்ணுகையாலே பேர்பெற்றது இதுவாய்த்து. இவருக்கு மங்களாஸாஸநம் நித்யமாகையாலே நிலைநின்ற திருநாயம் இதுவே யாய்த்திறே (கஅ)

பதவுரை.

கோது இலவாம்	அஸாராம்ஸமேயில்லாமற்படி
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களானவர்கள்
கூறு	அருளிச்செய்த
எல்லாம்	ஸாஸ்த்ர ரூபமான திவ்ய ப்ரபந் தங்களுக் கெல்லாம்
திருப்பல்லாண்டு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப் ப்ரபந்தமானது
ஆதியானதுவும்	முதலிலே அதுஸந்தேயமா யிரு ப்பதுவும்;
வேதத்துக்கு	வேதங்களுக்கு
ஓம் என்னுமது போல்	ப்ரணவம்போலே
உள்ளதுக்கெல்லாம்	உள்ள அர்த்தங்களுக்கெல்லாம்
சுருக்காய்	வலங்காஹமாய்க்கொண்டு
தான்மங்கலமாதலால்	தான்மங்களரூபமாயிருக்கையினு லாயிற்று. (கக)

சு 0 உபதேசரத்தினமலை, கக-பா, கோதிலவாம் வ்யாக்யானம்.

வ்யா:—பத்தொன்பதாம்பாட்டு. இனி இவருடைய திவ்ய ஸூக்தியான திருப்பல்லாண்டினுடைய ஸகல திவ்யப்ரபந்த ப்ரா த(ய)ம்ய சிதாங்கதர முகத்தாலேஇதினுடைய வைபவத்தைஸத்ரு ஷ்டாந்தமாக வருளிச்செப்கிறார் (கோதிலவாம்) என்று தொடங்கி, கலைக்குக் கோதாவது: கதா(யா)ந்தர ப்ராஸதாவம். அதில்லையாய்த்து, *தீதிலந்தாதி யான இவர்கள் திவ்யஸூக்திகளுக்கு, “ராமாயணம், நாராயணகதை” என்றுதொடங்கி அவற்றினுடைய தோஷஸாஹித்யமும் இவற்றினுடைய தோஷிராஹித்யத்தையும் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே உபபாதித்தருளினாரிறே.

அன்றிக்கே, கோதில்லாமை ஆழ்வார்களுக்கு விசேஷணமா னபோது, அவனுடைய க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பான ஸ்வ யத்ந்ருபாப்யுபாயாந்தரகந்த(மாஸ)மாதல், ப்ராப்யத்வரையில்கூண் ணழிவாதல்லல்லாதவர்களுள்பட்டி. கண்ணழிவுண்டானால்காண மரட்டார்களிறே. கோதில்லாத காதலையுடையவர்களிறே இவர்கள்தாம். (ஆழ்வார்கள் கூறுகலைக்கெல்லாம்) இப்படி கிர்த்தோஷ ப்ரமாணமாய், * பேசுமிறே பேசும் ஏககண்டரான ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த (க)“ஞானக்கலைகள்” என்றும், “அத்யாத்ம வித்யை” என்றும், சொல்லும்படியான திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக் கெல்லாம்.

(ஆதி திருப்பல்லாண்டானதுவும்) ப்ரதமப்ரபந்தம் திருப்பல் லாண்டானதுவும்; அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தங்களிற் காட்டில், இது ஆதி யானதும் என்போலவென்னில், (வேதத்துக்கித்யாதி) (உ) “புண்ணவாஶ்யாஸ்யவெஶா” (க) “ஐஶ்வரபுணவா வெஶா” “வாஶ்யம் புணவம் வவ-0” “ப்ரணவாத்யா ஸ்ததாயேதா” “ஐஶ்வர ப்ரபவா வேதா” “வாஹ்மயம் ப்ரணவம்ஸர்வம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணவம்ஸர்வவேத ஸங்கீரஹமாய் (ச) “ஐஶ்வரபுணாஸ்ய ஸஸ்யஸு - ஐஶ்வரஸ்சாத ஸப்தஸ்ச” என்று தொடங்கி, “கலாநாஸ்யவிகாவ-0ஹ - தம்மாந்மாங்களிகா

(4) தி-வாய்-6-க-அ. (உ)வக்ஷதீந்ம்ருதி-8-8உ. (க) (ச)

உபதேசரத்தினமாலே, சக-பா, ஜோதிலவாம் வ்யாக்பாநம், சக-
 வுபெள” என்றும், (க) ‘கஹி ஹிவதொ நாராயணவ்யு ப்ர-
 ரோயிபாந ரிகாரஜிபிபதாங்கஹாரிபிமஹம் நக்யகிடி-அதிபிபதவ-
 தோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாந மகாரமபிதததாம் கிந்நாமமங்-
 களம்நக்ருதம்’ என்றும் ஆதியிலே சொல்லப்படுகிற மங்களாசரண-
 தையு முடைத்தாயிருக்கையாலும், (உ) ‘யவஹிபிபெளஜார-
 பெராஹி-யத்வேதாதெள ஸ்வரூப்ரோக்தஃ’ என்று வேதத்துக்கு
 ப்ரணவம் ஆதியாயிருக்குமாபோலே, இதுவும், (ஈ) ‘வ்ராஹிவ்யு-
 ஹிவஹிபெளஜார-பிவடி - ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம்” இத்த்யாதி-
 யில் ப்ரதிபாதிக்கிற அகில ப்ரபந்ததாத்நாபர்யமான அர்த்தபஞ்ச-
 கத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே அருளிச்செய்கையாலும் ‘பல்லாண்டி-
 பல்லாண்டி” என்று தொடங்கி, “சூழ்ந்திருந்தேத்தவர்பல்லா-
 ண்டே” என்று எங்கும் மங்களமா யிருக்கையாலும் இப்படி
 ணங்க்ரஹத்வ மங்களத்வங்களாலே இதுவும் அருளிச்செயல்களுக்-
 கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கக்குறையிலே.

இன்னமும் ப்ரணவாதியான திருமந்திரம் ப்ராப்யப்ரதாநமா-
 யிருக்குமாபோலே தத்விவரணமான இதுவும் ப்ராப்ய ப்ரதாநமா-
 யிருக்கும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, தத்வைபவ ப்ரதிபாதகமான
 அருளிச்செயல்களுக்கும் ஆத்யந்தாநுஸந்தாந க்ரமத்தாலே ரகஷ-
 முமா யிருக்கும். (அ) ‘வ்ராஹிணஃவ்ராணவம் காய-பிரோஹிவதே-
 வ வஹிபிபெளஜார-பிவடி - ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணோரூபம்” இத்த்யாதி-
 யில் - ப்ரஹ்மணஃ ப்ரணவம் குர்யாதாதாவந்தேச ஸர்வதா ஸ்ர-
 வத்பநோங்க்ருதம் பூர்வம் பாஸ்தாச்ச விஸீர்யதே” இன்னுமா-
 போலே, இத்தால் இவர் ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநாயிருக்குமா-
 போலே இவர் ப்ரபந்தமும் அருளிச்செயலில் ப்ரதாநமாயிருக்கு-
 மென்றதாய்த்து.

கஉ உபதேசரத்தினமாலை; ௨௦-பா, உண்டோ வ்யாக்யாசம்.

மு—

உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக் கொப்பதேரர் கலைதான்
உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்—தண்டமிழ்நூல்
செய்தருளு மாழ்வார்கள் தம்மில்வர் செய்கலையில்
பைதல்நெஞ்சே நீயுணர்ந்து பார். (௨௦)

ஸ்ரீமந்நாடிதஃபஜநிவந்நாஹோ
கொவாபுஸந்நிவந்நாஹோஹவந்நாஹோ
ஹிவந்நாஹோஹிவந்நாஹோஹிவந்நாஹோ
தெவந்நாஹோஹிவந்நாஹோஹிவந்நாஹோ (௨௦)

பதவுரை.

தன்	அழகியதாய்
தமிழ்	தீரவிட பாஷாருபமாய்
நூல்	ஸாஸ்திரமாயிருக்கிற திவ்ய ப்ரபந் தங்களை
செய்தருளும்	அருளிச்செய்த
ஆழ்வார்கள் தம்மில்	ஆழ்வார்களுக்குள்ளே
பெரியாழ்வார்க்கு ஒப்பு	பெரியாழ்வாரோடுஈமானமானவர்
ஒருவருண்டோ	ஒருவராகிலும் கிடைப்பாரோ?
அவர்செய்	அவ்வாழ்வார்களருளிச்செய்த
கலையில்	திவ்யப்ரபந்தங்களுக்குள்ளே
திருப்பல்லாண்டுக்கு ஒப்பு	திருப்பல்லாண்டென்கிற திவ்யப்ர பந்தத்துக்கு ஸமானமான
ஓர்கலைதான்	ஒருதிவ்யப்ரபந்தத்தான்
உண்டோ	கிடைக்குமோ;
பைதல்நெஞ்சே	அறிவில்லாத ஓர்மூலமே
நீ	நீ
உணர்ந்து பார்	விசாரித்து அறியக்கடவாய். (௨௦)

இருபதாம்பாட்டு.—இன்னமும் இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக்
இவர்க்கும் அப்ரதிமத்வத்தால் வந்த ஆதிக்கத்தை அருளிச்
பெறார். (உண்டோ திருப்பல்லாண்டுக்கு) என்றதொன்றி.
மண்ணாஸாரைக்கொண்ட திருப்பல்லாண்டுக்கு அதாவது பா
தைவாலே ஆழ்வாகால் படுத்தவற்றை அல்லாத திவ்ய ப்ரபந்தம்

உபசோத்தினமான, உ-பா, உண்டோ வ்யாக்யாசம். கூட

களிலுபமாநமாயிருப்பதொரு ப்ரபந்தமுண்டோ? (க) “உல்லாண்
டம்பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தே துவர்பல்லாண்டே” என்றும் (உ)
“ஆயிரத்துளியையுமோர் பத்தும் வல்லாருற்றின்கண் துண்மணல்
போ லுருகாதிம்பர் நீராயே” என்றும் (ங) “ஒன்பதோடொன்றுத்
தும் மூவுலகு முருகுமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியேயிதே இவற்
றின் வாசியிருப்பது.

(உண்டோ பெரியாழ்வார்க் கொப்பொருவர்) பகவத் ஸௌந்
தர்யாதிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணி, அத்தாலே தரித்திருக்
கிற மஹத்தையுடையாரான இவர்க்கு பகவத் ஸௌந்தர்யாதிகளி
லே மக்ஷராயிருக்கு மவர்களில் வத்ருஸராவார் ஒருவருண்டே?
“அடியோமோயம்” என்று தொடங்கி “அப்பாஞ்சகந்நியமும் பல்
லாண்டே” என்னுமவர்க்கு (ச) “அடியேனின் னுந்தளர்வேனோ” (ரு)
“செந்தை கலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்” (க) “சக்கரத்தண்ணிலே
பென்று தாழ்த்துகண்ணீர் ததும்ப” என்றும் புக்கபுக்க துறைக
ளெல்லாவற்றிலும் அழுத்தும்படியான இவர்கள் ஒப்பாகமட்டார்
களிறே. இது மற்றையாழ்வார்களுக்கும் ஒக்கும்.

(தண்டமிழ்தூல் செய்தருளுமாழ்வார்கள் தம்மினுமுண்டோ
பெரியாழ்வார்க்கொப்பொருவர்) அழகிதான த்ராவிட ஸாஸ்த்ர
ருப திவ்யப்ரபந்தத்தை ஸர்வேஸ்வரன் க்ருபையாலே செய்தார்க
ளென்னு, இவ்வாழ்வார்களில் மங்களாசாஸனம் பண்ணியல்லது
தரியாத தன்மையை யுடையராயிருக்கிற இவர்க்கு அவர்கள்ஸத்ரு
ஸராக வல்லர்களோ? (அவர் செய்கலையில் திருப்பல்லாண்டுக்
கொப்பதோர் கலைதானுண்டோ) அத்தலையாலே ஸ்வஸத்தா ஸம்
ருத்திகளை அபேக்ஷித்தவர்கள்ப்ரபந்தங்களில் பரஸம்ருத்தியை
ஆஸாஸிக்கும் திருப்பல்லாண்டுக்கு ஸத்ருஸமாயிருப்பதொரு ப்ர
பந்த முண்டோ?; கலையாவது- வித்யை, இவர்கள் கலை-த்ராவிட
ப்ரஹ்மகித்யையிறே.

இப்படியான அவற்றில் இதின் ஆதிக்கத்தை; (பைதல்கெஞ்
சே ரீயுணர்ந்துபார்) உன்மௌக்யம்(ஐ)த்தைவிட்டு விவேகபரிகா
மான உன்ஸ்வபாவத்தாலே இதின்வாசியையிவெகித்துப்பார். கமயர்

ஸ்-கஉ, (உ) தி-வாய்-க-அ-கக, (ங) தி-வாய்-க-இ-கக,
ப்-க-க-க, (ரு) தி-வாய்-க-அ-கர, (க) தி-வாய்-ச-எ-கர

கூச உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, ஆழ்வார் வ்யாக்யாகம்,

மூ—ஆழ்வார் திருமகளா ராண்டாள் மதுரகவி

யாழ்வார் எதிராச ராமியர்கள்—வாழ்வாக

வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தமின் வாசியையும்

இந்தவுலகோர்க் குரைப்போம் யாம்.

(உக)

ஸ்ரீவிஷ்ணுவிததுஹிதஜம்மகா ஜநநூ?

பு. ஷோவகோபயாரவகுவுகவெழுநூதூ !

ராராராநஜஸூகாரணாஜிதவாரிராஸெஃ

கோவெநவஸ, கசிவகாரஜிம் ஸூவீதி

(உக)

ஊற மதிநல மருள ப்பெற்றமையும் அத்தாலே ப்ரபந்த நிர்மாணம் பண்ணி ருளினமையும் ஸர்வஸம மாகையால் அத்தைவிட்டு அவர்களோடும் அவர்கள் ப்ரபந்தங்களோடும் இதர விலக்ஷணரான இவரையும் இவர் ப்ரபந்தத்தையும் ஸமாந புத்தி பண்ணியிருக்கிற அறிவிலியான நெளுசே ! இனியாகிலும் இவற்றின் நெடுவாசியை பறிகைக்குப் பரிகரமான நீ அப்படியே புத்திபண்ணி, விவேகித் துபபார். அப்போதாயிற்று இவற்றினநெடுவாசி அறியலாவது. (உரு)

பதவுரை.

ஆழ்வார் திருமகளார்

பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாரான

ஆண்டாள்

ஆண்டாளென்ன,

மதுரகவியாழ்வார்

மதுரமான கவிகளை யருளிச்செய்த மதுரகவியாழ்வாரென்ன,

எதிராசர்

யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெருமானாரென்ன,

ஆம் இவர்கள்

ஆகிய இவர்கள்

வாழ்வாக

லோகத்தாருடைய ஸம்பத்தாக

வந்து உதித்த

வந்தவதரித்த

மாதங்கள்

மாஸங்களினுடையவும்

நாள்கள் தமின்

திருநகூத்தர்களினுடையவும்

வாசியையும்

வைலக்ஷணயத்தையும் [ரு

இந்த உலகோர்க்கு

இந்த லோகத்தினுள்ளவர்களுக்

யாம்

காம்

உரைப்போம்

அறிவிக்கக் கடவோம்.

உபதேசரத்தினமாலே, உக-பர், ஆழ்வார் வ்யாக்யாநம். கரு

வ்யா, — இருபத்தொன்றும் பாட்டு. ஆக, கீழ் அஞ்சுபா
டர்ட்லும் இவர் திருநகூதர வைபவ கதந முகத்தாலே இவர்களை
பவங்களை யெல்லாவற்றையும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றவர், இப்
ப்ரபந்தாதிமிலே “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந் துரைத்த ஆழ்வா
ர்கள்” என்று தொடங்கி, “வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்கள் தம்மை
மண்ணுலகோர் தாமறியாதென்று சொல்லுவோம் யாம்” என்று
உத்தேசித்த க்ரமத்தாலே ஆழ்வார்களுடைய அவதரண மாஸாதி
க்ரமங்களை அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்து, அந்தரம் ஆண்டாளு
டையவும் * மதுரகவியாழ்வார் எதிராசரர் மிவர்களுடையவும் அவ
தரண மாஸாதி க்ரமங்களையும் இன்னதென்று சொல்லக்கடவோ
மென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியருளுகிறார்.

(ஆழ்வார் திருமகளாரித்யாதி). இவர்கள் மூவரும் ஆசார்
யா(வி)பிமாந நிஷ்டராகையாலும், பிராட்டி திருவடி திருவந் தாழ்
வா லுடைய அவதாரமாகையாலும் வருவதொரு சேர்த்தியுமுண்டி
றே. (க) “விஷ்ணுசித்தர்தங்கள் தேவரை” என்றும் (உ) “தேவுமற்றறி
யேன்” எனறுமிறே * அடிபணிந்துய்த்தது. (ங) “சுமங்கி ப்ரபு
தா- அந்தரம் ப்ரதமம் நாம” இத்த்யாதியாலும் (ஊ) “சுவமிநாஸீஸூர
ஸ்ரீபிரகாஸிபிரகாஸகொபி- அஹிநாமீஸ்வரஸம்ஸீமாநாஸித்
ராமாநுஜோமுனி” என்றும் இவர் வைபவஞ் சொல்லிற்றிறே. மற்
றை இருவருடைய வைபவமும் குருபரம்பராப் பாவத்திலே ஸ்பஷ்
டம். ஆகையால் இவர்கள் மூவருடைய அவதரணத்தையும் அரு
ளிச்செய்கிறார்.

(ஆழ்வார் திருமகளாராண்டான்) ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி பாராண
ஆண்டான் ஆழ்வார் திருமகளாராக அவதரித்தருளினபடி. பிராட்டி
ஸ்ரீ ஜகதாராஜன் திருமகளாராக அவதரித்தாற்போலே, இவர்கள்
தான் வேந்தர் குலத்திலும் வேயர்குலத்திலும் அயோகிஜராயிறே
அவதரித்துப் பேரந்தது. (மதுரகவியாழ்வார்) * “தென்குரு
கூர் நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகவி கள், * படைத்தான்கவி யைப்
போலே வாய்வந்தபடி சொல்லுகையன்றிக்கே, * குருகூர் நம்பி

(க) கா-கி-க-க-க

(உ) கண்ணி-உ,

௭௭ உபதேசரத்தினமாலே, உக-பா, ஆழ்வார் வ்யாக்யாரம்.

பாவின் இன்னிசை பாடித்திரிகிற வாந்மா தூர்ய முண்டிறே யிவ
ர்க்கு. (க) “நம்பியென்றக்கால அண்ணிக்கும் அமுதாழம் என்
காவுக்கே” என்னக்கடவதிறே. (எதிராசராமியர்கள்) யதிகளு
க்குநாதரான எம்பெருமானார்.

இப்படி ஏற்றத்தை யுடையரான இவர்கள் மூவரும், (வாழ்
வாக வந்துதித்த) ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸம்பத்தாகத் தோற்றின
ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸம்பத்தாயிருப்பாரும், ஸாத்விகஜநஸம்பத்தா
யிருப்பாருமாயிறே இவர்களிருப்டது. (உ) “வகூஹா ஹரணாஜீர
யுஹூ-வகுளாபரணாங்கரியுக்கம்” என்றும் (கூ) “மேவினேனவன்பொ
ன்னடி” என்றும் (ச) “மாறனடி பணிநதுயநதவன்” என்றும் இவர்
கள்தான் ஆழ்வார்க்குச்ச(உ)ரணபூகராயிருப்பார்களிறே. அவ்வள
வுமன்றிக்கே, *பொன்னடியைமேலியேந்தினியபாதுக மாயிருக்கிற
இவர்களைப் பாதரேகாஸமராகவும் பாதரக்ஷா ஸமராகவுமிறே டுபரி
வர் சொல்லிப்போருவது. ஆகையாலே (ரு) “பொன்னடியே நந்த
மக்குப் பொன்” என்றருளிச்செய்தார். பொன்னடியாகவிறே வாழ்
வுண்டாவது. இப்படி மூவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தாய் வைஷ்
ணவ ஸ்ரீயை வர்த்தி (யி-உ) ப்டிக்கைக்காகவாய்த்து அவதரித்தது.

ஏவம்விதமான இவர்களுடைய, (மாதங்கள் நாள்கள் தம்மின்
வாசியையும்) இப்படி ஜகத்துக்கெல்லாம் வாழ்வாகிறஸ்தையுண்
டாம்படி அவதரித்த இவர்களுடைய மாஸங்களினுடையவும் நக்ஷ
த்ரங்களினுடையவும் வைலக்ஷண்யத்தை. (இந்த உலகோர்க்கு
ரைப்போம்யாம்) இந்தஜகத்திலுண்டான மந்தமதிகளும்† (மதியா
ரும்) ஆண்டாஸ்தொடக்கமானார் அவதரித்தருளின இந்நாள்களின்
ஏற்றத்தை அறியும்படி இதின் வாசியறிந்த நாம் அவர்கள் அபே
க்ஷா நிரபேக்ஷமாகச் சொல்லக்கடவோம். சேதநருடைய அவிதேய
தையைக்கண்டு விடாமல் அறியாதன அறிவிக்கை - ஆசார்ய
ஞ்ஞத்யமிறே. (உக)

† பெரியவர்

(க) கண்ணி-ச.

(ச) ரா-தூ-க.

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

(உ) வை-ஸ்த உ.

(ரு) தி-தூ-ருவ.

(கூ) எண்ணி-உ.

(ச)

உபதேசரத்தினமலை, உஉபா, இன்றோ வ்யாக்யாநம், ௬௪

மூ.—இன்றோ திருவாடிப்பூர மெமக்காக
அன்றோய்ங் காண்டா எவதரித்தாள்—குன்றாத
வாழ்வான வைகுந்த வான்போகந் தன்னையிசுழ்த்து
ஆழ்வார் திருமகளாராய். (உஉ)

சோலெஸுமவளபுயேவெதுநிகாஹிமெலெஷா
மொகாத்ரவெவதக்துஸுஸுருகூதிகுமநா
மொமாமுபுபாராபுபாநவகிதுநிதுநாந
ஹெபுஸுஸுபுவிநகாபுவிநாஹவநீ || (உஉ)

திருவாடிப்பூரம் பரீமத்தான ஆடிமாஸத்திலுள்ள பூர
நக்ஷத்ரமானது

இன்று இன்றையதினம்;

ஓ ஆஸசர்யம்,

(இந்த தினத்தில்)

ஆண்டாள் ஆண்டாளானவள்

குன்றாத கடிபிஷ்ணுவாகாத

வாழ்வான வாழ்வையுடைய

வைகுந்தம் பரீவைகுண்டத்திலுள்ள

வான் மஹத்தான

போகநதன்னை போகத்தை

இசுழ்த்து இசுழ்த்துவிட்டு

இங்த இருநகரகததில

ஆழ்வார் திருமகளாராய் ஆழ்வார்களுடைய பெண்பிள்ளை

யாக

எமக்காகவன்றோ நம்முடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமன்றோ

அவதரித்தாள் திருவவதாரம் பண்ணினாள். (உஉ)

வ்யா.—இருபத்திரண்டாம்பாட்டு, கீழ்ச்சொன்னமூவரிலும்
வைத்துக்கொண்டு, அவர்களிலும் அதி(யி)கையான ஆண்டாளு
டையவைபவத்தை மூன்றுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராக ஆரம்
பித்துஅதில் இப்பாட்டில் ஸ்வாநுபவத்தையும் நெகிழ்த்துஅஸ்மது
ஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆண்டாள் அவதரித்தருளின திருவாடிப்பூரம்
இன்றோவென்று † (அதிசயித்து) அதிலேகூடுபட்டருளுகிறார்.

† குண்டலிதமதிகம்,

அ. அ. உபதேசரத்தினமலை, உஉ-பா, இன்றோ வ்யாக்யாசம்.

(இன்றோ திருவாடிப்பூரம்) திருவாடிப்பூரமென்று ப்ரஸித்தமான திருக்கூத்தியின்றோ? இப்படி யிருப்பதொரு நாள் நமக்கு லப்பமாயிற்றது இன்றோ? அலப்பமானது லபித்தால் அதுதான் ஈபோட்டுக்கு ஹேதுவாயிதே யிருப்பது. இதுக்கு ஹேது இன்னதென்கிறதுமேல். (எமக்காகவன்றோ இங்காண்டா எவதரித்தாள்) ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக் குதித்தது எடுக்கும் தாயைப்போலே ஸம்ஸார மக்கரான நம்மை எடுக்கைக்காகவன்றோ? ஸர்வலோக ஜநநியானதான் இவ்விபூதியிலே வந்து அவதரித்தருளிற்று. (க) “கூபத்தில் வீழ்ங் குழவியுடன் குதித்தவ் வாபத்தை நீக்குமந்த அன்னையைப்போல்” என்றும், (உ) “கருவாண ஸுபுலபாது வகிதேநுவதநூத்யவத” - கூபாந்தர்முத்த புத்ரம் பதிதமநுபதந் மாத்ருவத” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜஞாநாதி (யி) கரான இவரும் இவ்வவதாரத்தை ஸ்வார்த்தமாக அதுடைத்திருக்கிறார்.

இனி இப்படி அவதரிக்கையிலுண்டான அருமையைச் சொல்லுகிறது (குன்றாத்) இத்யாதியால். அல்லாதாருடையவும் போக (ஹோம)ங்களைப்போலேகூயிக்கை யன்றிக்கே அருண்ட (ண்) வைபவத்தையுடைத்தான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்நிரவதி(யி)க பகவதநுபவமாகிறமஹாபோக(ஹோம)கத்தைஉபேக்ஷித்து, இங்கும்(க) “போகத்தில்வழுவாதபுதுவையர்கோன் கோதை” என்னும்படிஆழ்வார் திருமகளாராயய்த்து அவதரித்தது. ராஜமணிஷியானவள்ளாராஜா வினுடையபூம்படுக்கையைக்காற்கடைகொண்டு ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து நோக்குமாபோலேயாய்த்து இவளும்நித்பகிபூதியில் நிரதிஸ்யாரத்தத்தை நெகிழ்த்து, இங்கே அவதரித்துப்போக்தது. இதிறே இவர் திருவுள்ளத்தை இப்படி வருத்தப்பண்ணுகிறது.

உஉ)

உபதேசரத்தினமலை, உஉ-பா, பெரியாழ்வார் வ்யாக்யாநம் ௬௯

மூ.—பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய் ஆண்டாள் பிறந்த
திருவாடிப் பூரத்தின் சீர்மை—ஒருநாளாக்
குண்டோ மனமே யுணர்ந்துபார் ஆண்டாளுக்
குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு. (உ௩)

ஸீரவிஷ்ணுவிதூஉவிக்ஷுஉரொணுமொகா
ஐயொகையநடுவிகாஸாஹிமஹுநீயடி |
உதூஉயுஹிகிஹிஹிவிதூகாஸா
மொகொவொயஐஹவெதூஉஹிஹிஹி || (உ௩)

பதவுரை.

ஆண்டாள்	ஆண்டாளானவள்
பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளை	பெரியாழ்வாருக்குத் நமகளாக
யாய்	
பிறந்த	அவதரித்த
திருவாடிப்பூரத்தின்	திருவாடிப்பூரத்தினுடைய
சீர்மை	பெருமை
ஒருநாளாக்குண்டோ	மற்றொரு நாளைக்குக் கிடைக்குமோ
மனமே	
உணர்ந்துபார்	நீயே ஆராய்ந்து காண்.
ஆண்டாளுக்கு	ஆண்டாளோடு
ஒப்புஉண்டாகில்	ஸமானரொருவாரிருந்தால்
இதற்கும் ஒப்பு உண்டு	இந்தத் திருவாடிப்பூரத்தோடும்
	மாநமான நாளிருக்கும் (உ௩)

வ்யா.—இருபத்துமூன்றும்பாட்டு. இனி இப்படி இவள் அவதரித்தருளின இந்தத் திருநகூரத்தினுடைய அஸத்ருஸத்வத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார், (பெரியாழ்வார் பெண்பிள்ளையாய்) என்ற. இவள் பிறக்கைக்கடியான அவருடைய பெருமையிருக்கிறபடி. திருமலை கட்டுகையே தொழிலாக விருக்கிற இவர் திருத்தூழாயடியிலே அவதரித்த இவளை யெடுத்துக்கொண்டு போய், தந்தேவிகள் கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, வந்தபய யாலே அவரும் அரும்பெறல்பெண்ணுயிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை அதிப்ரீதிபுடனே எடுத்துக்கொள்ள, அப்போது (க) 'வனமுனைகே சோர்ந்து பாய' என்னும்படியிதே ஸ்தவ்யம் பாவஹித்தது. நன்.

னா உபதேசரத்தினமாரை, உச-பர், அஞ்சு குடி வ்யாக்யாநம்.

மு — அஞ்சு குடிக்கொரு சந்ததியாய் ஆழ்வார்கள்
தஞ்செயலை விஞ்சிநிற்குந் தன்மையளாய—பஞ்சாய்ப்
பழுத்தானை ஆண்டானைப் பத்தியுடன் நானும்
வழுத்தாய மனமே மகிழ்ந்து. (உச)

வம்ஹியஸு: ப்ரணயகௌ ஹவத்யஜஸு
பிஸுநாநாக்ஷணஹயாகுஸ்யவம்ஸஜாகாட்யு |
ஹதூநகௌந நிஜமஹெணாதிவதகோநாநா
வாஸ்யுவிவக்யரிதாஹஜிதமொகாட்யு || (உச)

தாயமார்க்கிறே ஸ்வஸுதாதிகள் ஸந்திதா (யா)நததில்இரக்கம் பிற
ந்து இப்படியாவது. ஆகையால் பெண்களினையாய் அவதரித்தமெய்
ப்பாடிருக்கிறபடி.

(ஆண்டாள் பிறந்த) பிறந்தவளுடைய பெருமையி துவாவதே,
உலகுடைய நாய்ச்சியாரிதே உலகத்திலே வந்தவதரித்தது. (பிற
ந்த)(க) “நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே” என்றிறே இவள் பேசு
கிருப்பது. பெற்றவர்களும் பிறந்தவர்களும், ‘ஜெவிதா, ஜெஸு-தா-
மேபிதா, மேஸு-தா’ என்னுமாபேரலே, (உ) ‘ஒருமகள் தன்னையுடை
யேன்” “பட்டர் பிள்ளை கோதை” என்றிறே இருவரும் பணிப்பது.
(பிறந்த திருவாடிப்பூர்த்தின் சீர்மை) இவள் பிறக்கைக்கு அடியிறே
சீர்மையுண்டாய்த் து இதுக்கு; இப்படியான இதின் சீர்மை கீழ்ச்
சொன்னநாள்களில் ஒருநாளைக்குத் தானுண்டோ? ஏனிப்படியாவ
தென்? இல்லையாவென்னி? (மனமே உணரந்துபார்) இவற்றின்வாசி
யறிகைக்குப்பரிகரமானமனஸே! மேலெழுவன்றிக்கே உன்னுறவோர்
ந்துணர்ந்து பார்.

(ஆண்டாளுக்குண்டாகி லொப்பிதற்கு முண்டு) ஸர்வலோக
நிர்வாஹிகையான ஆண்டாளுக்கு ஸாம்மமுண்டாகில், இதற்கும்
ஸாம்மமுண்டென்கை. “அவளிலுங் காட்டில விஞ்சினகூமா
தபாதி குணங்களையும் நாவால் தொகைக்கவொண்ணாத அழகை
யும் உடையளாய்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. ஆகையால் அவ
ளுக்கு ஒப்பில்லாதாப்போலே இதற்கும் ஒப்பில்லையென்று கருத்து.

உப்தேசரத்தினமாலே, உச-பா, அஞ்சகுடி வ்யாக்யாநம். ஏக

பதவுரை.

அஞ்சகுடிக்கு	அஸ்தாநேபயஸங்கிகளான வேயற் குலத்தில்
ஒருசந்ததியாய்	அத்விதியமான ஸந்தாநமாய
ஆழ்வார்கள் தம்செயலை	ஆழ்வார்களுடைய வ்யாபாரங்களை
விஞ்சிநிற்கும்	அதிக்கிரமித்திருக்கிற
தன்மையளாய்	ஸவபாவத்தை யுடையளாய்
பிஞ்சாய்	சிறிய பருவத்திலேதானே
பழுத்தானே	பரமபக்தியுடையதான
ஆண்டானே	ஆண்டானே
பத்தியுடன்	பக்தியுடனே
நாளும்	தினந்தோறும்
மனமே	ஒ மனஸஸே
மகிழ்ந்து	களிப்புறறு
வழுத்தாய்	மங்களாஸாரம் பண்ணக்துடவாய்.

இருபத்துநாலாம்பாட்டு;-ஆழ்வார்களைக்காட்டிலும் அதிசயித
வைபவத்தை யுடையளான ஆண்டானே ஹர்ஷததுடனே ஸ்துதி
யென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்க்குநர், (அஞ்ச-
குடிக்கொரு சந்ததியாய்) என்று; அதாவது (க) 'ஸகோபஸீஜ-
கூரூபாணவாநாடி - ஸந்தாநபீஜம் குருபாண்டவாராம்' என்று
பாண்டவர்கள் ஐவர்க்கும் பரிசுதித்து ஒருவனும் ஸந்தாநபீஜமா-
ஹப்போலே இவளும் ப்ரபநகுலமான ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும்
திருமகளரம்படியான ஒருமகளாயிருக்கை. இவள்தான் ஜ்ஞாந ஸந்-
தாந ப்ரஸுப்தையாகையாலே "குலமகள் கோதை" என்றிறே
கூறிவைத்தார்கள், அன்றிக்கே, அதிதகாலங்களில் அபாதாநங்களு-
க்கு மங்களாஸாரம் பண்ணும்படி அஸ்தாநேப(ஊ)ய ஸங்கிகளான
பட்டநாத குலத்துக்கு அத்விதியமான ஸந்தியாயிருக்கை.
(உ) 'ஹவதஜிவஸுரூபாந ரக்ஷணஹயாகூலவஸஜாதா - பக-
வத்யஜஸ்ரமஸ்தாந ரக்ஷண பயாகுல வம்ஸஜாதா' என்றிறே ஆ-
சார்யவெளத்தரகுடைய திவ்ய ஸூக்தியும். இவளும்(ஈ)'அன்றிவ்-

(க)

(உ)

(ஈ) திருப்பாவை-உச.

௭௨ உபதேசரத்தினமலை, உச-பா, அஞ்சுருடி வ்யக்யாராம்.

வுலமளந்தர யடிபோற்றி” என்று தொடக்கி, அதீத காலங்க
அபதாநங்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணினாளிறே. இவளுக்கு
மங்களாஸாஸநம் பண்ணுநகக்கடிருடிப்பிறப்பிறே இக்குடிக்குஅஞ்
சுருடி யென்றாய்த்து நிரூபகம.

(ஆழ்வார்கள் தஞ்சையிலே விஞ்சியிருந்த தன்மையளாய்) அதா
வது: மங்களாஸாஸநத்தில் வந்தால் தமப்பனாரோடொத்து, ஜ்ஞாந
பக்தயாதிகளில் வந்தால் ஆழ்வார்கள் பதின்மரிலும் விஞ்சியாய்த்
திறே இவளிருப்பது. இவள் தனக்குபதின்மருடையபக்தியும் ஸ்த்
ரீதமாய் வருகையாலும், இன்னமும் ஆழ்வர்களைப் போலே
பக்த்யவஸ்தாகார்யமானஸ்த்ரீத்வத்தைபா(ஊ) விக்கவேண்டாதே
தானு தன்மையையுடையளாகையாலும் அவர்களில் அதிசயிதமா
பக்த்யாதி ஸவபாவங்களை யுடையளாய்ய்த்து இவளிருப்பது.
அதாவது: ஆழ்வர்களைப்போலே ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே
நேரன்பு நேரற்கை, மடலுருகை தொடக்கமான அநர்யைப்பா
யத்வப(ஊ)ஞ்ஞகமானவ்யபாராதி களாலன்றிக்கே காமனைக்குறித்
து (க) “பேசுவதொன்று ண்டிங் கெம்பெருமான்” என்றும், (உ)
“உன்னையு மும்புரையுந் தொழுதேன்” என்றும் (ங) “தொழுது
முப்போது முன்னடி வணங்கி” என்றும் அவனைப் பாதேவதை
யாக எண்ணி, அவன் காலிலே விழுந்த இந்த அநர்ய தைவத்வ
ப(ஊ)ஞ்ஞகமான இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி அவர்களிற் காட்டில் விஞ்சியி
ருக்கிற கிலைநின்ற ஸ்வபாவமென்கை.

(பிஞ்சாய்ப் பழுத்தானே) அதாவது: லோகத்தில் ஒன்று பளி
க்கும்போது (ச) “மவவ்யுகாரணஃ பூஷ்ம - பலஸ்ய காரணம்
புஷ்பம்” என்னும்படி பலகாரணமான புஷ்பமாய், பின்பு பிஞ்சா
ய், அகந்தரம் காயாய், இப்படி சிலநாள்களென்றாலாய்த்துபக்வ(ஊ)
பலமாவது. அங்ஙனன்றிக்கே அபக்வமான பிஞ்சு, தானே பக்வ
பலமாமபோலே யாய்த்து இவளுடைய பரிமாற்றமும், அதாவ
து-பாபக்தி பாஜ்ஞாந பாமபக்திகளாய் க்ரமத்திலேபரிணாதையா
ம்படியான * “ஞாநங்களிந்த நலமானபாமபக்தியானது அறிவு

உபதேசரத்தினமலை, உச-பா, அஞ்சு குடி வ்யாக்யாரம். எக

நடையாடாத பர்வத்திலே யாய்த்து இவள் பரிபக்வை யானது அதாவது: ஸஹஜபக்தியானது அப்போதாய்த்து ஸபூரித்ததென்கை அறிவுக்கு அடைவில்லாத அஞ்சு பிராயத்திலே யாய்த்து திருப்ப வைஇவளுக்கு முகஞ்செய்தது. அஞ்சு பிராயத்திலே பெண்பிள்ளை ஜல்பித்ததுக்கொரு பொருளுண்டோவென்று அநந்தாழ்வார். (க) “முலையோ மஹாபதம் போந்தில” இத்தயாதி.

அன்றிக்கே ஆழ்வார்களுக்குத் த(கீ) தியவிஷயத்தி லுண்டான சரம ஜ்ஞாநம் இவளுக்குப் ப்ரதமத்திலே யுண்டாகை. அதாவது: * நெடுமாத் கடிமை யிலே அவர்களுடைய போக்யதையை (உ) “நனிமா க் கலவி யின்பமே நாளும் வாய்க்கங்கட்தே” என்றும், (ங) “தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம சதிரே வாய்க்க தமிழேறகே” என்றும் பாகவத் ஸமாக தர்ஸநம் இனிதாம்படியையும், ஆழ்வாரும் அப்படியே (க) *கண்ணசோர வெங்குருதி” யிலும் (ச) “தண்ணேறையெய்யெருமானடியார் தம்மைக் கண்டேனுங்கிது காணீ ரென்னெஞ்சும் கண்ணினையுங் கவிரிக்குமாறே” என்றும் (ச) “தண்ணேறையெய்யெருமான் தானே நாளும் கிந்திப்பார்க் கேள் னுள்ளந தேனூறி எப்பொழுதுந் தித்திக்குமே” என்றும் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாரிறே. அத்தனை நெடுஞ்ஞாநம் போகாமல் (ரு) “போதுவீர்போதுமினே” என்றும், (கீ) “எல்லாரும்பேரநதாரோ” என்றும் இது இவளுக்கு அடிநிலை உண்டாய்த்தென்கை. (ஆண்டாளே) இப்படி பரிபக்வ ஸ்வபாவையுமாய் கீழ் உகதகுணங்களைல்லாம் ஒக்கும்படியான ஏற்றத்தை யுடையவனே.

(பத்தியுடன் நாளும் வழுத்தாய் மனமே மகிழ்த்து) அவள் பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவறத(ஊ) க்த்யாதிகளை யுடையளா யிருக்குமாயோலே தத் விஷயத்தில் நீயும் பக்தியுடனே “மொடா கடுவெயு நடுஜலிபே ஹெயவனவாஹுஹய: - கோதாதஸபை நம இதமிதம பூயவவாஸ்துபூய:” என்று நித்யமாக ஸ்துதிருபமான மங்களாஸாஸநத்தை(எ) “மங்கையும் பலலாண்டு” என்று ப்ரீதியுடனே பண்ணப்போரு (அ) “உற்றேனுக்கந்து பணிசெய்து” என்னக்கடவதிதே. (உச)

- (க) திருவி ௧௦. (உ) திவாய் அ ௧௦ எ. (ங) திவாய் அ ௧௦ க.
(ச) திமொ ௪ ச. (ரு) திருப்பாவை ௧. (ச) திருப்பாவை ௧௫.
(எ) திருப்பல்லா ௨. (அ) திவாய் ௧௦ அ ௧௦.

எச உபதேசரத்தினமாரீ, உடு-பா, ஏரார் வ்யாக்யாநம்,

மூ—ஏரார் மதரகனி இவ்வுலகில் வந்துதித்த
சீராரும் சித்திரையில் சித்திரைநாள்—பாருலகில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும்
உற்றதெமக்கென்று நெஞ்சே யேரார். (உடு)

படுத்ராஃஹநுதயாரபநுவகவிநிஃஹீயாந்
காநிஜீகீயலிஹவாநிபுராவிலித்ராடி ।
உகாநிஹகிவஹொஃயவாவாராஹி
கொஃகாரீநிபுரஃஹிபாவபெஹி (உடு)

பதவுரை.

ஏர்ஆர்	அழகுநிறைந்த
மதரகனி	மதரகனிகள்
இவ்வுலகில்	இந்தலோகத்தில்
வந்துஉதித்த	வந்தவதரித்த
சீர்ஆரும்	சிறப்பையுடைய
சித்திரையில்	சித்திரை மாஸத்திலுள்ள
சித்திரை நாள்	சித்திரை நகைத்திரமானது,
பார் உலகில்	பூலோகத்தில்
மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள்	இன்னுமுள்ள ஆழ்வார்கள்
வந்துதித்த	வந்தவதரித்த
நாள்களிலும்	தினங்களைக்காட்டிலும்
எமக்கு	நமக்கு
உற்றது என்று	தருதியானதென்று
நெஞ்சே	ஓ மகஸ்வேலே!
ஓர்	ஆராய்ந்துபார். (உடு)

வ்யா.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு கீழ்ச்சொன்ன மூவரிலும்
வைத்துக்கொண்டு, மத்யஸ்தரான மதரகனியாழ்வார் அவதரித்த
மது(பு)மாஸத்தில் சித்ரா நகைத்திரமானது அல்லாத திருநகைத்
தங்களிற் காட்டில், ஸ்வரூப ப்ராப்தமாயிருக்கு மென்று அத்தைத்
தமக்குஆப்தமான திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆராயும்படி வஞ்விச்
செய்கிறார். (ஏரார் மதரகனி) அவரானார், அவர்களைச் சிரித்

உபதேசரத்தினமாலு உரு-பர், ஏரார் வ்யாச்யாசம். எரு

திருப்பார் ஒருவருண்டு" என்னும்படியான ஆசார்யாபி (வி) மாநிஷ்டையுடையா யிருக்குமவர்; அவருக்கு ஏர்மையாவது - (க) "சூரிய-வா-நீ-ஆசார்யவா-நீ" என்னும்படி ஐகத்துக்கெல்லா மாரண ஸ்தாரீயராயிருக்கை. * "அன்பரடிக்கன்பரிமே. (உ) திலதமெனத்திரிவார்" இவர்தாம், ஜகதாரணரான நம்புக்கு அன்பரிமே. ஏரார்த்திருக்கையாவது-எல்லாரும் தம்முடைய நிஷ்டையையுடையாரம்படி பண்ணவல்ல ஆசார்ய பரதந்தர்ய பூர்த்தியையுடையாயிருக்கை.

(இவவுலகில் வந்துதித்த) ஏவம்பூதரானவர் இந்த ஐகத்திலே ஆதித்யோதயத்துக்கு அருணோதயம்போலே வருளபூஷண பரஸ் கரோதயத்துக்கு முன்னே வந்து அவதரித்த. (சீராரும் சித்திரையி ல் சித்திராராள்) ஏரார்த்திருக்குமவர் அவதரிக்கையாலே, இதுவும்சீரார்த்தது. அவர்தாம் ப்ரீமாக்களான அதிகாரிகளாகையாலே (உ) "வெனதுஸ்ரீ ரு நயங்கோவா-சைதர்ய ப்ரீமாநயம்மாஸா" என்று மாஸமும் கேட்பட்டது. ("சீராரும்" என்கிறவிது சித்திரைகளிரண்டுக்கும்விசேஷணமாகக்கொள்வது. (ச) "வித்ராநிஷித்ரம் ஹவதி - சித்ராநக்ஷத்ரம் பவதி" என்று ஸ்ருதிப்ரஸித்தமான திவஸமிமே. இதுதான் திருவூறல் கொண்டருளும்படி பெரிய திருநாளுமாயிருக்கும். இவர்தாம் (இ) "பெரியவா-சீரை" என்னும்படியான மஹாத்மாவிறே. இப்படி வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தான இத்திருநக்ஷத்ரத்தை.

(பாருலகில் மந்துள்ள வாழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும்) இந்த பூலோகத்திலே (க) "உண்டபோதொரு வார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவார் பத்துப்பேர்" என்னும்படியான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் இந்தவுலகினிலிருந்நீதக வந்துதித்த மாதங்கள் நாள்களான அந்தத் திருநக்ஷத்ரங்களிலும் (உற்றதெமக்கென்றுகெஞ்சே போர்) "மதரகவி நிலையேநிலையாகப் பெற்றோம்" என்றிருக்கிற நம்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்று மகேந்திரே புத்திபுண்ணு. (எ) "உற்றதுமுன்னடிபார்க்கடிமை" என்னக்கடவதிறே. (உரு)

(க)	(உ)	(உ) ரா ஸ.
(ச) அஸ்வமேதே.	(இ) ரா ஸ கடி.	(உ) வசகடி.
(எ) தி மொ ஆ ஸ உ.		

என உபதேசரத்தினமாரிஷ உசு-பா, வாய்த்த வ்யாய்யாநம்.

மு.—வாய்த்திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல்
சேர்த்த மதுராகவி செய்கலையை-ஆர்த்தபுகழ்
ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச்செயல் டடுவே
சேர்வித்தார் தாற்பரியர் தேர்த்து. (உசு)

உணராயிவென்கிறபடியுள் உயரான
 வெண்மணிவளம் மூர்வொருவிதமானதாடி!
 சுககலகநிலை நமது மந்திரத்தின்கீழ்
 உடையது உரிமையாவ்வளங்குவை வுண்டி || (உசு)

பதவுரை.

வாய்த்த	ஸவரூபா நு ரூபமான
திருமந்திர	திருவந்தா க்ஷிரிநுடைய
மத்திமமாம்	மத்தியிலேயுள்ள
பதம்போல்	நமே பதம்போலே
சீர்த்த	சிறப்பையுடையதாய்
மதுரகவிசெய்	மதுரகவிகளினால் செய்யப்பட்ட
	தாய்
	சாஸ்த்ரரூபமான கண்ணினுண்
	சிறுத்தாம்பை
ஆர்த்தபுகழ்	ந்த கீர்த்தியையுடைய
ஆரியர்கள் தாங்கள்	யர்கள்
அருளிச்செயல் நடுவே	நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தங்களின்
	மத்தியில்
தாத்தியம் தேர்ந்து	ன்) தாத்தாய்ததை ஆராய்ந்து
சேர்வித்தார்	சேர்த்தார்கள். (உச)

வ்யா.-இருபத்தாறும்பாட்டு—இனி அருளிச்செயல்களுக்கு அர்த்தவிரூபணம் பண்ணும் ஆசார்யர்கள் இவருடைய திவ்யப்ரபந்தத்தின் அர்த்த கௌரவத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செயலினை யிலே இத்தை ஸ்தாபித்தபடியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார், (வாய்த்த திருமந்திரத்தின்மத்திமமாம் பதம்போல்) என்க. இது வாய்க்கையாவது: ஸப்த பூர்த்தியையும் அர்த்த பூர்த்தியையும்முடைத்தாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு அதுரூபமா விரூட்

(அ) எண்ணெய் கமி.

என உபதேசரத்தினமாகி, உக-பா, லாய்த்த வ்யாசீயாரம்.

ஊர்ப்படியிறே, இதின் ஏற்றமிருப்பது அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே பெரியமுதலியார் இத்தைப் பன்னீராயிரமுரு அறு ஸந்திச்சு, அதடியாக ஆழ்வார் திருவுள்ளம் ப்ரஸங்கமாய், அத்தாலே அருளிச்செயல்களெல்லாம் அப்போது ப்ரகாஸமாய்த்திறே. அத்தைப்பற்றி வந்த கௌரவத்தையாகவுமாம். இப்படி ஸாரார் த்த ப்ரதிபாதகதயா வந்த கௌரவத்தை யுடைத்தாய், மதுர கவிகளாலே கீர்மிதமான கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பாகிற கலைபை, அவர்கள்செய் கலைபான அருளிச்செயலி னிடையிலேசேர்வித் தார்கள்.

(ஆர்த்த புகழாரியர்கள் தாங்கள்) மதுரகவிகளினுடையஅடிப் பட்டிலே நடப்பாராய் அருளிச்செயல்களுக்கு ஆர்த்த நிருபணம் பண்ணுகைபால் வந்த ஸம்ருத்த(க)மான யஸஸ்ஸை யுடையராய் அத்தாலே பெருமதிப்பராயிருக்கிற ஆசார்யர்கள் தாங்கள்“ஆர்த்த புகழ்” என்றது, ஆர்த்தபுகழ்என்றபடி, (க) “ஆர்த்தபுகழ்ச்சுத்தினை” என்னுமாபோலே. இதுதான் * “பயிலுஞ் சுடரொளி” * நெ மொற்கடிமை தொடக்கமான வற்றின் அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக் கையாலே இதிற் அர்த்தகௌரவத்தை விசாரித்து, நன்றியிருப்ப தொரு ஹாரத்தைச் சமைத்து, அதுஒளிபெரும்படி ஸ்லாப்யமாயி ருப்பதொரு காயகக் கல்லை அதின் நடுவே பதித்தாற்போலே அரு ளிச் செயல்கள்தான் நிறம்பெறும்படி அவற்றின் நடுவே ‘இத்தைச் சர்த்தார்கள். சேர்த்த சேர்வையின் சாதுர்பத்தாலேயிறே முத்துமாகி தொடக்கமான ஆபாணதிகள் நிறம் பெறுவது. அது போலேயாப்த்து இது.

அருளிச்செயல்களுக்கு மதிசயத்தையுண்டாக்கும்படி இதுதான் ஆத்தராளிக வைஷ்ணவ பதமான நமஸ்ஸோபாதி † நடுவில் காயக மாப்கல்லாவற்றையும் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டாப்த்திருப்பது, இவர் அவதரித்த சித்திரையில் சித்திரை யல்லாதமான் நகூதீரங்க ளுக்கு மத்யேயாய் அல்லாதவற்றுக்கும் அதிஸயாவஹமாயிருக்கு மாபோலே, இவர் ப்ரபத்தமும் அருளிச்செயல்க ளினுடையிலையாங்

உயரேசரத்தினமாலு, உள-பர, இன்றுலகீ வ்பரப்பாஹம் எஹ

மூ.—இன்றுலகீ சித்திரையிலேய்ந்த திருவாதிரைநாள்
என்னுறியிலு மின் றிதனுக் கேற்றமென்றான்—என்றவர்க்குச்
சாற்றுகின்றேன் கேண்மின் எதிராசர் தம்பிறப்பால்
நாற்றிசையுங் கொண்டாடு நாள். (உள)

சூ. ௨. அஹிஷ்ட வஸுராவிரிபுள? நொஹிஷ்ட
கொவ. ௨. நொஹிஷ்டமரிசெய்து. ௨. யொமஹிஷ்ட. 1
வகெஷ்ட. ௨. ஸுரவஸுர. ௨. வகெஷ்ட. ௨. வகெஷ்ட. ௨.
கார. ௨. கெஷ்ட. ௨. வகெஷ்ட. ௨. வகெஷ்ட. ௨. (உள)

அவற்றுக்கும் அதியயத்தை ஆபாதி(பி)க்குமதாயிருக்கும். இத்தை
மதயம பதமாக யோஜிக்கும் க்ரமந்தான் இததை யொழியக் கீழ்
மேலுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவத்தினுடையவும் கிராயண
பத்தினுடையவும் ஸ்தாநேயும், இதுகமஸ்ஸிண்டைய ஸ்தாநேயும்
யோஜிக்கவும் குறையிலலை

— அது என்னெனெயன்னில், *வேதத்துக்கு ஒமென்னுமது
பேரேலையான திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி கண்ணிறுண் சிறுத்
தாம்பு அறுதியாக வுண்டான ப்ரபந்தங்கள் ப்ரணவர்த்தமாயும்,
கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு - நமஸ்ஸிண்டைய அர்த்தமாயும், மேலே
‘நாராயணயென்னும்நாமம்’ என்று தொடங்கி, உபபாதிக்கிறதிரு.
மொழி தொடங்கி, (க) ‘நாராயண ஒ மணிவண்ண நாகணையாய்
வாராய் என் ஆரிடரை நீக்காய்’ என்றித திருமடல்களிறுவுண்
டான ப்ரபந்தங்கள் நாராயண ஸப்தார்த்தமாயும் கைங்கர்யத்வராதி
யஸைசகமான சதூர்த்தார்த்தமாயும் அதுஸத்திக்கலாமாவிதே
ஆசாரய பரதந்த்ராரான அநந்தாழ்வானுக்கும் சித்திரையில் சித்தி
ரையிறேதிருக்கூதரம்; ஆகையால் அவர்க்கு மதுரகவிதாஸரென்று
தாஸ்யகாமமும். (௨௨)

பதவுரை.

உலகீ	லோகத்திலுள்ள ஜநங்களு!
இன்று	இன்றையதினம்
சித்திரையில் ஏய்ந்த	சித்திரை மாஸத்தோடுகூடிய

அ0 உபதேசரத்தினமலை, உள்-பா, இன்றுலகீர் வ்யாக்யாரம்.

திருவாதிரைநாள்
என்றையிலும்

திருவாதிரை நகூத்திரம் காண்மின்;
மற்ற எல்லா திருங்களைக்காட்டி

லும்

இன்று இதனுக்கு
ஏற்றம் எனதான்

இன்றுள்ள திருவாதிரைக்கு
ஆதிக்யமென்ன

எனறவர்க்கு
சாற்றுகின்றேன்
கேணமின்
எதிராசர்தம்

என்று கேட்டவர்களைக்குறித்து
இரைந்து சொல்லுகிறேன்;
கேளுங்கள்; (இந்தநாள்)
யதிகளுக்குத் தலைவனை எம்பெரு

மானிருடைய

பிறப்பால்
காலதிவசயும்
கொண்டாலும் நாள்

அவதாரத்தினால்
நாலு திக்குகளிலும்
கொண்டாடத்தக்க திருமாயிருக்கும்,

வ்யா — இருபத்தேழாம்பாட்டு. — இனி ஆழ்வராகளோடுவிகல்
பிக்கலாம்படியான அதியுயத்தை யுடையராய அவர்களுக்குச்சே
ஷ்டுதருமாய் மற்றுமுண்டான வர்களுக்கெல்லாம் நாதரான எம்
பெருமானார் திருநகூத்திர வைபவத்தை மூன்று பாட்டாலே அரு
ளிச்செய்வாராக உபகரமித்து, அதில் இப்பாட்டில் அவர் அவதரி
த்தருளின சித்திரைமாஸத்தில் திருவாதிரையின் ஏற்றத்தை ஸர்வ
ரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸ்ஸோத்தர ரூபேண ப்ரகாஸிப்
பித்தருளுகிறார். (இன்றுலகீர் சித்திரையில் ஏய்ந்த திருவாதிரை
நாள்) இவரும் எம்பெருமானாரைப்போலே இருந்தே குடியாக
எல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி இதின் ஏற்றத்தை “இன்றுலகீர்” என்
று ஸம்போதித்து அருளிச்செய்கிறார் (க) “வெலகுஸ்திர நயம்
பிரவாசைத்ரஸ்ஸுமாயம்மாஸம்” என்னுமாபோலே. “இன்று”
என்று இதின் ஏற்றம் தமக்கு ஆதாரணியமா யிருக்கிறபடி.

(சித்திரையிலேய்ந்த திருவாதிரைநாள்) சித்திரைமாஸத்தோ
டே கூடின திருவாதிரை நகூத்திரமானது எம்பெருமானார் அவதரித்
தருளின அறறைக்குப் புஷ்ப வ்ருஷ்டி செய்யவும் மேலவர்க்கடவ
பலத்தை ஸூசிப்பிக்கைக்கும் ப்ரஃப்தமான காலம். (ஏய்ந்த திரு

உபதேசரத்தினமாலி, உள-பா, இன்றுலகீர் வ்யாக்யாசம், அச

வாதிரை) நம் வ்யருபத்துக்குச் சேர்ந்ததிருவாதிரை. இப்படி யிருப்பதொரு மூலமும் நகைத்ரமும் கேர்படுவதே ஸ்ரீமானுன பெருமாள் அவதரித்த ஸ்ரீமானுன மாஸமுர், அவர் அவதரித்த நகைத்ரத்தோடு அடுத்து அணித்தானை நகைத்ரமுமாய்த்து இவரும், 'சுமர' னினையாழ்வாரிமே ராமராமா நுஜர்க ளிருவர்க்கும் முன்னும்து பின்னுமான திருவாதிரையும் புரப்பூசமுமாகப் பெற்றது.

இப்படி எல்லாத்திவஸத்திலும் இதுக்கு ஏற்றம் ஏதுதான் என்று ப்ரஸங்கம் பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரதிவசநமாக லௌகிகராயிருந்துவைத்து இவ்வளவு ஆபிமுத்யமுண்டாவதே! என்று அதனைவ்ஹேதுவாக இதின் ஏற்றத்தை 'சாற்றுகின்றேன்' என்கிறார், (சாற்றுகின்றேன்) நீங்கள் இத்தை ஆதரிப்பது, ஆதரியாதொழிவது; ஆயினும், நான் என்கார்யம்செய்து போராதிற்பன், ஸர்வேஸ்வரனுடைய விஜயத்துக்கு ஸ்ரீஜம் பவாந்மஹாராஜர்புறையழைந்து திரிந்தாற்போலே *வாமனசிலான இவருடைய அடியதாரு நகைத்ர வைபவத்தை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி பறையழைத்து சாற்றுகின்றேன். (கேள்மின்) இந்ததுளிதா (ஃ) நத்தையும் தப்பாமல் கேளுங்கோள். உபஸத்திபண்ணி ஸிஷ்யர்களுமாயிருந்து ரஹஸ்யமாகக் கேட்கவேண்டா. இருந்த விசீர்தவிடங்களிலே செவிதாழ்த்த வேண்டியித்தனை.

ஆகில் நீர் சொல்லுகிற ஐரம் ரஹஸ்யத்தை வெளியிடலாகாதேந் வென்ன, (எதிராசர் தம்பிறப்பால்) என்கிறார். யதிகளுக்குநாத்ரான எமபெருமானுருடைய திருவவதாரத்தாலேசுதார்தி(ஃ)க்குக ளிலுண்டான ஸர்வசேதகராலும் கொண்டாடப்படும் திருநகைத்ரமாயிருக்கும். இத்தைப்பொதுவிலே திருநகைத்ரமென்றாய்த்து, பூர்வர்கள் அருளிச்செய்துபோருவது. (எதிராசர் தம்பிறப்பு) யது(ஃ) குலநாதனுடைய அவதாரத்தைக்காட்டிலும் அதிஸயித்த வைபவத்தை யுடைத்தாயித்த யதிகுலதூர்பரான இவருடைய அவதாரமாயிருக்கும்படி. அவ்வவதாரத்துக்குப் ப்யோஜனம்தேரிலேயிருந்து ஒருவனுக்குத்தெளிவுபிறக்கும்படி எல்லாம் எடுத்துரைக்கவேண்டித் து அவ்வவதாரத்துக்குப் ப்யோஜனம், பாரிலேயிருந்து எல்லாரையும்

அஉ உபதேசரத்தினமாலே, உஅ-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்பா நம்

மூ. - ஆழ்வார்கள் தாங்களாவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள்நமக்கு மண்ணுலகீர்—ஏழ்பாரும் உய்ய எதிராசர் உதித்ததஞ்ஞம் சித்திரையில செய்ய திருவாதிரை. (உஅ)

[illegible]

பதஸ்தராய் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முடிந்ததொரு வார்த்தையாய்த்து உபதேஸித்தது. இனி இதின் ஏற்றம் அறிந்து பரிபாலிப்பார் இன னர் என்னுமத்தை ஸர்வதிக்குக்களிலும் • தர்ஸிப்பிக்கிறார். (நாற்றிசையுங் கொண்டாடுநாள்) என்று, இவர்தாம் (க) “திசையனைத்தும் ஏறுங்குணனை” என்றும், (உ) “திக்குற்றகீர்த்தி யிராமாநுசனை” என்றும் சொல்லுமபடியான வைபவத்தை யுணு யராகையாலே இவர் திருநகூதரமும் ஸர்வதோதிக்கமாகப் பரி பாலிக்கப் படுமதான திருநாளாயிருக்கும். இவர் ஸம்பந்தமு டையாரிறே திக்குப்பட்டிருக்கிறவர்கள். ஆகையால் எம்பெரு மானார் ஸம்பந்தமுடையார் இல்லாததொரு தேஸமில்லைமிறே. ஆகையால் இதுஸர்வோபலால்யமாயிருக்குமென்னுமத்தையறிந்து நீங்கலும்இத்தைஆதரித்துப் போருங்கோளென்றுகருத்து. (உஎ)

பத்மநாபன்,

மண் உலகீர்
ஆழ்வார்கள் தாங்கள்
அவதரித்த
நாள்களிலும்
"மக்கு
பூலோகத்திலுள்ளவர்களே!
பகவத்குணத்தில் ஈடுபட்டு மக்
ரான பொய்கையார் முதலான
பதின்மர்
திருவவதாரம்செய்தருளின
திருநகரத்திற் காளிற் காட்டி லும்
ஐஸ்வர்யா திகளே யுபேஷித்து சர
மோபாயமான ஆசார்யனேபரம
ப்ராப்யமென்றிருக்கிற கம்க்கு

(4) DIS-INT-FR.

(உ) இரா-நா-உக,

அன்றிக்கே, (வாழ்வானநாள் நமக்கு மண்ணுலகிர்) உங்களைப் போலே ஸ்ப்ஸ்வயாதிகளைவிரும்பி, இதுக்கு அசலாய்ப்போருகை யன்றிக்கே அவற்றையெல்லாம் த்ருணிகரித்து ராமாநுஜ பதாம்

போஜ ஸமாச்சரண ஸாஸ்திரம் (க) "தந்தை நல்தாய் தாரம் தகயர் பெருஞ்செல்வம் என்னுனக்கு நீயே எந்தரசா" என்று அவரையே ஸர்வ ஸம்பத்தாக எண்ணியிருக்கிற நமக்கு அவர் அவதரித்தருளின திருக்கூதரமும் அப்படியே ஸம்பத்தாரையாயிருக்கும். அதாவது - வாழ்வுக்கு அடியன்றிகே வாழ்வு தானாயிருக்கு மென்றபடி.

(மண்ணுலகீர், (உ) “சூவிர ஊடு ஓடு சென். ஆவிர பூத்பூமென்” என்றும் (௩) “மண்ணின் தலத்துதித்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர் அவதரித்தருளினபூலோகத்திலேபிறந்துதரிகைக்கு அடியான பாக்யத்தை யுடையவர்களே நீங்களும் அப்படியேஇத்தை வாழ்வாக எண்ணியிருங்கோள். இனி இதுதான் ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (ஏழ்பாரு முய்ய எதிராச ருகித்தருளும் சித்திரையிற் செய்ய திருவாதிரை) என்றும்; அதாவது (ச) “உண்மை நன் னான முரைத்த” என்றும்படி இவருடைய ஜ்ஞானோபதேசத்தாலே ஸத்தைபெற்று, ஸர்வலோகங்களிலும் உணடானவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி யதிகளுக்கு காதரான எம்பெருமானார் அவதரித்தருளும்படியான சித்திரை மாஸத்தில் அழகிய திருவாதி ரையென்கை. சூகைவாலே வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்: (ஏழ்பாரு முய்ய) பாரென்று-பூமியாய், ஏழ்பாறென்று ஸப்த த்ளிபலிதியான பூமியென்றபடி. இத்தால் ஸர்வ லோகங்களையும் கீளைக்கிறது. (ரு) “அனைத்துலகும் வாழப் பிறந்தவன்” என்னக்க டவதிமே.

ஸர்வலோகத்தில் உண்டானவர்களும் இவரவதாரத்தாலே உஜ்ஜீவிக்கையாவது; (சு) “உபாபா” விவராராயண ஸ்ரோமவாசு-
ததுபர்வபி பாதராயணஸ்ஸம்பவாத்” என்று உபரிதரலோகங்களி-
னும் ப்ரஹ்மோபாஸந முண்டாகச் சொல்லுகையாலே அத்தைவி-
தி (பி) க்ஷிரவேதார்தஸாஸ்த்ரங்களில், ஸம்ஸயங்களைல்லாம்போம்
படி ப்ரீ பரிஷிபுமேக (எ) “தத்துவதூல் சுழிற்றதி” என்னும்படி
ஸகலரீதீதங்கனையும் ஸம்ஸயவிபர்யயமதஸாதித்தருளுகையாலே

திரு. சார். (உ) ஆழ்வான்முத்தகம். (உ) திரா-தா கடு, (ச) திரா-தா-
(இ) (ஈ) ப்ரதம்ஸகி. (ஈ) திரா-தா-சடு,

உபதேசரத்தினம், உஅ-யா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாசம்-அநி

நந்தனுடைய ஸம்ஸயவிபர்யயங்களைல்லாந்தீர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கும்
படியானார்கள். இதுதான் பெள(ஹ) மாயுள்ளவர்கள் லிஷ்யமா த
விருந்ததேயாகிலும் இவர்களுக்கும் ஸஹகார ரூபத்தாலே உபத
ாகமாயிருக்கும். இவர்தாம்ஸாஸதா பீடத்துக்கு எழுந்தருளி
போதுஸரஸ்வதியானவள், தன்னுடைய ஸம்ஸயங்களைல்லாதுவ
ரிடத்திலே கேட்டுக்கொண்டு, நிஸஸம்ஸயையாய(க) “சங்கைகெடுத்
நாண்டதவராசா” எனனுப்படி மிகவும் உபலாபித்து, தன்னிடத்
திலுண்டான வந்தத்தியையும் தர்ஸிப்பித்து, பின்பு போகவிட்டரு
ளின ப்ரீபாஷ்யத்தை ஸிரஸாவஹித்தும் செய்தவை எங்கும் ப்ர

தேவர்கட்கெல்லாம் பெருந்தலையாய், ஸத்யலோகவாஸிபா
யிருகிற ப்ரஹ்மவினுடையமஹிஷிபாய், ஸர்வவாணியாயிருக்கிற
ஸரஸ்வதியானவள் இப்படி ஆதரித்துச் செய்தால் ஸர்வலோகத்
திலுண்டானவர்களும் ஆதரித்துப் போருவர்களுன்னுமது
சொல்ல வேண்டாவிதே. அன்றிக்கே, (உ) “ஸஹ்யாகுஸ்தா
ணீள மஹம் நிவீப்ய ரவாநநதஃ லீகாஜுவா வாதியஸா ராவ
வணு கிஹாவதீ - ஸப்ராதம் சரணௌ காடம் கிபீட்ய ரகுந்
தநஃ லீகா முவாகாதியஸா ராகவஞ்ச மஹாவ்யதம்” என்று கிதய
ஸூத்ரிகளில் தலைவரான இளையபெருமாளுடைய கைங்கர்யப்ராப்த
தநா ரூபமான ப்ரபத்த்யதுஷ்டாநத்தை, ததவதரமான தாமுந்
அப்படியே (ங) “ஸ்ரீமதீ ராராயண தவவரணாரணித யுமஹ
ஸாணணீஹம் ஸ்ரவஹி - ஸ்ரீமந் நாராயண தவ சரணாவித்த
புகளம் ஸாணமஹம் ப்ரபத்த்யே” என்று தததுஷ்டாநத்தை அதுஷ்
டித்தும், அவ்வளவும் போதாமல, அவ்வதுஷ்டாநத்தைப் பின்புள்
ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸ்ரீகத்யத்ரயமாகிற ப்ரபந்த
முகேந் ப்ரகாசிப்பித தருளினதாகவுமாம். இதிறே ஸர்வலோகத்
திலவர்களும் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உசிதமான மார்க்கம்.

(எம்பாருமாய் எதிராசர் உதித்தருளும்) கேவலாதீதனு
டைய உத்யத்தில் (ச) “கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தனைக்
தான் கணையிருளகன்றது” எனனுப்படி இந்த லோகத்திலு, ப்ரஹ்

(க) திருமொழித்தனியன் (உ) ரா-அயோகஉ (ங) கத்யத்ரயம்
(ச) திரு-யஷ்னி-க,

டபீதேசரத்தினமாலே, உகை-பா, எந்தை வ்யாக்யாரம். ஆன

மு.—எந்தை எதிராசர் இவ்வுலகில் எந்தமக்கா
வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்—இந்தத்
திருவாதிரை தன்னின் சீர்மைதனை நெஞ்சே
ஒருவாம லெப்பொழுதுமோர். (உகை)

கூலு உரையாடல்பெயர் காரணா ஸாராபெ
லு ரணா யெறா லுவி வலு வதாரகெதி ।
சூரூ லெவெவ வநநுலுநெத
பெலாஸாவிதநிவிவாஸ நுலுநுய்யாஃ || (உகை)

பதவுரை.

எந்தை	எமக்குப்பிதாவாய்
எதிராசர்	யதிகளுக்குத்தலைவரான எம்பெரு மானார்
இவ்வுலகில்	இந்த பூலோகத்தில்
எந்தமக்கா	நம்மை உத்தரிக்கைக்காகவே,
வந்து உதித்த	வந்தவதரித்த
நாள் எனனும்	தினமென்கிற
வாசியினால்	விசேஷித்தினாலே
இந்தத்திருவாதிரை தன்னின்	இந்தத்திருவாதிரையென்னும் தி ருநகரத்திரத்தினுடைய
சீர்மைதனை	பெருமையை
நெஞ்சே	ஓ! மனஸே!
ஒருவாமல்	இடைவிடாமல்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலத்திலும்
ஓர்	அநுஸந்திக்கக்கடவாய். (உகை).

வ்யா.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. கீழ் இரண்டு பாட்
டிலும் இதினுடைய வைபவத்தை ஸர்வசேதாரும் அறியும்படி
உபதேசித்தருளினவர். இப்பாட்டில் அவர்களைக்காட்டிலும் தம்
உபதேச நிர்பேஷமாகவே, * முந்துற்றநெஞ்சாய்த் திருந்தி
யிருக்கிற தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, இதின் வைபவத்தை ஸ
ந்ருதயமாக ஸதா அநுஸந்தாரம் பண்ணும்படி அருளிக்கெய்கி

ரூர் (எந்தை பெதிராசர்) என்று தொடங்கி, நம்முடைய ஸத்தாதி
சஞ்செல்லம் காரணமாய் யதிகளுக்கு நாதரான எம்பெருமா
னார். (இவ்வுலகில்) ஸம்ஸாரிகளுக்கூட குத்ஸித்துக் கால்பாங்க
வேண்டிம்படியான ஸம்ஸாரத்திலே. (எந்தமக்கா வந்துதித்த)
எந்தையான முறையாலே இவ்வுலகில் எந்தமக்காக வந்துதித்தது.

(எந்தமக்கா) இப்படி இந்தக் கொடுவுலகத்திலே அவதரித்
கைக்கு வேறொரு ஹேதவந்தரமல்லே நம்மை ரக்ஷிக்கைக்காக
யே; *மாயுமென்னுணியை வந்தெடு க்கைக்காகவாய்த்து, இப்படி
(க) 'இராமாதுச னிப்படியிற் பிறந்தது மற்றில்லை காரணம் பார்த்
திடிலே' என்கிறபடியே இவரிருக்கிறது. (உ) 'கூபத்தில் வீழ்ந்து
விழுடன்குதித்து' என்றுதொடங்கி, 'பதிராசர் தாம்பிறக்கை யெ
ண்ணியுப்ப்பதா' என்றும் (கூ) 'எந்தை பெதிராசர் எம்மை பெடுத்
தலிக்கவந்த' என்றும் இவ்வாசிகமாக அருளிச்செய்தது.

(எந்தமக்கா வந்துதித்த நாளென்னும் வாசியினால்) நம்மு
டைய விடியா வெந்நரகான ஸம்ஸாரத்துக்கு ஒரு விடிவுபிறக்கும்
படி * விண்ணிற்றலைநின்றும் வீடளிப்பா னாய் * மண்ணின் தலத்
துதித்த நாளென்கிற விசேஷத்தாலே (இந்தத்திருவாதிரை
தன்னின் சிர்மைதனை) அநந்தாவதாரத்துக்கும் அடியாய், (ச)
"சங்கர பாற்கரர்" இத்யாதியாலும், 'இன்றோவெதிராசர்' இத்யா
தியாலும் ஸ்தலாத்நரங்களிலும் பேசும்படியான பெருமையை;-
கௌரவத்தை.

(கெஞ்சே ஒருவராம லெப்பொழுதுமோர்) இப்படி ஸ்வார்த்த
மாக அதுஸந்திக்கும்படி அவதரித்தருளின இந்தத் திருவாதிரை
யினுடைய மஹத்தையை மகநம் பண்ணுக்கைக்குப் பரிகரமானமநஸ்
னோ அப்படியே இத்தை விசேஷதிபாமல் ஸர்வகாலத்திலும் அது
ஸந்தித்துப்போரு. "இந்தத்திருவாதிரை" என்று இதில் தமக்
குண்டான சபியாடு இறுக்கிறபடி, இத்தால்(இ) "சூராய-ஹவாஷ
பெருந்தா-ஆசார்யம்ஸம் ஸ்மதேதஸதா" என்னுமாபோலே அவர்
அவதரித்த திருக்கூத்த வைபவமும் இவர்க்கு அதுஸமாணத்து
உடலாயிருக்கிறது; அதுக்கடி உபகாசம்முதியிறே. (உக)

உபதேசரத்தினமாலே, உட்பா, எண்ணரும் வ்யாக்யாதம். அக

மூ.—

எண்ணருஞ்சீர் பொய்கைமுன்றோர் இவ்வுலகில் தோன்றியலூர்
வண்மைமிகு கச்சிமல்லை மாமயிலை—மண்ணியில் நீர்
தேங்குங் குறையலூர் சீர்க்கலியன் றேன்றியலூர்
ஓங்கு முறையூர் பாணனார். (உ.௭)

வந்தாலுரே பூசுவஜேநலுவாவிகாண்
ஜெயபலாநமரீகலிபெரிணவூர் |
ஜெயவூரீகூரெயலுரிநிலிபாருதாஹு
ருததீஹுரி ருரயலுரேநாவாஹுதவூர் || (உ.௮)

பதவுரை.

எண் அரும்
சீர்
பொய்கை முன்றோர்

இவ்வுலகில்
தோன்றிய

லூர்

வண்மைமிகு

கச்சி

மல்லை

மாமயிலை

மண்ணியில்

நீர்

தேங்கும்

குறையலூர்

சீர்

கலியன்

தோன்றிய

லூர்

ஓங்கும்

உறையூர்

பாணன

னார்

கணக்கிடுகைக்கு அரிதான
கல்பாண குணங்கலையுடைய,
பொய்கை யாழ்வார் முதலான
முதலாழ்வார்கள் மூவரும்
இந்த பூலோகத்தில்
திருவவதரித்த
திவ்யதேசமானது,
அழகு மிக்க
காஞ்சி நகரமும்
திருக்கடல் மல்லையும்
மஹத்தான மயிலாப்பூருமாம்;
மண்ணியென்னும் நதியினுடைய
ஜலம்
பரவி நிறைந்திருக்கிற
திருக்குறையலூர்
கல்பாணகுணங்களினால் பூர்ண
திருமங்கையாழ்வார் [ரான
அவதரித்த
திவ்யதேசமாம்;
ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்தால்
வந்த உயர்த்தியையுடைய
உறையூரானது
திருப்பாணாழ்வாரவதரித்த
திவ்யதேசமாம். (உ.௮)

வ்யா;—முப்பதாம்பாட்டு. “கீழ் அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள்” என்றுதொடங்கி, இவ்வளவாக ஆழ்வார்கள் அவதரித்த நாள் ஊர் திங்களடைவு திருநாமங்களும் அவர்கள் தாமசெய்த “வாழ்வான திருமொழிகள்” என்கிறபடியே, ஆழ்வார்கள் தொடக்கமானார் வைபவங்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாரும் அறியும்படி அதிஸ்புடமாக அருளிச்செய்தவா, அவ்வோபாதி அவர்கள் அவதரித்த தேசமும் (க) * கூயொய்யா ஸ்யாரா-அயோத்யாமதூரா திகளோபாதி ஆதரணியங்களாகையாலே அத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவற்றையுமடைவே நாலுபாட்டாலே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில் பொய்கையார் தொடங்கி அஞ்சபேருடைப அவதரணஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிறார், “எண்ணருஞ்சீர்” என்றுதொடங்கி.

அதாவது பரி(௨)கணித்து முடியாதபடியான கல்பாண குணங்களையுடையரான முதலாழ்வார்கள் மூவரும், * எண்ணில் தொல்புகழ் போலே பத்மபு(ஊ)வோப்ப க(௨)ண்யங்களாயிறே இவர்கள் குணங்கொடுப்பது, இப்படி அகணிதகுணக(௨)ண்மஹர் வைபவத்தையுடையரான இவர்கள் இந்த ஜீவத்திலே வந்து அவதரித்தருளினஊர்கள் இன்னதென்கிறார், (வண்மைமிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை) என்று. அதாவது - மஹாநகரங்களான காஞ்சியாதி ௩(௨)கரதரயமும் கீழ்க்கந்தரானமூவருடையவும் அவகரணஸ்தலங்களென்கை, ககசிக்கு மிக்கவண்மையாவது (உ) ‘நிறைந்தசீர் நீள் கச்சி’ என்னும்படி திருப்பதிகளாலே நிறைந்த சீரையுடைத்தாய் (உ) “அழகையகச்சி” என்கிறபடியேநகராலங்காரங்களையும் உடைத்தாயிருக்கை, (ச) “நின்றானிருந்தான் கிடந்தார்க்கியல்வன்றோ, மன்றார் பொழிற்கச்சிமாண்பு” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே,

அன்றிக்கே கச்சிவெஃகாலிலே கிடந்த ஊர்வேஸ்வரனையும் கச்சிககர் வந்துதித்த ஆழ்வாரையும் ஸம்ஸாரிகளும் கண்டுவாழும் படி உபகரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஒளதார்யமாகவுமாம். (மல்லை) (க) “கச்சிக் கிடந்தவனூர்” என்ற அநந்தரத்திலே (ரு) “கடல்மல்லைத் தலசயனம்” என்றாரிறே. தத்ஸமமான கடல்மல்லை. (க) ‘வந்தத்

பபேதாரத்தினமாலே, கூடாபா, எண்ணரும் வ்யாக்யாநம்.

தால் மாமணிவந்துந்து முந்நீர் மல்லையாப்” என்னக்கடல
விலையில்லாத ஜீவஸ்வரங்களையிறே உநதிக்கொண்டிருக்கிறது.
அதாவது (க) * சித்தார் முதலுக்களசேருங்கடல்மல்லைப் புத்தித்
தாரையும் * ‘கடல்மல்லைத் தலசயனத்தறைவானா யுமிறே
தொண்டுகொழிக்கிறது. தாமும் ‘மாமலை” என்றாரிறே (மா
மயிலை) (உ) ‘நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமலலை” என்னும்படி
மஹாதாஹ்வயர் அவதாரணத்துக்குத் தகுதியான மஹா நகரமான
யயிலை; (ஈ) “வந்துதைத்த வெண்டிரைகள்” இத்தபாதி; அதிலும்
அப்படியேயாயிருக்கை.

(சீர்க்கலியன் றேன்றிய வூர் மண்ணியில் நீர்தேங்குங் குறை
யலூர்) அதாவது (ச) ‘கொண்ட சீர்த்தொண்டன் கலியன்” என்
கிறபடியே ஜ்ஞாந பக்த்யாதி கல்யாண குணங்களையும், (இ) ‘அரும்
பெறவன்பு புக்கிட்டடிமை பூண்டியந்தபேரேனன்” என்னும்படி
அத்தாலே உண்டான வாசிககாயிக ரூபமான கைங்கர்ய ஸம்பத்
தையும் உடையரான திருமங்கையாழ்வாரென்கை. அன்றிக்கே
“சீர்க்கலியன்” என்கிறதுக்கு கலியன் என்னும்படி அறுகாழி முத
லான அங்குள்யரத்யாபரணங்களையும் அபஹரித்து, அநந்தரம்
அவனுக்கு ஸர்வஸவம்மான பெரிய திருமந்தரத்தையும் பெற்ற
சீராகவுமாம். “அவளுக்குத் திருவடிகொடுத்த திருவாழி மோதி
ரத்தோபாதி இவனுக்கு ஆசார்பன் ப்ரஸாதித்த திருமந்தரமும்”
என்னக்கடவதிறே.

இப்படியான அத்ருஷ்ட ஸம்பத்தை யுடையரான, இவர் அவ
தரித்த ஊரானது * தேங்கும் பொருநற்றிருநகரி யைப்போலே
“பொங்குபுனல் மண்ணி” என்னும்படியான மண்ணியாற்றின் ஜல
ஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருக்குறையலூரென்கை. இந்த ஜல
ஸம்ருத்தியாலேயிறே * கலிமிக்கசெந்நெற்கழனி” யையு முடைத்
தாயிருக்கிறது. இதுவும் * கலிவயல் தென்னன் குருகரை ப்போ
லேயாய்த்து; அந்தத் திருக்குறையலூர்தான் திருவாலி திருநகரி
யோடே சேர்ந்து அதில் ஏகதேசமென்னலாம்படியாயிருக்கும்.
(குறையலூர் சீர்க்கலியன் தோன்றியவூர் ஓங்கு முறையூர் பாண

(க) உ-திருவ-தனியன். (உ) ச-திருவ-க.இ (ஈ) ஈ-திருவ-கை

(ச) தி-மொ-அ-ஓ-ஓ (இ) திருக்குரு-இ

கூட உபதேசரத்தினமாலே, நுக-பா, தொண்டர் வ்யாக்யாரம்.

மூ.—தொண்டரடிப் பெரியார் தோன்றியவர்தொல்புகழ்சேர்
மண்டங் குடியென்பர் மண்ணிலில்—என்னடிசையும்
ஏத்துங் குலசேகரனு ரெனவுரைப்பர்
வாயத்திரு வஞ்சிக்களம். (நக)

புதுராண்டி ஊதாபட்டினம் வதார ஹதி
 கிண்குழி நதரி ஊதாபட்டினம்
 விவராதகி கிண்குழி நதரி
 புதுராண்டி ஊதாபட்டினம் வதார ஹதி (நக)

ஊர்) இவை பிரண்டுக்கும் மாஸேசுர்த்தியும் திருகாத்தரசேசுர்த்தியு முண்டிறே.

(பாணனூர் ஒங்குமுறைபூர்) இதைக்கு ஒக்கமாவது. ஸேஷித்வத் துக்கு அதுகுணமான உயர்ந்த குலத்தையுடையவர் அவதாரிக்கை யால்வந்த உயர்த்தியென்கை. அன்றிகே, (க) “கோழியுங் கூட லுங்கோயிலகொண்ட கோவலர்” எனும்படி ஸர்வேஸ்வரன் உத் து வர்த்திக்கும் திருப்பதியுமாய், “திருவாமூரத்தை” என்றும் “உறைபூர்வல்லியார்” என்றும் நிரூபகமாய்ப்படி பிராட்டிக்கு உத் பத்தி ஸதாநமால்யாலும் உண்டான உச்சராயகமாகவுமாம். இப் படி அதிசயத்தை யுடைத்தான ஊராய்த்து இவருடைய அவதார ஸ்தலமென்கை. இதைதான் திருமுகத்துறைக்கு எதிர்த்துறையா யிறே யிருப்பது, எதிர்விழி கொடுக்கைக்குப் பாங்கு என தேச மாய்த்து.

பதவுரை.

தொண்டரடிப்பொடியார்	தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்
தோன்றிய	திருவவதரித்த
ஊர்	திவயதேசமானது
மண்ணுலகில்	பூலோகத்தில்
தொல்	அநாதியாய் ஸ்வாபாவிகமான
புகழ்	கீர்த்தியை
சேர்	அடைந்த

(க) தி-மொ-க-உ-ரு

உப்தேசரத்தினமாலே, கூக-பா, தொண்டர் வ்யாக்யாரம். ௯௯

மண்டங்குடியென்பர்	திருமண்டங்குடியென்று சொல்லு வர்கள்;
என்றிசையும்	எட்டுதிக்கிலும்
ஏததும்	ஸ்தோதரம்பண்ணப்படுகிற.
குலசேகரன்	குலசேகராமுவாருடைய
ஊர	திருவவதாரஸ்தலம்
வாய்த்த	புதம்பொருந்திய
திருவஞ்சிக்களம் எனஉறைப்பர்-திருவஞ்சிக்களமென்று சொல்லு வர்கள்.	(கூக)

வ்யா.—முப்பத்தேதாரம்பாட்டு. இதில் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாருடையவும் குலசேகரப் பெருமானுடையவும் அவதாரணஸ்தலங்களை இன்னதென்று அருளிச்செய்கிறார். (தொண்டாடிப்பொடியார் தோனறியலூர் தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடியென்பர் மண்ணுலகில்) இந்த பூமியிலே தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் அவதரித்த ஊரானது, (தொல்புகழ்சேர் மண்டங்குடியென்பர்) துன்னுபுகழ் மாமறையோரான இவர் அவதரிக்கைக்கு அதுகுணமாம்படி ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடைத்தான திருமண்டங்குடியென்பர்கள். அந்த அவதாரவைபவத்தை யறிந்து போரும் பரமவைதிகரானவர்கள் 'மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னிய சீர் தொண்டாடிப்பொடி தொன்னகரம்' எனனக்கடவதிறே. தொன்னகரமாகையாலே தொல்புகழை யுடைத்தாய்த்து. அதுதான் திருப்புள்ளம் பூதங்குடிக்கு அத்வாஸந்நமாயிறே யிருப்பது.

(என்றிசையு மேத்துங் குலசேகரனாரென வுரைப்பர் வாய்த்த திருவஞ்சிக்களம்) இவருடைய பகவத் பாகவதப் பராவண்யாதிகளை வர்வதோதிக்கமாக ஸ்துதிக்கும்படியா யிருக்கிற * முடிவேந்தர் சிகாமணி யான குலசேகரப் பெருமானுடைய அவதார ஸ்தலமாகச் சொல்லுவார்கள். அதுக்கு அதுருபமான திருவஞ்சிக்களம் வாய்க்கை - சேருகை. அதுதான் கோளதேசத்திலே நிகளையென்று பெயரையுடைத்தான மஹா நகரமாயிருக்கும். இதுதான் திருவித்துவக்கிகாட்டுக்கு ஆஸந்நமாயிருக்கும். (கூக)

கூச உபதேசரத்தினமாலே, கூஉ-பர, மன்னு வ்யாக்யாநம்.

மூ.—மன்னுதிருமழிசை மாடத் திருக்குருகா
மின்னுபுகழ் வில்லிபுத்தூர் மேதினியில்—நன்னெறியோர்
ஏய்ந்த பக்திசாரர் எழில் மாறன் பட்டர்பிரான்
வாய்ந்ததித்த லூர்கள் வகை. (கூஉ)

சாநாசிவீரஸ வாரீதுவியாநாஜா
வ்யயீதநயுகாராகாஷ்வ விவிவாத்தொரீ |
ஸ்ரீவதிஸாரஸஸா துவவிஷ்ணுவித்
ஜநஸுதாநிஸுவந ப்ரயிதாந்யுருமி || (கூஉ)

பதவுரை.

மேதினியில்	பூலோகத்தில்
மன்னு	பகவத ஸமடந்தமும் பாகவத ஸம்
	பந்தமும் பொருந்தி யிருக்கிற
திருமழிசை	திருமழிசை யென்னும திவ்யதேச
	மும்
மாடம்	மாடங்களானால் அலங்கருதமான
திருக்குருகார்	திருக்குருகரென்னும திவ்யதேச
	மும்
மின்னு	விளங்கா நின்ற உள்ள
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரென்னும் திவ்ய
	தேசமும்,
கல்நெறியோர்	ஆசார்யாபிமானமாகிற விலக்ஷண
	மார்க்கத்திலே நிஷ்டரான கணி
	கண்ணன் முதலானார்
ஏய்ந்த	பொருந்திவித்துக் கொண்டிரு
	க்கிற
பக்திசார்	பக்திஸாரரென்னும் திருமழிசை
	யாழ்வாரும்
எழில்	அழகுபொருத்திய
மாறன்	கம்மாழ்வாரும்
பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வாருமாகிய இவர்கள்

வாய்ந்து

உதித்த

ஊர்கள்

வகை

ஐகதா க்ஷணத்துக்கு அதுருபமாக

அவதரித்த

திவ்யதேசங்களுடைய

ப்ரகாரமாக.

(௩.உ)

* வ்யா.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மன்னு திருமழிசை யாதி) இதில் திருமழிசைப் பிராணுடையவும் திருக்குருக்கரிமாற னுந் நமமாழ்வாருடையவும் வில்விபுத்தூர் பட்டாபிராணு பெரி யாழ்வாருடையவும் திருவவதார ஸதலங்களை இன்னதென நருளிச் செய்கிறார். (மன்னு திருமழிசை) இவர்கள் அவதரித்த மாஸங் களின் அடைவே ஊடாகையும் அருளிச்செய்திருவர், திருமண் டங்குடிக்கு அந்தரம் திருமழிசையை அருளிச்செய்திலரையாகி லும் அந்த வடைவிலேயாகவேனுமென்று கண்டுகொள்வது. அந் தற்காக, கிடந்ததுக்கு அதுருணமாக “புகழ்மழிசையையனருள் மமுன” என்கிற சேர்த்திகதாகவுமாம்.

* (மன்னு திருமழிசை) இதுதான் ஸ்ரீஐகநாதருடையவும் அழ் வாருடையவும் ஸம்பந்தம் மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லுகையாலே மஹீஸர கேஷத்ரமென்னும்படி பூமியை நொய்தாகப் பண்ணும் படி யிருப்பதான திருமழிசை. அதுதான் திருநின்றவூருக்குத் தெற்காய் அதுக்கு அத்யாஸநமாயிருக்கும். (மாடத்திருக்குரு கூர்)(க)“மாடமானிகை சூழ்ந்தழகாய் திருக்குருகூர்”என்னும்படி நகராலங்காரங்களை புடைத்தான திருநகரி. (மின்னுபுகழ் வில்வி புத்தூர்)அதாவது: *பரமார் தொல்புகழ்ான பட்டாபிரான்வந்து அவதரித்தருளுகையாலே திக்குக்களிலே ப்ரகாஸமாயஸஸை புடைத்தாயிறே ஸ்ரீவில்விபுத்தூர் இருப்பது.

(மேதினியில்) பூமியிலே. இந்த பூமியிலுண்டான ஸ்ரீநகர் யாதி ஸதலங்களிலே யாய்த்து ஸ்ரீமாண்களான இவர்கள் அவதரித் தது. அவர்கள் ஆர் என்னால (நன்னெறியோர் ஏய்ந்த பத்திரா ரன்) நன்னெறியுண்டு - ஆசார்யாபிமாநம். அந்த மார்க்கத் திலே நிஷ்டராய், பழநாகாத வழியையறிந்து * வேறுகவேத்தி யிருக்கு மவர்களைப்பற்றி யிருக்குமவர்கள். கணிகண்ணர் - பெரும்புலியூரடிகள் போல்வார், இப்படி அந்நயப்பயோகிரான

கூச உபதேசரத்தினமலை, கூகூ-பா, சீராரும் வ்யாக்யாநம்.

மூ — சீராரும் விலவிபுத்தூர் செல்வத் திருக்கோளுர்
ஏரார் பெருமபூதா ரென்னுமிவை — பாரில
மதியாரு மாண்டாள் மதூகனியாழ்வார்
எதிராசர் தோன்றியவூ ரிகு. (கூகூ)

மொடிவாழை வ வுரண்டுவிலி வூதூர்
மொடுவாழை வுரண்டுவிலி வூதூர்
மொடுவாழை வுரண்டுவிலி வூதூர்
மொடுவாழை வுரண்டுவிலி வூதூர் (கூகூ)

வாகளாலே பொருந்தி நின்ற, ஸேவிக்கப்படுகிற ஸ்ரீ பக்திஸார
சாகித திருமழிசைப்பிரான்.

அன்றிக்கே (கன்னெறியோர்) என்கிறத்தை மற்றையாழ்
வார்களோடும் கூட்டி அநுஸந்திக்கவுமாம். அப்போது ஆண்டாள்
மதூகனியாழ்வார் போல்வாராகிறது. அவர்களிறே அங்குத்
தைக்கு அநுரூபமாக அநதேவாஸிகளாய் நின்று ஸேவித்துப்
போந்தவர்கள். (எழில்மாறன்) ஜகதாபரணரான வகுளாபரணர்.
எழில்-அழகு. (பட்டர்பிரான்) ஸ்ரீ பட்டகாதான பெரியாழ்வார்.
இவர்கள் மூவரும் பூமியிலே பெறுதற் கரிதெனனலாம்படி சேதந
ருடைய சகலத்திக்கு அநருணமாக அவதரித்த ஊர்களினுடை
ய வகை இவையாய்த்து. இவைதான் பூர்வபஸ்சிமோத்தர தக்ஷிண
தேச ஸ்தலங்களாயிறே யிருப்பது.

பதவுரை.

பாரில்	பூலோகத்தில்
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்து நிறைந்திருக்கிற
விலவிபுத்தூர்	ஸ்ரீவிலவிபுத்தூரும்
செல்வம்	வைத்த மாநிதியென்னு மெம்பெரு மானாக ஸம்பத்து பொருந்தி யிருக்கிற
திருக்கோளுர்	திருக்கோளுரென்னும் திவ்ய தேசம்
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்க
பெரும்பூதூர்	ஸ்ரீபெரும் பூதூரென்னும் திவ்ய தேசமும்

உபதேசரத்தினமலை, கரு-பா, சீரார் வ்யாக்க்யாநம். கள்

என்னும் இவை
மதி ஆரும்
ஆண்டாள்
மதுரகவியாழ்வார்
எதிராசர்
இங்கு
தோன்றிய
ஊர்

என்று சொல்லப்படுகிற இவை
ஞ்ஞாநபூர்ணையான
ஆண்டாளும்
மதுரகவியாழ்வாரும்
எம்பெருமானும்
இந்த லோகத்தில் வந்து
அவதரித்த
திவ்யதேசங்களாம். (கரு).

வ்யா.—முப்பத்துமூன்றும்பாட்டு. இனி “ஆழ்வார் திருமக-
ளார் ஆண்டாள்” என்று தொடங்கி, கீழே அருளிச்செய்யப்பட்ட
வர்களுடைய அவதார ஸ்தலங்களையும் அடையே இப்பாட்டி-
லே அருளிச்செய்கிறார் (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) என்று. இவர்
கள்தான் * வாழ்வாக வந்துதித்த வர்களாகையாலே ஊர்களும்
கிராமம் செவமும் எங்கும் தழைத்திருக்கும்படி, (சீராரும் வில்லி-
புத்தூர்) ஸம்பத் ஸம்ருத்தி(வி)யையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். அதா-
வது பொன்னும் மணியும் முத்தும் சேர்ந்தாற்போலே பொன்-
னடியையுடைய வில்லிபுத்தூருறைவானையும், மணிவல்லி என்னும்
படி ஸ்திரீநாமமான நாய்ச்சியாரையும்; முத்தாகாமான சோதியிலே
அவதரித்து, (க) “இக்கரையேறிவிளைத்திருந்தேன்” என்னும்படி ஒரு-
கரை சேர்ந்திருக்கிற முத்த ப்ராயரான ஆழ்வாரையும் உடைத்தா-
யிருக்கையாலே நிரவதிக நித்ய ஸ்ரீயையுடைத்தா யிருக்கை. அன்-
றிக்கே * கோவலர் தம் பொற்கொடி யான நாய்ச்சியாரையும்
(உ) † மணியை வானவர்க்கண்ணை” என்னும்படியான ஸர்வேஸ்-
வரனையும் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே, * சீர்மல்கு
மாய்ப்பாடிச்செல்வ த்திற்போலே ஆழ்வாரும் திருமகளாரும்
கோ(மொ)பஜம்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணிகுணாற்பவைக யாத்நா-
யாய்ப்போருகையாலே (க) “மலிபுகழ்வண்குருகூர்” என்கிறபடியே
க்ருஷ்ணகுணங்களாலே பூர்ணமாயிருக்கையைப் பற்றச் சொல்-
லவுமாம்.

(க) பெரி-தி-ரு-க-எ, (உ) தி வாய்-க-க-கக, (க) தி-வாய்-ச-உ-கக,
† “மணியேமணிமாணிக்கமே”.

கூடி உபதேசரத்தினமாலே, உச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யக்யாராம்.

மூ:— ஆழ்வார்க ளேற்ற மருளிச் செயலேற்றம்

தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்—ஏழ்பாரு

முய்ய வவர்கள் செய்த வியாக்கியைக ளுள்ளதெல்லாம்

வையமறியப் பகர்வோம் வாய்ந்து,

(நசு)

ஊகாமீ வராஜோபா னோவாநவிததூவஸாமீ

தகெஹவாஹம் னோவவாயதாம் மாராணாடி

உஜீவநாயஜமதாநேஜிதாபூதீதா

ஜீவபூவஸாவிஷயா: கயாஜிதிகா: ||

(நசு)

(செல்வத்திருக்கோளார்)(க)“செல்வம் மலகியவனகிடந்த திருக் கோளார்” என்கையாலே வைத்தமாநிதியையு முடைத்தாயிருக்கை. (ஏரார் பெரும்பூதார்) அதாவது: * ஏராரெதிராச ரவதரிக்கை யாலே அசுகு மிக்கிருநதுள்ள பெரும்பூதாரென்கை. அன்றிக்கே “செங்கயல் வானிகள் சூழ்வயல் நாளும் செறிந்த பெரும்பூதார்” என்கிறபடியே ஊர் வளப்பத்தைச் சொல்லவுமாம், “என்னுமியை” என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்த ஸதலங்கள். (பாரிஸ் மதியாரு மாண்டாள் மதுரகவியாழ்வார் எதிராசர் தோன்றியவூ. ரிங்டு) அதாவது பகவத்க்ஞாந பரிபூர்ணையாய், அதுதான் ததீய பர்யந்தமா யிருக்கும்படியான தரத்தையுடைய ஆண்டாள் பூமியி லே அவதரித்தது, (சீராரும் வில்லிபுத்தூர்) * ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும மணிவிளக்கு ப்பேராலே யாய்த்து, * வேயர் பயந்த விளக்கும் இங்குத்தோன்றிற்று.

தத் துல்ய ஜ்ஞாநராய தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், யதி களுக்கு நாதரான எம்பெருமானார் இவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்த ஸ்த லங்கள், (செல்வத்திருக்கோளார் ஏரார் பெரும்பூதார்) என்னு மியை யாய்த்து, “இங்கு” என்கையாலே அங்குள்ளார்கள் இங்கே வந்து ஆவிர்ப்பவித்தார்க ளென்னுமது தோற்றுகிறது. (உ)“யயா வகாராந னோபா னோவாநவிததூவஸாமீ, கெக வுரீவயபூதீ” | தயாயதீந்ரவூ வதாநோவாஸூ வுணூநிஹா ஹதீவாஸீ ஸஹிவ - யதாவதாராந் மதுராமுராரே ரீமஸ்ய ஸாகேதபுரீ சயத்வத் | ததாயதீந்த்ரஸ்ய வதாமுபாஸ்யா புண்யா மஹாபூத புரீபபூவ” என்னக்கடவுள்

பதேசரத்தினமலை, நடச-பா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாநம் ௧௯

பதவுரை.

ஆழ்வார்கள் ஏற்றம்
அருளிச்செயல ஏற்றம்

தாழ்வு ஆது மின்றி
அவை தான்
வளர்த்தோர்

அவர்கள்
ஏழ்பாரும்

உய்ய
செய்த
வியாக்கியைகள்
உள்ளது எல்லாம்
வையம்
அறிய
வாய்ந்து
பகர்வோம்

ஆழ்வார்களுடைய மஹிமையும்
அவர்கள் க்ருபைபண்ணித் திரு
வாய்மலர்ந்தருளின திவ்யப்ர
பந்தங்களின் மஹிமையும்

* ஒரு குறைவு மில்லாதபடி
அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களையே
வ்ருத்தி (சி)பண்ணிக் கொண்டு
போந்த

அந்த ஆசார்யர்கள்
ஸப்த த்வீபங்களிலுள்ள ஜங்க
னும்

உஜ்ஜீவிக்கும்படி
அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானங்கள்
உள்ளவற்றை யெல்லாம்
பூலோகத்திலுள்ளார்
அறியும்படி [௮]
பொருத்தமுடையராய்க்கொண்
சொல்லுவோம். (௩௪)

முப்பத்துநாலாம்பாட்டு.—அடியிலே “ஆழ்வார்கள்வாழிய
ருளிச்செயல் வாழி” என்றும், “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்து
ரைத்த வாழ்வார்கள்” என்றும் இத்தபாதிகளிலே உபகரமித்தருளி
னபடியே உத்தரோத்தரம் அவர்களுடைய அவதாரணக்ரமாதிகளை
ப்பாக்க வருளிச்செய்தாராய் கின்றார்கீழ், இனி ‘தாழ்வாது மில்குர
வர்தாம் வாழி, ஏழ்பாரும்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள் தான் வாழி’
என்றும் அருளிச்செய்த அம்ஸத்தையும் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த
ருளுகிறார் மேலெல்லாம். இதில் ஸகல ஜகதுஜ்ஜீவநார்த்தமாக
அருளிச்செயல்களுக்கு ஆசார்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட
வ்யாக்யாந விசேஷங்களையெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறோ மென்

கிரார். (ஆழ்வார்களேற்றமுன்று) தொடங்கி. ஆழ்வார்களுக்கு ஏற்றமாவது - ஸ்வயத் ஸாத்யஜ்ஞாநரான ருஷ்யாதிகளைப் போலன்றிக்கே அவனுடைய ஆகஸமிக க்ருபயாலே * மயர்வற மதிநலமருள் பெற்ற மாஹாத்மயத்தை யுடையவர்களாய் அத தாலே ப்ராப்ய வித்தியைப் பெற்றபோது பெறுகிறுமென்றாய் யிருந்து லோக யாத்ரையிலும் கண் வைத்திருக்கை யன்றிக்கே (க) “எல்லாம் கண்ணன்” (உ) “யர்வையும் திருமாலதிருநாமங்களே கூவியெழும்” என்றும் (ங) “உண்டறியாள் உறக்கம்பேணை (ச) “பந் தோடுகழல் மருவாள” என்றும் இயாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே த(ஈ) தேக தா(யா)ரகாதிகளையுடையாய், அவனைவிஸ்வலிங்கில் அரைக்கணமும் தரியாததன்மையையுடையாய், (சு) “மாகவைகுந் தங்காணபதம் கென்மனம் ஏகமெண்ணும்” (ரு) “வாணலகம் தெ ளிந்தேயென்றெய்துவன்” என்றும் பேசும்படியானமநோரதத்தை யுடையாய், அததைப்பெறுகைக்குத்தடுத்தும் வளைத்தும் பெற வேண்டும்படியான பரமபத்தியை யுடையாயிருக்கை. இதிதே அல்லாதாரிற்சாட்டில் இவர்களுக்கு ஏற்றம்.

அருளிச்செயலேற்ற மாவது;— (சு) “அருள் கொண்டாயிர பரிபுண” என்னும்படி அந்த பகவத்ப்ராஸாத மடியாக உண்டான திவ்ய சக்தூர் மூலமாக (எ) “அவாவிலந் தாதி” என்னும்படி பக்தி பலாத்காரத்தாலே அவதரித்ததாய் அது தான் பகவதேக பரமாய், விலக்கணமாய், போக்யமுமாய், ஸஹ கமுமாய், ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய், ஈஸ்வரப்ரீதி ஹேதுவுமாய், ஸம்ஸார விச்சேதகமுமாய், ஸீக்ர பலப்ரதமுமாயி ருக்கை. இதிதே அல்லாதவற்றிற்காட்டில் இதுக்குண்டான ஏற்றம்.

இனி, தாழ்வாது மின்றியவை தாம் வளர்க்கை யாவது இப்படி. விலக்கணரான ஆழ்வார்களுடையவும் விலக்கண ப்ரமாண க்களான அருளிச்செயல்களினுடையவும் வைபவத்தை அவத்ய லேசமுமின்றிக்கே யிருப்பதொருபடித்தான அதைவர்த்தி (யி-4)ப் பித்துக்கொண்டு போருகை. அதாவது: வக்த்ருவைலக்ஷணத்தி

- (க) தி-வாய்-க-ஏ-ச. (உ) தி-வாய்-க-ஏ-ங. (ங) தி-நெ-ச
(ச) தி-மொ-ரு-ரு-க. (ரு) தி-மொ-க-ங-அ. (சு) கண்ணி
(எ) தி-வாய்-சு-சு-சு, (ஈ) தி-வாய்-சு-சு-சு, (ஊ) தி-வாய்-சு-சு-சு,

உபதேசரத்தினமாலே, நசுபா, ஆழ்வார்கள் வ்யாக்யாரம். 306

லே யாதல் ப்ரபந்த வைலகூண்பத்திலே யாதல் ப்ரதிபாத்தய வை
லகூண்பத்திலே யாதல் உள்ளதொன்றையும் ஸங்கோசியாமல் ஒ
ன்றுபத்தாக்கி வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு ததே(4)கபராராய்ப்போ
ருகையாய்த்து. அவர்கள் தான் தாழ்வாது மில்குரவராகையலே
யாய்த்து இவற்றையும் தாழ்வாது மினறிக்கேவளர்த்தார்கள். “வ
ளர்த்தோர்” என்று ஏதத்வர்த்த(ய-6)கரானவர்களுடையபாஹு
ஸ்யமிருக்கும்படி. இனி அவை வளர்த்தோராயிருக்கிறவர்கள்தான்
ஸவஸ்வ வ்யாக்யாரமுகேந வாய்த்து இவற்றை வர்த்திப்பித்துக்
கொண்டு போந்தது.

ஆகயாலே “ஏழ்பாருமுய்ய அவர்கள் செய் வியாக்
யைக ஞள்ளதெல்லாம் வை ய ம றி ய ப் பகர்வோம் வாய்ந்
து” என்று அத்தை அருளிச்செய்கிறார். இவற்றிலே ஏழ்பாரு மு
ய்கை யாவது - இவற்றால் உய்யலாமென்றும், “உலகுய்ய வும்பர்க
ளுங் கேட்டுய்ய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வலோகத்திலுள்
ளவர்களும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல் லைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிக்கு
ம்படியிறே இவற்றுக்கு மூலப்ரமாணங்களான அருளிச்செயல்தர
னிருப்பது.

அப்படியே அத்தை அடியொத்தி க்யாதி லாபாதி கிரபே
கூத்தவாத யாகாரயுக்தராயிருக்கிற விவர்களும் அதின் சீர்பவர
த்தங்களை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி பர ப்ரயோஜ
கைக பரதையாலே “ஏழ்பாரு முய்ய அவர்கள் உரைத்தவைகள்
தாம் வரழி, செய்ய மறை தன்னுடனே சேர்நது” என்று அடியிலே
அருளிச்செய்தபடியே ஆப்திக்குடலாக வேத தாத்தர்யங்களையும்
அதுவிதா(யா)நம் † (பண்ணிக்கொண்டு அர்த்த ப்ரதிபாதம்)
பண்ணுகையாலே முக்யதமமான ப்ரமாணமுமாய் அத்தாலே
ஸர்வலோகபரிக்கரஹத்தையு முடைத்தாய ஸர்வர்க்கும் உஜ்ஜீவக
லேஹதுவாயிருக்கும். (அவர்கள் செய்தவிபாக்பைக ஞள்ளதெல்
லாம்) என்று அவர்கள்தான் அநேகராயிருக்கையாலே வியாக்கி
யைகளென்று அதுவும் அப்படியேயா யிருக்கிறது. அதெல்லாம்
மந்தமதிகளுக்கு விஸ்வாஸ ஹேதுவாயிறே யிருப்பது. அவர்

† குண்டலிதமதிகம்.

சுருட்டித் தரத்தினமலை, நடு-பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாசம்.

மூ.—ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்

தாழ்வரக நினைப்பவர்கள் தாம்நரகில்—வீழ்வார்கள்

என்று நினைத்து நெஞ்சே எப்பொழுதும் நீயவாபால்

சென்றணுகக் கூசித்திரி (கூடு)

ஹெக்ஷா-தெக்ஷாவகூலா ஹாணாஜிமேஷா

தத்தரவ்ய நிவஹக தஸகிராந்தி |

வெள்ளைத்தாது நாகைத்தனவத, ஸ்ரீ

வெஞ்செவ்வழி நகரம் உற வுண்டாயோம் (௩௫)

செய்த ஊபாக்யைகள் இன்னவைகளெனகிறத்தை இவர் தாமே “பிள்ளான்” என்று தொடங்கி, மேலே பரக்க ஆளுசிச்செய்கிறார்.

(உள்ளதெல்லாம் வையமறியப்பகர்வோம் வாய்ந்து) அதாவது:“(க): “அகல்ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த” என்னுமாபோலே இவர்கள் துர்க்கதி கண்டு, ஒன்றல்லா வொன்றிலேயாகிலும் ருசிவிர்வாஸங்கள் பிறக்கக்கூடுமென்று அகிலார்த்தங்க ளையும் அகில சேதநருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி சொல்லக்கடவோமென்று ஸங்கல்பித்தருளுகிறார். இவருடைய அமோக ஸங்கல்ப மிருக்கும்படி இதுவாய்த்து. அன்றிக்கே, இன்னரின்னபடி இன்ன ப்ரபந்தத்துக்கு க்யூக்யாநம் செய்தருளினாரென்கிற ஸம்ப்ரதாயங்கள் தான் ஸங்குசிதமாகாமல் அவறறையெல்லாம் அறிந்து அவர்களை ஆதரித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அருளிச்செய்கிற ராகஷமாம். (பகர்வோம் வாய்ந்து)என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாந விசேஷங்களை ஆபாத ப்ரதீதியாகவன்றிக்கே அதில் அர்த்தத்தில் பா(வா)வபந்தமடியான பொருத்த முடையராய்த்து இவர் செய்தருளுவது. “பண்டுபலவாரியரும்” என்று தொடங்கி, “பிறர்க்குக் காதலுடன் கற்பித்து” என்றிறே இவற்றில் இவர்க்குண்டான ஆத ராதியமிருப்பது. (ஙச)

பத்மநாபன்.

ஆழ்வாரர்களையும்

பெய்கையார் முதலான பதினம்

ராஜ்வார்களையும்

அருளிச்செயல்களையும்

அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திவ்யப்ரபந்தங்களையும்

உபதேசரத்தினமலை, ௧௫-பா, ஆழ்வார்களையும் வ்யாக்யாகம்௧௦௩

தாழ்வாக
நினைப்பவர்கள் தாம்
நரகில்
வீழ்வார்களென்று
நினைத்து
நெஞ்சே
நீ

குறைவாக
எண்ணுபிறவர்கள்
நரகத்தில்
விழுவார்களென்று
எண்ணி
ஓ மனஸே!
பீதவத் பாகவதாபசாராதகளை
கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பார்க்கிற
நீ

அவர்பால்
சென்று அணுக
எப்பொழுதும்
கூசு
திரி

அவர்கள் விஷயத்தில்
சென்று கிட்ட
ஸர்வகாலமும்
பயந்து
ஸஞ்சரி.

(௩௫)

வ்யா.—மூப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. கீழ் “ஆழ்வார்களேற்றம், அருளிச்செயலேற்றம், தாழ்வாது மின்றியவை தாம்வளர்த்தோர்” என்று அருளிச்செய்து, அவர்களுக்கும் அவர்கள் தீவ்யப்ரபந்தங் களுக்கும் அதிஸயாவஹராகவேண்டியிருக்க, அத்தீதச் செய்யாதே தங்கள் அல்புத்தியாலே அவமதி பண்ணுமவர்கள் அத:பதிப்பர் களாகையால் அவர்கள் பரிச்யாஜ்ய ரென்னுமத்தைத் தம் திரு வுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

(ஆழ்வார்களையும் அருளிச்செயல்களையும்) என்று தொடங்கி. ஆழ்வார்களாகிறார், நிமக்நரை உயர்த்தத் தாழ விழிந்து, (௧) “உயி ரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே, ஸர்வ யோநிகளிலும் அவதரித்தவர்கள். (௨) “யொயிநல்லவ-யொ யிஷ்ட - யோகிநஸஸர்வயோகிஷ்ட” என்னக்கடவதிதே. இங்கு யோநியென்று ப்ராஹ்மணதி ஜாதிகள் எல்லாவற்றையும் நினைக்கி றது. (௩) “குலந்தாந்ருசாதிகள் ந:ஸிலும்” என்றிதே அருளிச்செய் தது. அருளிச்செயல்களாவன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய தீவ்ய ஸங் கல்பத்தாலே சாய்காகமபோலே ஸர்வோபஜீவயமரம்படி,

ஸௌபதேசரத்தினமாலே, (௩) பா, ஆழ்வார்களுையும் வ்யாக்யாநம்.

ஸௌபமான த்ராவிட பாஷையாலே (௧) 'யண்ணிய தமிழ்மாலே' என்னும்படி ஆழ்வார்கள் முகேந அவதரித்ததாய், ஸர்வஸௌபனாய் அர்ச்சாரூபத்தோடே அகிலதிவ்யதேசங்களிலும், அவதிகாதிசய அஸங்க்பேய கல்பாண குணங்களோடே அகிலசேதநர்க்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாய், (௨) 'செந்தமிழ்வேதம்' என்னலாம்படியான த்ராவிட வேத ததங்கோபாங்கககளாள திவ்ய ப்ரபநதங்களெனகை.

இவற்றைத்தாழ்வாக நினைக்கை யாவது- ஏவம்வித மாஹாத்ம்யாநபிஜ்ஞராய், ஐம் மாத்ரத்தையும், பாஷா மாத்ரத்தையும் விசாரித்து நிகாஷபுத்யாவெண்ணுகின்ற நீசரென்னும்படி * ஸுஷ்ருணா - ஸத்யஸ்சண்டாலரான தாங்கள், (௩) 'ரோநவெரானுஜாதிகாழ்-மாநஸை ரந்தயஜாதிதாம்' என்னக்கடவதிறே, (௪) 'த்ரவ்ய பாஷா நிர்நபணஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சியும்' என்றிறே துல்யதோஷமாக அருளிச்செய்தது. [நண்ணுகின்ற] பிறரறிய வாய்விட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே ஸ்வகதமாக மநஸ்ஸாலே சிந்தித்தார்களாகில், (௫) 'உன்னைச் சிந்தையினாலிகழ்ந்த' என்கிறபடியே அதுதான் மஹாத்ரத்தமாய்ப் பர்யவலிக்கும்படி யாயிறே யிருப்பது. (நினைப்பவர்கள்தாம்) அநுதாப ஹேதுவான மநஸ்ஸாலே அநுதாப ஸூத்ரம்மான அபராதத்தை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளா நிற்கும் ஸாஹஸிகராயிருக்கிற தாங்கள் (நாகில் வீழ்வார்களென்று) அவர்கள் * நக்ஷிராதி - நக்ஷமாமிக்கு லக்ஷ்யமாகையாலே * க்ஷீபாதி-க்ஷிபாமிக்கு விஷயமாய், ரௌரவாதி கோரநகங்களிலே பதிப்பவர்களென்று புத்திபண்ணி, (நெஞ்சே எப்பொழுதும்) ஆழ்வார்களிடங்களிலும் அவர்கள் திவ்ய ஸூக்திகளிடங்களிலும், அவஸமாக ப்ராவண்யத்தை யுடைய மநஸ்ஸே! ஸர்வகாலத்திலும் 'நீ அவர்பால் சென்றணுகக் கூசித்திரி' நமக்கு ரோஷிக ளாணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கிற நீ உஜ்ஜீவரத்துக்கு வழிபார்க்கிறவங்கள் விஷயத்தில் அபசாரத்தாலே தங்களுக்கு அநாதத்ததை ஆர்ஜித்துக் கொள்ளுமவர்களிடங்களிலே சென்று கிட்ட பயத்தோடே வர்த்தி.

(1) தி-வாய்-௨-௭-௧௧. (௨) தி-வாய்-தனியன். (௩) மதஸ்மருதி.

(௪) தி-வாய்-௨-௧-௧.

உபதேசரத்தினமாலே, நகூ-பா, தெருளுற்றவ்யாக்யாரம். ௯௦௫

மு.—தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார்
அருளிச்செயலை யறிவாராரா—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலான நத்தேசிகரை யல்லால்
பேதைமனமே யுண்டோ பேசு.

(௩௬)

புஜீதா வடிமயவாரகெவார ஹ்ருஷ்ணாஜி
ஹ்ருஷ்ணாவதிவிஜயநிபேநநாநி |
நாபாடியெய்யடிவாரம் நவவெய்யாராயாரம்
கெவா விஜயிஷ்யகூபிஷ்யவ்யாரம் ||

(௩௭)

ஸவரூப நாஸகரோடு ஸஹவாஸம் பண்ணுகை அநாததமர்கை
யாலே அவர்களை ஆஸத்திபண்ணக் கூசித்திரி, ஸவரூபவர்த்த(யு-)
கரோடு சோநது பேர்நத நீ இவர்களைபடியை அறிந்து, தத்ஸஹ
வாஸம் துஸ்ஸஹ மென்று தூரே வர்த்தித்துப்போரு; அவர்களை
யறியும்படி எங்ஙனே பென்னில், (க) “ததாஹி விபரீதாசுதே புத்திராசார
வரஜிதா” என்கிறபடியே அவர்கள் தூர நுஷ்டாநத் தாலே
அவர்கள் தூர்ப்புத்தியை அநுமித்து அவர்களைக் கணடால் ஸர்
ப்பரக்டிகளைக் கணடாற்போலே வெருவி வூர்த்தித்துப்போரு
அவைகள் தேஹநாஸகங்கள், இவர்கள் ஸவரூப நாஸகரிதே. இத்
தால் * சூநுகுஞ்ஞவ்யஸுக்ஷிபு - ஆநுகூலயஸை ஸங்கல்பத்
தோபர்தி* பூராகிகுஞ்ஞவ்யஸுக்ஷிபு-பூராகிகூலயஸ்ய வர்ஜநமும்
வேணுமென்றதாய்த்து, “வியாக்கியைக ருள்ளதெல்லாம்வைய
மறியப் பகர்வோம்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. (௩௮)

பதவுரை.

பேதை	அறிவில்லாத
மனமே	மனமே!
தெருள் உற்ற	(ஸர்வ விடியகமான) அறிவைப் பெற்ற
ஆழ்வார்கள்	ஆழ்வார்களுடைய
சீர்மை	பெருமையை
அறிவார் ஆர்	அறியத்தக்கவர்களார்;

808 உபதேசரத்தினமாலை, ௩௧-பா, தெருளுற்ற வ்யாக்யானம்.

அருளிச்செயல் சீர்மையை

அவர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திவ்ய பிரபந்தங்களின் பெரு
மையை

அறிவார் ஆர்

அறியத்தக்கவர்களார்; [ற்ற

அருள் பெற்ற

(ஆழ்வார்களுடைய) அருளைப்பெ

ராதமுனி முதலான

நாதமுனிகள் முதலாக யுள்ள

நம் தேசிகவாயலலால்

நம் ஆசார்யர்களை யொழிய

உண்டோ

ஆராகிலுமுண்டோ;

பேசு

உண்டாகில்சொல்லிக்காண் (௩௬).

முப்பத்தாரும்பாட்டு. - கீழ்ப்பாட்டில் விவக்ஷணப்ரமாணப்ர
மாத்தூப்ரமேய வைபவாந பிஜ்ஞர், பரித்யாஜ்யரென்று அரு
ளிச்செய்த வித்தாலே தத் வைபவாபிஜ்ஞரே ஆதரணீயரென்ற
தாய், அப்படி ஆதரணீயரா யிருக்குமவர்கள் தான் ஆரென்ன,
வேறுமண்டோ, ஸ்ரீமநநாதாதிகளான நம ஆசார்யர்களை யொழிய
வென்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலவர்களும் இப்பாட்டிலவர்களும் நினைத்
பாரையும் வந்திப்பாரையும் போலவார். (தெருளுற்றவாழ்வார்கள்
சீர்மையறிவாரார்) சுமயர்வற மதிகலமருள ப்பெற்றவை எல்லாக்
கும் ஒத்திருக்கையாலே “தெருளுற்ற ஆழ்வார்கள்” என்றதுவே
நிருபகமாக விருத்திபடி. (௧) ஜ்ஞாநாமநிபஸ்யா-ஜ்ஞாநெஷாஹி
வாஸா-ஆந் - ஜ்ஞாநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா ஜேஷோஹி பரமாத்
மநி” என்னுமாபோலே, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே உணர்வு முயிரு
முடர்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேதயாமுணர்வைப் பெற்று (௧)
உணர்வெனும் பெரும்பதந்தெரிந்து” என்றும், (௨) “மெய்ம்மையை
மிகவுணர்ந்து” என்றும், (௩) “தாமரையாள்கேள்வ னொருவனையே
நோக்குமுணர்வு” என்றும் (௪) “உணர்த மெய்ஞ்ஞானியர்” என்றும்
(௫) “ஜ்ஞாநிநஸூக்யஸிந்நி - ஜ்ஞாநிநஸ்தவ தர்ஸிநி” என்றும்
சொல்லுகிறபடியே தத்வ யாதாத்மய தர்ஸிகளாய், அத்தால (௬)
“ஜ்ஞாநீகாவொஷே வ வெதி கடி - ஜ்ஞாநீத்வாத்மவமேமதம்”
என்றும் (௭) “அறிவாருயிரானாய்” என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஈஸ்வரனுக்கு தா(யா)ரகராய் ஜ்ஞாநிநாம் அக்ரே

(௧) (௨) திருமாலை ௩௮. (௩) ௧ திருவகவ.

(௪) ராநக. (௫) ௬ (௬) ௬

(௭) நிவாய் ௫௮௧.

உப்தேசரத்தினமாலே, ௩௬-ப், தெருளுற்ற வ்யர்க்பாநம் ஸௌ

ஸரார யிருக்குமவர்கள். அல்லாதாரடைய அர்த்தகாமச
பிபூ (விஹு) தராய் உம்மத்தரைப்போலே * இருள்தருமா
ஞாலத்திலே மருள்கொண்டாடித் திரியாநிற்கிறவர்கள். (௧) “வண்
குருகூர்வண்சடகோபன்” என்னும்படி அஜ்ஞாந கந்த(மஃப)
ஶ்விததராய் அந்த ஜ்ஞாநபலமாக ஒளிக்கொண்ட மோஷம் தேடி
வீதி பெற்றவர்களா யிருப்பர்களாய்த்து ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞா
நம் விஞ்சியிறே இவர்கள் விஷயத்திலிருப்பது தெருளுற்றிருக்
கையாவது - அதிலே ஊன்றியிருக்கை பென்றபடி.

இப்படி * “நாட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை
நண்ணி யிருக்குமிவர்கள் சீர்மை யாவது” - ஆத்மஜ்ஞாநம் கைவந்
திருக்குமவர்களிற் காட்டில் * பர்வத பரமானுலோட்டை வாசி
யை யுடையருமாய் விலக்ஷணமான ஜ்நம்வருத்தஜ்ஞாநங்களை
யுடையராயிருக்கிற வைபவமாய்த்து, அதாவது - “ஆழ்வார்க
ளேற்றம்” என்கிறவிடத்தில் சொன்ன ப்ரபாவம். சீர்மை - பெரு
மை. (உ) “திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி” என்
கிற இடத்துக்கு - கௌரவ மென்றிறே அருளிச்செய்தது.

“இதுக்கு மூலமென்று அடங்கி, பட்டபோது எழுபோது
அறியாதிருந்த ப்ரபாவம் என்றிறே நாயனரும் அருளிச்செய்தார்
(௩) “விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியர்” என்றும் (௪) “பேராளன் பேரோ
தும் பெரியோர்” என்றும் (௫) “மிக்கசீர்த்தொண்டர்” என்றும்
சொல்லும்படியிறே இவர்கள் சீர்மையிருப்பது அன்றிக்கே
“தெருளுற்றவாழ்வார்கள் சீர்மை” என்று தெருளுற்றிருக்கைதா
லே இவர்களுக்குச்சீர்மையாகவுமாம். இப்படியான இவர்கள் ப்ர
பாவத்தைத்தாம் அருளிச்செய்யப் புகுகிறவர்களை யொழிய அறி
வார் ஆர் என்கிறார்.

“ஆழ்வார்கள் சீர்மை அறிவார் ஆர்” என்று முதலடியிலே
ப்ரகருத்தயாதம் விவேகம் பண்ணமாட்டாதவர்களோ அவர்
கள் ஜ்ஞாந வைபவத்தை யறிந்தவர்களாவுஞ் சென்று அவர்கள்
சீர்மைஐய அறியப்புகுகிறார்கள். (அறிவாரார்) தேஹாத்மாபி(வி)
மாதிகள் தொடக்கமான ப்ரதிகூலரானாரோ அநுகூலராயிருக்கிற
ஆழ்வார்கள் வைபவத்தை அறிந்துபோருவர். ஆகையாலே

(௧) திவ்ய ச ௧ ௧௧. (உ) முமுக்ஷுப்படி ௧. (௩) திருவி ௧௧.

(௪) தி மொ ௭ ௪ ௪. (௫) தி மொ ௧௧ ௧ ௧.

௧௦௮ உபதேசரத்தினமலை, ௩௬-பா, தெருளுற்றவயக்கூரம்.

“அறிவாரார்” என்று அருமைதோற்ற அருளிச்செய்கிறார். அது க்கு மேலே அவர்களாலே ப்ரணீதங்களாய் ப்ரபத்யர்த்த பரதிபாத கங்களான அருளிச்செயலை யறிவாரார்;-அவர்கள் திவ்யஸூக்திக ளான திவ்யப்ரபதங்களை ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌவத்தை யறிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணி அப்யஸிப்பாரார்? இவ்விடத்திலும் “அருளிச்செயலின் சீர்மையை அறிவாரார்” என்று கூட்டி நிர்வ ஹிப்பது.

கீழும், “ஆழ்வார்களேற்ற ம்ருளிச்செய லேற்றம்” என் றன்றோ அருளிச்செய்தது. * “கொளு கொள்ளச்சொன்ன ஓராயிரம் தொடக்கமானவற்றின் வாசியறிந்து ஆதரிக்கும்போது, ஆழ்வார்கள்தாங்கள் அருள்பெற்றவர்களாக வேண்டாவோ? தவ கள் ஸ்வாகத்தீர்யாதிகளுக்கு அறுகுணமான ஆர்ஷ்வசநாதிகளை ஆதரித்துப்போருவர்கள்; (க) “பாலோடமுதென்ற வாயிரம்” என றும், (உ) “தொண்டர்க்கமுது” என்றும் (ஈ) “செஞ்சொலா லெடுத்த தெய்வநன்மலை” என்றும், சொல்லும்படி நிரதஸ்யு போக்யமான திவ்ய ப்ரபதங்களை (ச) “பத்தராகக்கூடும் பயிலு மின்” (ஊ) “உரியதொண்டராக்கும்” என்று இத்தை ஸ்வரூபலா பத்துக்குறுப்பாச அறிந்து ஆதரித்துப் போருவர்களே? அனைத் தாழ்வார்கலைப்பொருளையும் அறிந்து உரைக்குமவராய்தது இவர் தான்.

இனி அவ்வைபவாபி(வி)ஜ்ஞர்தான் ஆரோனிகிறார். (அருள பெற்ற நாதமுனி முதலானநம்தேசிகரை யலலால) அவர்களாகிறார் “அருள்மாறனருளைப்பெற்ற ஸ்ரீமநாதமுனி தொடக்கமாக நட ந்து செல்லுகிற ஆசார்யபதஸ்தராய், அருளிச்செயலை யாதரித்து ப்ரவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு போருமவர்கள்தான். (சு) “நாடூர வஹீஜநெஞ்-நாதம் பங்கஜநேத்ர” என்று தொடங்கி, “பெவாயி வாமீ” - தேவாதிபாந்” என்றுதேவாதிபாளவும் தர்ஸிப்பிக்கப் பட்ட தேசிகர்கள். * தேவப்பெருமாள் கைக்கொண்டருளும் திரு மலையாழ்வா ரிறே தம்முடையதேசிகர்; இவர்களை, “நந்தேசிகர்” என்கிறது-இவர்களை நாதரென்றிருக்கும் தம்முடைய ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலே.

(க) திவாய் அ ௬ ௧௧, (உ) திவாய் ௧ ௪ ௬, (ஈ) திவாய் ௧ ௧ ௧௦.

(ச) திவாய் ௩ ௬ ௧௧, (ஊ) திவாய் ௬ ௬ ௧௧, (சு) தனியன்.

உமதேசரத்தினமாலே, கூள்-பா, ஓராண வ்யாக்யாகம். ௧௦௯

மூ.—ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராச நின்னருளால் — பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க் கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று
பேசுவரம்பறுத்தார் பின். (கூஎ)

வனகெகவபுரூஷஸூரகூதவம்ஸரீதூ
மூஷாபூவதிவடிவம்மூஷி: வாராடுணை: |
ராராரூஜஸூவரயாடிய்யாடியாண:
ஸீராரிசாரகியயளஜமதாஹிதாயி (கூஎ)

(அருள்பெற்ற நாதமுனி) ஆழ்வாரருளையாதல், அதுக்கடி-
யான மன்னனாருடைய அருளையாதல் பெற்றவரென்னவுமாம்.
இப்படி பகவத பாகவதர்களுடைய க்ருபைக்கு இலக்கானவவர்க
ளிறே ஆழ்வார்கள் சீர்மையையும் அருளிச்செயலின் சீர்மைய
யும், அறிந்தபோருவார். அல்லாதவர்களுக்கு இத்தை அறியத்
தரமோ? (பேதை மனமேயுண்டோ பேசு) முக்த(யு)மான மரஸ்ஸே
இப்படி விதக்த(சு)ரான இவர்களை யொழியவுண்டோ? சொல்
விக்காண, இவ்வர்த்தம் இல்லை பென்றபடி. ஆகையால் திருவுள்ள
மறிய ஒருவருமில்லை யென்கிறார். இத்தால் ஸ்வயந்தந்தாலே
அறியவொண்ணாதது அயந்தந்தாலே அறியலாயிருக்கும், அருள்
பெற்றவர்களுக் கென்றதாய்த்து. (கூசு)

பதவுரை.

நர் ஆண் வழியாய்	ஓரொரு மஹி புருஷர்கள் வழி
	யாக
முன்னோர்	முன்புள்ள ஆசாரீயர்கள்
-பதேசித்தார்	உபதேசம்பண்ணிப்போந்தார்கள்;
பின்.	அநந்தரம்
நர் ஆர்	அழகு மிக்க
நிராசர்	யதிகளுக்குத் தலைவரான எம்பெரு
	மானார்
)ன் அருளால்	(தம்முடைய) இனிமையான (நிர்
	ஜேமதுகமான) க்ருபையினால்

கக0 உபதேசரத்தினமாலே, ஈள-பர், ஓரான் வயாகயாரம.

ஆரியர்கள்	“ஓ ஆசார்யர்களே!
பாருவில	பூலோகத்தில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம்	(இவ்வர்த்தத்தில்) ஆசையுடையவர்
	களெல்லாரும்
கூறும்.	சொல்லுகோள்”
என்று பேசி	என்று நியமித்து
வரம்பு அதுத்தார்	கட்டவதுவிட்டார். (ஈள)

வ்யா.-மூப்பத்தேழாம்பாட்டு, இனி ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் தொ
டக்கமானாலே அறிந்து ஆதரிக்கப்படுமதான அருளிச்செயலில்
தாப்பர்யமான ப்ரபத்யர்த்தமானது, ஓரான்வழியாய் நடந்து
செல்ல, அததை எம்பெருமானார் தம்முடைய நிரவதிக க்ருபை
யாலே பேசி வரம்பறுத்து, பெருவழியாக்கி நடத்தியருள்ள
படியை அருளிச்செய்கிறார்.

(ஓரான்வழியா யுபதேசித்தார்முன்னோர்) என்று தொடங்கி,
ப்ரபத்யர்த்தமென்ன, திருவாய்மொழியினுடைய அர்த்தமென்ன,
பேத(ஹை)மில்லாமையாலே திருவாய்மொழியை ப்ரவர்த்திப்பிப்
பாராக ப்ரபத்யர்த்தத்தை மூந்துற அருளிச்செய்தபடி சொல்லுகி
றது. “த்வயர்த்தம் தீர்க்கசாணுகதி பென்றது ஸாரஸங்க்ரஹ
த்திலே” என்றிறே அருளிச்செய்தது. “த்வயத்தையும் திருவாய
மொழியையும் யாவனொருவன் உபதேசிக்கிறான், அவனுக்கிறே
ஆசார்யத்வ பூர்த்தியுள்ளது” என்று அருளிச்செய்வார். பெரிய
முதலியார்க்கு (க) “வஹு ராஜ அபரோஹபல்யு - ஸமக்த்ராஜ
த்வயமாஹயன்” என்று த்வயபூர்வகமாயிறே ஆழ்வார் திருவாய்
மொழி முதலான ப்ரபந்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினதும். அப்படி
யே உபயத்தையும் வர்த்திப்பித்தருளுமவரிறே எம்பெருமானார்.
ஆகையால் இத்தைமுந்துற ப்ரவர்த்தி(பி-4)ப்பித்தருளினார். த்வயா
திகாரி ஆகையான பின்பிறே ருவாய்மொழியை ‘அதிகரித்துப்
போருவது.

(ஓரான்வழியாய்) ஓரொரு மஹாபுருஷர்களைக் குறித்து உப
தேசித்திறே முன்புள்ளார் இந்த மார்த்தத்தை நடத்திப்போர்த்தது

உபதேசரத்தினமாக, உள-யா, ஓராண் வ்யாத்தயசநம், கருண-

(முன்னோர்) அவர்கள்தான் எம்பெருமானுக்கு அவ்வருகுண்டான அருள்பெற்ற நாதமுனிகள் துடக்கமான ஆசாசாயர்கள். அவர்கள் தாம் அர்த்த கௌரவத்தைப் பார்த்திறே மறைத்து உபதேசித்து, ரக்ஷித்துப்போந்தது. கம்பிதாமும் சூழரவுகொண்டிறே இவர்க்கு, இவ்வர்த்தகதை உபதேசித்தருளினார். (ஏராரெதிராசர் நின்னருளால்) அப்படியன் றிக்கே யதிகளுக்கு நாதராயிருக்கிற எம்பெருமானார், அர்த்தத்தின் சீர்மையைப் பாராதே இவர்கள் அர்த்தத்தை யே பார்த்து, அதுகரணைக் கலீலமான அருளாலேயாய்த்து இப்படிவெளியிட்டது.

(ஏராரெதிராசர்) அதாவது (க) 'ர-ருவபெவாடுவெய்துதவணி ரோருவா லுபெடி - ரூபமேவாஸ்யைதக்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே' என்றும் 'ஏராரும் செய்யவடிவு' என்றும் சொல்லுமபடியான தம்முடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் ப்ரகரஸீக்கிற ஸௌந்தர்ய பூர்த்தியாலேஸர்வரையும் வஸீகரிக்கும்படியான வெம்பெருமானார் ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தம்முடைய கிரீஹைதுக் க்ருபையாலேயாய்த்து இப்படி உபதேசித்தருளிற்று. இவர் தாம் ரூபகுணத்தானும் ஆத்மகுணத்தானுமாய்த்து ஜகத்தைத் திருத்தி ரக்ஷித்துப் போந்தது. இதுதான் ஆர் அதிகாரிகளாகவெண்ணில், (பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம்) இந்த பூமியிலே இருந்ததே குடியாக ஆராலேஸமுடையவர்களுக்கெல்லாம் (ஆசையுடையோர்) 'நிதியுடையோர்' என்னுமாபேரலே: "பத்துடையடியவர்க்கு" என்னக்கடவதிறே. பாருலகிலாசையுடையோர் தான் அரிதாயிறே யிருப்பது ஆகையால் அவர்களுடைய ஜக்ம வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களாலுண்டான உத்கர்ஷா உபகர்ஷங்கள் பாராதே ஆயி (வி) முக்யஸ-ஞ்சகமான ருசியையே பார்த்து, நான் உங்களுக்குச் சொன்ன பதமார்த்தத்தைநீங்கள் அவர்களுக்குச் சொல்லுங்கோன்; (உ) "மறறென்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத் தெவ்வுயிர்க்கும்" என்னுமவருடைய அடிபணிந்த ஆகாதத்தாலே 'பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம்' என்றருளிச்செய்கிறது.

(ச) அம்மறேத உ (உ) திவ்யக் க உ.

கச0 உபதேசரத்தினமாலே, உசு-பா, ஓராண் வ்யாச்சாரம்.

(ஆரியர்காள்) (க) 'காய-ஹோ-ணாயெ-ண-கார்யங்கணு
மார்யேண' என்கிறபடியே நீங்களும் கேவல க்ருபையாலே உப
தேஸித்துப் போருங்கோள், தாம் இன்னுளுளாலேயிறே பேசிவரம்
பறுக்கிறது. அப்படியே அவர்களையும் உபதேசிக்கும்படி அருளிச்
செய்கிறார். (ஆரியர்காள்) ஆரியர்களென்று அப்போது தகமு
டைய ஸந்திதியிலே தெக்காழ்வார் திருமுன்பே தம் உபதேசம்
பெற்றிருக்கும்வர்களெல்லாரையும் பார்த்து "நம்மைப்போலே நீநீ
களும் ஆசாலேஸுமாத்ரத்தையேபற்றாசாகக்கொண்டு, ஸர்வர்க்கும்
உபதேசியுங்கோள்" என்று, தடைவிடுகிறார். அன்றிக்கே, "ஆரியர்
காள்" என்று ஆசார்ய பதஸ்தராகத்தாம் அபிமானித்தருளின ஆழ்
வான் ஆண்டான் முதலான எழுபத்துநாலு முதலிகளையாகவுமாம்.
இத்தால் ஒருபெருமதிப்பணை ஆசார்யனுடனே கேட்டாரடைய
உபதேஷ்டாக்களாகவும்கூரத்தையுடையவர்கள் உபதேஸ்யராகவும்
கடவர்களென்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்று.

(ஆரியர்காள் கூறுமென்றுபேசி வரம்பறுத்தார் பின்) முன்
புள்ளார் இத்தை (உ) 'ஐஃஹேநாநிவஸ்ய - இதநதே நாதபண்
காய' இத்தாதிப்படியே ஒருவர்க்கும் உபதேசியாதே உங்களளவு
களிலே அதுஸத்தித்துப் போருங்கோளென்று, மறைத்துப் போந்
தாரகன், பின்பு இவர் பரஸம்ருத்யைக ப்ரதையாலே இத்தை ப்ர
ஸித்தமாம்படி சொல்லுங்கோளென்று முக்தகண்ட(ண்)மாக அரு
ளிச்செய்கிறார்.

(முன்னோர் வரம்பறுத்தார் பின்) முன்பு முதலிகளாலே
கட்டின வரம்பைப்பெருமாள் அடைத்துத் துடைத்தாற்போலே
இவரும் அவர்களாலே கட்டினமர்யாதையையும் அமர்யாதமாகப்
பண்ணியருளினார். மர்யாதாஸ்தாபகிறே இப்படி செய்தது. (க)
'நாஜேந-ஹோ-ணாயெ-ண-வாணாயவஸ்ய-நாமாநுஜஸ்ய கருண
வாணஸ்யஸ்ய' என்னும்படியானகருபைக்கடல் கரையழிப்பப் பெ
ருகின்படி, அதாவது ஓரடிப்பாடாயிருக்கிற வழிகளைப் பெருவழி
யாக்கி நடத்தும் ராஜாக்களைப்போலே, (ஓராணவழியாய் நடத்த
வழிப்பாட்டையதிராஜரானஇவரும் தம்முடைய இன்னுளுளாலே
ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் கூறுமென்று பெருவழியாக்கித்

மூ.—எம்பெருமானார் தரிசனமென்றேயிதுக்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புலியோர்
இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார் வளர்த்த
அந்தச்செயலறிகைக்கா. (௩௮)

சுவெஸ்தாவிதாம்பா? வெவிலிகுபா-நவஸு
ராஜாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு
ராஜாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு
ராஜாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு (௩௮)

தடையறும்படி, நடத்தியருளினார். ஸ்ரீராமர் ராஜவயம்பகாரப
யயாராஜாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு. ஸ்ரீமாத்ராமபதஞ்சகாரதயயா
மாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு. தாம்“ராஜாநாஜாயபா-வெவிலிகுபா-நவஸு
வழிவெட்டி” என்னும்படி நடத்தினார்போலையாய்த்து இதுவும்;
இவர்தாம் (௧) * ஸ்ரீவிஷ்ணுவெவிலிகுபா-நவஸு. ராமர்-ஸ்ரீவிஷ்
ணுவெவிலிகுபா-நவஸு. மணிமண்டபமார்க்கதாயியுமே”. (௩௮)

பதவுரை.

இந்தத்தரிசனத்தை	இந்த ஸித்தாந்தத்தை
எம்பெருமானார் வளர்த்த	எம்பெருமானார் வகுத்தி (வி) பண் வளிக்கொண்டுபோந்த
அந்தச்செயலை	அந்த க்ருத்யத்தை
அம்	(எம்பெருமானருடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய்) அழகாயிருக்கிற
புலியோர்	பூமியிலுள்ளவர்கள்
அறிகைக்கா	தெரிந்து கொள்ளுகைக்காக
எம்பெருமாள்	ஸ்ரீராமநாதன்,
இதுக்கு	இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு
எம்பெருமானார் தரிசனமென்	எம்பெருமானார் ஸித்தாந்தமென்
றே	றே
பேரிட்டு	திருநாமம் சாத்தி
நாட்டிவைத்தார்	ஸ்தாபித்தருளினார். (௩௮)

(௧) தாயபஞ்சகம்.

ககசஉபதேசரத்தினமாலே, உஅ-பா, எம்பெருமானார்வபாக்யநம்.

வ்யா.—மூபபத்தெட்டாம்பாட்டு, ப்ரபத்தி மார்க்கத்தை ப்ர வர்த்திப்பித்தருளியும், தத்ரக்ஷணர்த்தமாக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளைப் பண்ணியருளியும், அத்தாலே நிரபாயமான இததர்ஸனத்தை எம் பெருமானா வர்த்தி (யி-உ) ப்ரித்தீதைஸர்வரும் அறியும்படி நம் பெருமான அ வருடையதர்ஸனமென்று அபிதா (அியா) நமாக்கிஸ்தா நித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (எம்பெருமானா தரிசனம்) என்று தொடங்கி. நாத்யாமுநர்களும் தர்ஸன ப்ரவர்த்தகராயிக்க, இவரு டைய பரஸம்ருத்தபைக ப்ரயோஜனதையைப் பார்த்து, ‘எம்பெரு மானாதரிசனம்’ என்றாய்த்து நம்பெருபாள் நாமநிர்ததேஸம்பண் ணி ஸ்தாபித்தருளினபடி. (க) “உய-பா-பா-நா-உ வொகஸ்யுகக-பா காராயிகா-உவஸி - மர்யாதா-நாஞ்ச லோகஸ்ய-கர்த்தா காரயிதாச ஸு” என்னக்கடவிதிநே.

அதாவது-திருக்கோட்டியூர் நம்பிபாடே பலகால் நடந்து பெற்ற பரமார்த்தத்தைத் தம்மையழியமாறி, தூளிதாநம் பண்ணி மீண்டெழுந்தருளினவநந்தாம், “நமக்காவாரைநமே தேடிக்கொள் ளுவோம்” என்று அதுக்கு விஷயமான இவரை நம்பெருமாள், மிக வும் விசேஷாபிமானம் பண்ணியருளி, இன்று தொடங்கி, ‘எம்பெரு மானார் தர்ஸனமென்னுங்கோள்’ என்று ஐகத்திலே ப்ரதிஷ்டிப்பித் தருளினாரென்கை. அன்றிக்கே “நாட்டுவிதநார்” என்று பாடமான போது, இவர் ஆக்ஷர்திலங்கநம்பண்ணி, அமர்யாதமரகப்ரபுத்திப்ர தாநம் பண்ணின ப்ரபாவத்தைக்கண்டு, திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் அப்படியே “எம்பெருமானார்” என்று திருநாமம் சரத்தி “இன்று மூதல்எம்பெருமானார் தர்ஸனமென்னுங்கோள்” என்று அருளிச்செ ய்து, ஆதரித்துப்போருகையாலே, அந்தநம்பியுடனே இத்தைவெளி யிடும்படி அருளிச்செய்த நம்பெருமாள் தாமே தத்த்வாரா இத்தை ஸ்தாபித்தருளினாரென்னவாமம்.

இவர்தாம்(உ) ‘ஆளுமாளார்’ என்கிறவனுடையதனிமையைத் தீர்க்கைக்கும் ஸம்ஸாரிகள் தனிமையைத் தீர்க்கைக்குமிதே இப் படி உபதேசித்துப் போத்தது. இப்படி நம்பெருமாள் தர்ஸன ஸ்தாபகம் பண்ணுகைக்கு அடிபெண்ணென்னில், அம்புவிபேரர் இங்

உபதேசரத்தினமலை, ந.க-பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாநம். ௧௭௫

சூ—பிள்ளான் நஞ்சியர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை

தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்—புள்ளை

மணவாளேயாகி திருவாய்மொழியைக் காத்த

குணவாளமேன்று கெஞ்சே கூறு.

(五五)

உவ்ஜுநாயகீந, ஜெயெ: காராகாயிவாய:

ஸ்ரீராமபெரவாசம் நிரம்மாவுவி கும்பாபிஷேகம்

யொத்திதவாநாவரொணி வஹவதமாயா

விரவிரவியுயர்ந்து! தரநிறிசுண்டெய்யா:

(五五)

தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானார்வளர்த்த அந்தச்செயலறிகைக்
காக வெண்கிறார். எம்பெருமானார் அபிமான விசேஷத்தாலே அழ
கியதாயிருக்கிற பூமியிலுண்டானவர்களெல்லாம் பரமவைதிகமு
மரய், அதவவ நிரவத்யமுமான இந்தத்தர்ஸனத்தை. (எம்பெருமா
னார் வளர்த்த)தம்உபதேசமுமகத்தாலேவர்த்தி(யி-4)ப்பித்துக்கொ
ண்டுபோந்த. (அந்தச்செயலறிகைக்கா) அநதவரியசெயலை அம்புனி
யோர் அறிந்து உஜ்ஜீவிகைக்காக, அதாவது, அவர்களுகதுபகா
மாகச் செய்த அந்த க்ருத்யத்தை ஜகத்திலுண்டானவர்களெல்லா
ரும்அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி, எம்பெருமாள் பேரிட்டுநாட்டிவைத்
தாரென்கை. இத்தால் இவருடைய தர்ஸன ப்ரவர்த்தகத்வம் ப்ர
பத்திஸாஸ்த்ரமுநேகவெண்ணுமது ப்ரஸித்தமாகஸ்தாபிக்கப்பட்ட
தாய்த்து. (உ-அ)

(५२)

பதவுரை.

பிள்ளைகள்

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்.

நஞ்சியர்

நஞ்சீயர்,

பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அபயப்ரதராஜர்,

தென் ஆர்

ஜ்ஞாநாதிகமரான

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர்,

மணவீரையோடு

அழகியமணவாளச்சீயர் (ஆதிபதிவ

ச்கள்)

ககக உபதேசரத்தினமாலே, நகக-பா, பிள்ளான் வ்யாக்யாநம்.

திருவாய்மொழியை	திருவாய்மொழியென்னும் திவ்ய ப்ரபத்தத்தை
காத்த	வ்யாக்யாநம் செய்தருளி ரக்ஷித்த
குணவாளரென்று	குணவான்களென்று
நெஞ்சே	ஓ மநஸ்ஸே!
கூறு	செநல்லு. (ககக)

வ்யா,—முப்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. இனி த்வயார்த்தமான திருவாய்மொழியை(க) ‘சுன்ற முதற்றாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாபிராமாநுசன்’ என்னும்படி இத்தை வர்த்தி (யி-ஓ) ப்பித்துக்கொண்டுபேரந்தவராகையாலே தத் ப்ரஸாதமடி யாகத் தததி(ஈ-ஹி)ப்ராயமான அர்த்தங்களாலே அருளிச்செயலில் ஸாரமான திருவாய்மொழியை வ்யாக்யாந நிர்மாண முகேந ரக்ஷி த்துப் பேரந்தவர்கள் பிள்ளான் முதலான வாசார்யர்களென்கிறார்.

(பிள்ளானென்று தொடங்கி) பிள்ளானுகிறார், திருக்கோட் டியூர் நம்பிசெய்தருளின மஹோபகாரத்தை அதுஸந்தித்து அதில் க்ருதஜ்ஞராயிருக்கும் எம்பெருமானாராலே புத்ரத்வாபிமாநம்பண் ணப்பட்டு, “திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான்” என்று திருநாமஞ் சாத்த, இப்படி நம்பிதன்நாமமான ஏற்றத்தை யுடையராய், அத் தாலே அல்லாதார்க்கு அவரோபாதி உத்தேஸ்யராய் அவரிடத்தி லே அகில ிவேதாந்த தாத்பர்யங்களையும் அதிகரித்து ஸகல ஸா ஸ்த்ர வித்தமராய் ஸம்ஸ்க்ருத தீரவிட ரூபமான உபயவேதந் தத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகரா யிருப்பாரெருவர்.

(நஞ்சியர்) அவராகிறார், ஸர்வஜ்ஞரான ிகூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரராய் ஸகல ஸாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டராலே “நம் முடைய ஜீயர்” என்று அபி(ஹி)மாநிக்கப்பட்டு, அவர் ஸந்திதி யிலே ஸகலார்த்தங்களையும் ஸம்ஸ்ய விபர்யயமறக்கேட்டு, பின்பு னுறுரு திருவாய்மொழி நிர்வஹித்து, அத்தாலே ஸ்தாபிஷேகம் பண்ணப் பெற்றவராய்த்து.

† வேத. † நம்பெருமாள்.

(க) திவாய்-தனியன்.

உபதேசரத்தினமாலே, நகர்பா, பிள்ளை வ்யாக்யாரம். ககன

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவராகிறார், ஆழ்வாருடைய திருவவதாரத்தோபாதியான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்துத் தத்ஸேவைக்கு விருத்த(சு)ங்களான ததி(ஜி)தர புருஷார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸவாஸமா கப் பரித்யஜித்து, ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் அவர் ஸந்திதியிலே நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டு அவர்க்கு அப்யந்தம் அபிமதராயிருக்குமவர்.

(தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை) திருவாய்மொழியில் அர்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கும்படியான மிக்க தெளிவையுடையராய், அத்தாலே (க) 'வாக்யஜ்ஜயள - ஸக்ருஷணத்வயள' என்னும்படி, பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடு ஒரு கோவையாய் நம்பிள்ளை திருவடிகளுக்கு அப்யந்தம் அந்தரங்கராய், அதிகருதபரமார்த்தராய் அபி(வி)மந நிஷ்டாக்ரகண்யராயிருக்குமவர்.

(மணவாளயோகி) அவராகிறார், அப(ஹ)ய ப்ரதராஜ புத்ர. என்னும்படி பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குக் குமாரரான நாயன. ராச்சாம பிள்ளை திருவடிகளை, (உ) 'வாக்யவெவெவ்யஸூராதீ - ஸதாஸேவைஸ்வரயாதீ' என்னும்படி பழுக்க லேவிதது, த்ஸ்ரகரஹஸ்ய தாத்பர்யார்த்தங்களையும் திவ்ய ப்ரபந்த தாத்பர்யார்த்தங்களையும் அவருபதேஸ்ருமுகத்தாலே லபித்து, மற்றும்! ஸகலஸாஸ்த்ரங்களையும் அவர் ஸந்திதியிலே ஸாங்கமாக அதி(யி)கரித்து இதர த்ஸ்ரகநிரஸநத்துக் குறுப்பாக, 'வாதிகேஸரி' என்னும்படி வாக்வைத(வ)ரியையுடையராயிருக்குமவர்.

ஏவம்விதரான இவர்கள் (திருவாய்மொழியைக் காத்த) அதாவது; ப்ரமாண ஸ்ரேஷ்டமான திருவாய்மொழியை அல்பமதிகளால் அவிசால்யமாம்படி ஸ்வஸ்வ வ்யாக்யாநங்களாலே ஸூரக்ஷிதமாக ரக்ஷித்த மஹாகுணத்தையுடையவர்களென்றபடி. அவர்கள் தான் ஆறுயிரப்படி தொடங்கி, பன்னிராயிரப்படி அறுதியாக வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளினைபடியை மேலே இவர்தாமே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். (காத்தகுணவாளரென்று நெஞ்சே கூறு) இப்படி வ்யாக்யாந விஸேஷங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த குணத்

கனடா உபநேசரத்தினமலை, சர-பா, முந்தூறவே வ்யரீக்யாகம்.

மூ.—முந்தறவே பிள்ளான் முகலானோர் செய்தருளும்
ஆந்த வியாக்கியைக் கான்றாகில்—அந்தோ
திருவாய்மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல
குருவாரிக் காலம்வெஞ்சே கூறு, (சு)

வனத் தாரிகுதயீகீஸவ்வரடிகா
 துஷ்டநமெழீராவடுரெஃ காராகெகெடுவெஃ
 சவ்யபுவநீகீகவ்யவியவந் வரவ
 ஜாநதிகொடிவடிபவகெடீரபெயாஃ || (சு)

த யுடையவர்களென்று அக்குணங்களிலே வணங்கியிருக்கிற
 டெஞ்சே! அக்குணங்களடியாக வுண்டான அவர்கள் வைபவத்தை
 உன் ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக (க) “தீவா உவா வடிதி - தத்
 வா சாவததி” என்னும்படி சொல்லு. மஹஸூக்கு த்வாரமாயிறே
 மந்தைக் கரணங்கள் தானிருப்பது அந்த வன்மையைப்பற்றி
 “ஈது” என்கிறார் “புலாபா ஹி ராவ்யு ப்ரஹ்மஹே
 யக் கபயா யதீதா ஹீகாரா ஹிபதிநிர வாய்வரணாத்”
 வஹிவெவெவ்யயதீதா ஹிவரணாஜஸ்ய மஹாரகாஷ்ட
 த்வாஹித நிமவ்யுதிவரணாநி” என்னக்கடவதிறே.

பதவுரை.

நெஞ்சே	ஓ மருஸே!
முந்துறவே	முன்னமே
பிள்ளான் முதலானோர்	திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
	முதலான ஐந்தாசார்யர்கள்
செய்தனளும்	அருளிச்செய்த
அந்த வியாக்கியைகள்	அந்த வ்யாக்யாநங்கள்
அன்றாகில்	இல்லையாகில்,
இக்காலம	இந்தக்காலத்தில்
திருவாய்மொழிப்பொருளை	திருவாய் மொழியினர்த்தத்தை
தேர்ந்து	ஆராய்ந்து
உரைக்கவல்ல	சொல்லத்தக்க
குருஆர்	ஆசார்யர் ஆளுளர்;
கூடி	சொல்லு;
அந்தோ	ஐயோ!

(சுரு)

(க) ஆரண்ம்க-ப்ந,

உபதேசரத்தினமலை, ௪௦-பா, முந்துறவே வ்யாக்யாநம். ௧௧௯

வ்யா;-நாற்பதாம்பாட்டு. முற்காலத்திலே அவர்கள்செய்த வ்யாக்யாநங்களின் அருமையை வ்யதிசேக முகத்தாலே தமதிருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (முந்துறவே பின்னன் முதலானோர் செய்தருளும்) என்று;-அதாவது (க) “ஜ்ஞாநாநுஜீவிவிஷ்ணு-ஜ்ஞாநாந்யலபி பவிஷ்பததி” என்று ஸம்பந்தாயங்கள் வங்கு சிதமாவதற்குமுன்னே, ஏறகவே முற்கேரலிப்பு பின்னான் முகநாக, ஜ்யாநாவாக வுண்டான ஐந்தாசரீரயாகளும் செய்தருளும்

(அந்த வியாக்கியைகள்) அந்த விலக்யுணமான வ்யாக்யாநங்களானவைகள். (அன்றாகில்) அன்றப்படி அவர்களாலே செய்யப்பெற்றவிடிலு; அன்றென்றது - அல்லவென்றபடி, (அந்தோ) அக்காலத்திலே தீர்க்கதாஸிகளான அவர்களாலே அப்படி வ்யாக்யாநம் பண்ணுதொழியில, இன்று நாமிருந்து எனபடக்கடவோ மென்று விஷணுணராகிறார். (உ) ‘நவெபுரோநவெஜெத்யேஷா வகூ-ரா வகூ-ராஷாஸீ | காபிவஸூரோ பரவபூஜெ ஜகவொ வணகோபூஸா-நசேசம் ராமாநுஜேத்யேஷா சதுரா சதுராஷாஸீ | காமவஸ்தாமப்ரப்த்யந்தே ஜந்தவொ மந்தமாத்ருஸா’ என்னுமாபோலே.

(திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவாரிக்காலம் நெருசேசகூறு) திருவாய் மொழிப்பொருளைத் தேர்ந்துரைக்கும்போது, தெள்ளிர்ருளமுடையராக் வேண்டநவொ? இத்தை இப்போது நிரூபித்துச் சொல்லவல்ல வெளிச்செறிப்பையுடையாரா? அவர்களை எங்கே காண்பது? ஏதத் காலத்திலவர்களுடைய ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும் ‘பூவிவவெஷா மரபூ - த்ராவிட வேதஸாகரம்’ என்னும்படி, * அளவியன்ற வந்தாநியான இதினுடைய அர்த்த காமபீர்யத்தையும் கண்டு, இத்தையறிந்து இதுக்கு அநுகுணமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவல்ல ஸத்தியையுடையார் ஐர் என்கிறார். (தேர்ந்துரைக்க வல்ல குருவார்) அவர்கள்செய்தவ்யாக்யாநங்களின்சீர்மையறிந்து, (ங) “அநியக்கற்று வல்லார்” என்னுமாபோலே அத்தைப் பரவர்த்திப்பித்துப் போருவார்தாம் ஓரொருத்த ரென்னும்படி அபூர்வாயிருக்கையாலே ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தை அடியொற்றி, அதுக்கு அநுகுணமாக

கூஉ உபசேரத்தினமாலே, சுக-பா, தெள்ளாரும் வ்யாக்யாரம்,

மூ.—தெள்ளாரும் ஞானத் திருக்குருகைப் பிரான்
பிள்ளா நெதிராசர் போருளால்—உள்ளாரும்
அன்புடனே மாறன் மறைப்போருளே யன் றரைத்தது
இன்பமிது மாறுபிரம். (சக)

நிலிநிலிபுயியாகுருகாயிவெந
ஐயாபுலவாகுஹரீயக்வபுமவலு !
மாயாபுலவவரவிஷயா விவிதிா விவிசு
வபுமபுலவகலுசுநிஷபுலவலு ! (சக)

வ்யாக்யாரமபண்ணுவார் அரிதாயிதே யிருப்பது உரைக்கவல்லவென்
கையாலே, ஸப்தார்த்தஸந்தர்ப்பகரணத்தில அருமையிருக்கிறபடி.

(உரைக்கவல்ல குருவாரிக்காலம்) அர்த்தாபஹாரம் பண்ணு
கிற காலத்திலே அர்த்தபாகாஸகரைக் கிட்டுமோ?; உண்டாகிலும்
தன கைப்பொருள்கொண்டு தப்பியோடுங் காலமிதே *பிறர்நன்
பொருளையிதே அபஹரித்துப்போருகிறது. (க) 'கடலளவாயதிசை
யெட்டினுள்ளுமகவிருளேமிடைதருகாலத்து' என்னும்படி, க்ரு
கமான காலத்திலே கூரிமெய்ஞ்ஞானத்தாலே திருவாய்மொழிப்
பொருளை ஓர்ந்த உணர்ந்து உரைப்பார் ஒருவரைக் கிட்டுமோ?
(நெஞ்சேகூஉ) பரஃபகாரர் காலநதொடங்கி உண்டான திருவாய்
மொழி யாசார்யர்களிடங்களிலே ப (ஊ) வ்யமாய்ப்போருகிற நெ
ஞ்சேலிவர்த்தனைப்போலே ஏததர்த்ததர்ஸிகளாய்ப்போருமவர்களை
இக்காலத்திலே இன்னொன்று ஒருவரையாகிலும் சொல்லிக்காண்;
ஆகையால் அவர்கள் அலப்(ஊ)யராயிதே யிருப்பது. (ச௦)

பதவுரை.

தென் றாரும்	விவேக பூர்ணமான
ஞானம்	ஞானநதையுடைய
திருக்குருகைப்பிரான்	திருக்குருகைப்பிரான்
பிள்ளான்	பிள்ளானுவர்
நெதிராசர்	எம்பெருமானுருடைய
போர் அருளால்	பெரிய க்ருபையினால்

உபதேசரத்தினமலை, சக-பா, தெள்ளாரும் வ்யாக்யாகம், கஉக

உள் ஆறும்	உள்ளாள்உரவு (அக்யப்பாயோ ஜநமாய்நிரவதிகமான)
அன்புடனே	பீர்தியோடே
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
*மறை	வேத ரூபமான திருவாய்மொழி யுடைய
பொருளை	அர்த்தத்தை
அன்று	உடையவர் காலத்தில்
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது
இன்பம் மிகும்	ரஸக(வ)நமான
ஆறாயிரம்	ஆறாயிரம் க்ரந்தமாயிருக்கும்.

வ்யா.—நாற்பத்தொன்றும்பாட்டு. கிழே “பிள்ளாந்நஞ்சி
யர்” என்று தொடங்கி, “திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவா
ன்” என்று அவர்கள் அருளிச்செய்த வ்யாக்யாக பஞ்சக ஸங்க்
யையும் தனித்தனியே அருளிச்செய்வாராய், அதில் இப்பாட்டில்,
“குருகைப்பிராந் கன்பா மெதிராசர்” என்னும்படி ப்ரபக்ஷகக்
டஸ்த்தரான எம்பெருமானாருடைய நிரவதிகக்ருபையாலே திருக்
குருகைப்பிராந்பிள்ளான் திருவாய்மொழிக்குப் பண்ணியருளி
ன வ்யாக்யாக ஸங்க்யை ஷிட்ஸஹஸ்ரமென்கிறார். (தெள்ளாரும்
ஞானத் திருக்குருகைப் பிராந் பிள்ளான்) திருவாய்மொழிக்கு
ப்ரதம வ்யாக்யாகம் பண்ணுகைக்கு அதுகுணமாக விவேகபரிபூ
ர்ணமான வெளிச்செறிப்பை யுடையரான திருக்குருகைப் பிராந்
பிள்ளான். அன்றிக்கே, தெளிவு மிக்கிருந்துள்ளஞ்ஞாததையுடைய
வரென்னவுமாம். (எதிராசர் பேரருளால்) “உன் பெருங்கருணை
தன்னை” என்னும்படியானஎம்பெருமானாருடைய நிரவதி(யி)கக்கு
பையாலே இதுவாய்த்து இவர் வ்யாக்யானம் பண்ணுகைக்கடி.

(உள்ளாரும்புடனே) க்யா(வ்யா)திலாபாதிளாலன்றிக்கே
திருவாய்மொழி விஷயமாக வுண்டானநிரவதிகப்பேமத்தாலே பெ
ன்னுதல். சேதநர் பக்கல்நிரவதிக ஸ்வேஹத்தாலே பென்னுதல்.

கஉஉ உபதேசரத்தினமலை, சஉ.பா, தம்சீரை வ்ய+கஃ+ஃம்.

மூ.—தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம்புகமும் வேதாந்தி
நஞ்சியர் தாம்பட்டர் நல்லருளால்—எஞ்சாத
ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப்பொருளை யாய்க்துரைத்தது
ஏரொன்பதினாயிரம். (சஉ)

புஜீரவக்ஃ நிரவயிபுயிஜீஹஃஜா

ஹாராகவ்யுயயாமிமஜானயொம் |

யாரிதகாநஸஜிநிமஸிஷ்டிகாஃ

ஸாமய்யகோநவஸஹஸிநிதாஸிநே || (சஉ)

(மாறன்மறைப்பொருளை)(க)*அருடானவ்வருமறையின்பொருள்
என்கிறபடியே ஆழ்வாருடையதான வேதருபமாய், ஸ்வார்த்தநிர்
ணயத்தில, அல்லாதார்க்கு அருமைதட்டி யிருப்பதான திருவாய்
மொழியினர்த்தத்தை அருளிச்செய்தது ஆரூயிரமாய்த்து.
* அவாவிலந்தாதி க்கு அநுகுணமான அன்புடனே யாய்த்து
உரைத்தது. (அன்றுரைத்தது) அதாவது, பாஷ்யகாரர் ஸநநிதி
யிலே கேட்டு மநகம் பண்ணி, அர்த்தவஸுத்தயம் பிறந்திருக்கிற
அக்காலத்திலே யாய்த்து இவர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிறறென்கை.

அதின் ஸங்க்யை எவ்வளவென்னில், (இன்பமிகுமாறாயிரம்)

(உ)“அமர்சுவையர்ந்ரம்” என்னும்படியாக(வ)நமாயிருப்பதாய்
*அடியார்க்கு இன்பமாரியாயிருக்கிற இதுக்கு. இன்பமிகுமாறாயிர
மாய்த்துஇவர் அருளிச்செய்தது. இதுவும் அப்படியேயாயிருக்கை;
மூலத்தைப்பற்றி வருகிற ரஸமிதே. அன்புடனே பண்ணுகையா
லே இதுவும் இன்பம் மிகுந்ததே யிருப்பது. இவர்தாம் பெளராணி
கபுத்ரராகையாலே யாய்த்து, புராணரத்ந ஸங்க்யையிலே யருளிச்
செய்தது. (சக)

பதவுரை.

தம் சீரை

ஞானியர்கள் தாம்

புகழும்

வேதாந்தி

நஞ்சியர்தாம்

தம்முடைய குணங்களை

ஐஞானவான்கள்

கொண்டாடும்படியான

வேதாந்தி பென்று ப்ரஸித்தரான

நஞ்சியரானவர்

உப்தேசரத்தினமாலே, சஉ-பா. தம்சேன வ்யாக்யாநம், ௧௨௩

பட்டர்	பெரிய பட்டருடைய
நல் அருளால்	விலக்ஷணமான க்ருபையினால்
எஞ்சாத	குறையாத
ஆவமுடன்	ப்ரீதியுடன்
மாறன் மறைப்பொருளை	நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திரு
	வாய்மொழியினர்த்தத்தை
ஆய்ந்து	பரிசீலித்து
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது,
வர்	அழகிய ஸப்தார்த்த ஸந்தர்ப்பங்
	களையுடைய
ஒன்பதினாயிரம்	ஒன்பதினாயிரம் க்ரந்தமாயிருக் .
	கும். (௪௨)

வ்யா,—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு அதின்பின்பு பெரிய பட்டருடைய க்ருபையாலே விசேஷித்து, நஞ்சியர், ஆறுயிரத்திற்காட்டிலும் அரைவாசி துடித்திருக்கும்படி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினமடியை அருளிச்செய்கிறார். (தஞ்சேர) இப்பாதியால. அதாவது—திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கீடான தம்முடைய ஜ்ஞாநாதி குணங்களை ஜ்ஞாதாக்களெல்லாரும் ஸ்துதிக்கும்படியாயிருக்குமவ ரென்னுதல். அன்றிக்கே, தம்முடைய ஜகம்மங்களேஹதுவாயிருக்கிற ஆசார்யாநுவர்த்தநாதிகளாகிற ஆத்மகுணங்களை, 'ஆவாய்வாந்-ஆசார்யவாந்' என்னும்படி ஆசார்யபரதந்த்ராயிருக்கிறவிசேஷத்தாலே ஜ்ஞாதாக்களெல்லோரும் கொண்டாடும்படியானவைபவத்தை யுடையராய், வேதாந்திகளென்று நிரூபகமாயிருக்கிறநஞ்சியரென்னுதலாகவுமாம். இப்போது 'வேதாந்தி' 'நஞ்சியர்' என்கிற விசேஷணத்தாலே, பட்டர், நெடுந்தாரமெழுந்தருளிரிந்துகைக்குப் போரும் பெருமையுடையவரென்று சோற்றுகிறான். (நஞ்சியர்தாம்) வேதாந்திநஞ்சியர்தாம்; இப்படிபெருமதிம்விரானநஞ்சியர்தாம்.

கூட உபதேசரத்தினமாலே, சந-பா, நம்பிள்ளை வ்யாக்யாநம்.

ஸ்ரீ,—நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேனியிட
பின்பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா
வருபத்திமாறன் மறைப்பெருனைச் சொன்னது
இருப்பத்து நாலாயிரம். (சந)
வஸூக்யவாஸூக்யஜீதம் கலீவெரிபாவநா
தோமாரொஷூக்யவஸூக்யவிஷுவஸூக்ய
யாஹோவிவோவநிஷுஹோவிவரகிம் உகார
ஷுபிஹோகாஹோகெஷுபிஹோகாஹோ || (சந)

(பட்டர் நல்லருளில்) பட்டருடைய நிர்ஹேதக க்ருபையாலே, இவர்க்குபட்டருடைய க்ருபை த்ருஷ்டமாகப்பலித்தது; திருவாய் மொழிக்கு வ்யாக்யாநம்பண்ணும்படியாகப் பலித்ததிறே. (பட்டர் நல்லருளில்) (க) “நல்லருள் நம்பெருமான்” என்னுமாபோலே, அக்குக திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யனுடைய க்ருபை. இங்கு ப்ரதிபாதி(டி)ப்பாருடைய க்ருபை, அவனுடைய க்ருபையைக்காட்டும்விஞ்சியிறே இவருடைய க்ருபையிருப்பது, அதுஆயிரத்துக்கு அடியாயிருக்கும். இது ஒன்பதினாயிரத்துக்கு அடியாயிருக்கும், இதுதான் ஒன்றுக்கு ஒன்பதாயிருக்கிறபடி, (அருளால் எஞ்சாத ஆர்வமுடன்) இவர்நல்ல வருளாலே இவர்க்கு நலம், உண்டாய்த்து, (உ) “லேமருளினன்” என்னுமாபோலே, இப்படியான அருளாலே யாய்த்து, இவர்க்கு அனங்குகிதமான அபி(வி)நிவேஸமுண்டாய்த்து, எஞ்சல் - சுருங்குதல்.

(ஆர்வமுடன் மாறன் மறைப் பொருளையாய்ந்த துரைத்தது). *ஆராதகதலை யுடையவருடைய ப்ரபந்தத்துக்குத் தகுதியாக, (ந) “ஆர்வம்பெருக” என்னும்படியான அபி(வி)நிவேசத்தாலே (க) “மாறன்பணித்ததமிழ்மறை” என்னும்படி ஆம்வாருடையதாய்த்ராவிடவேதருபமான திருவாய்மொழியின் ஆர்த்தத்தை கிருபித்து, தத்துகுணமாக வ்யாக்யாநஞ்செய்தது எவ்வளவென்ன, “எரொண்பதினாயிரம்” என்கிறார், ஏரார்ந்த தமிழ்மறைக்குத் தகுதியாயிருக்கை, இதுஏரார்ந்த திருக்கையாவது; ஸப்த ஸந்தர்ப்பத்தினுடைய கூறாய்த்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலுமுண்டான அழகிணியிருதியை யுடைத்தாகை. இவர்தாம்வேதாந்தி நஞ்சியராகையாலே வேதாந்த ஸாஸ்த்ரமானபுரிபாஷ்ய ஸங்க்யையாலே யாய்த்து இத்தை இப்படி அருளிச்செய்து இவ்வேகரித்தது. (சஉ)

(ச) தி-வாய்-௧-௧-௧௦, (உ) தி-வாய்-௧-௧-௧, (ந) தி-வாய்-௧-

உபதேசரத்தினமலை, சச-பா, நம்பிள்ளை வ்யாசியாநம். ௧௨௫

பதவுரை.

நம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையானவர்
தம்முடைய நல் அருளால்	தம்முடைய விலகாதுமான கரு பையினாலே
ஏனிட	நியமித்தருள;
பின்	அந்த நியமநாந்தரம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை	அபயப்ரதராஜரான பெரியவாக்க சான்பிள்ளை
அதனால்	அந்த நியமனத்தினால்
அன்பா	ஸுகருமாய்
வரு	மேன்மேலும் வருகிற
ப	பக்தியையுடைய
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
மறைப்பொருளை	திருவாய்மொழியி னர்த்தத்தை
சொன்னது	அருளிச்செய்தது
இருபத்து நாலாயிரம்	இருபத்து நாலாயிரப்படியாம்.

வ்யா.—நாற்பத்துமூன்றும்பாட்டு. அநந்தரம் நம்பிள்ளையுடைய நியோகத்தாலே பெரிய வாசகான்பிள்ளை ஆழ் அருளிச்செய்ததில் மும்மூடங்கென்னும்படி இருபத்துநாலாயிரமாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளினபடியை அருளிக்கொடுக்கிறார்.

(நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேனிட) ஸுத்தஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகராய், “காரணபொருள்கள் கலிவெரிதாவும்” என்றும்படி, தேவவ கருபாமாதீர ப்ரஸந்நாசார்யராயிருக்கிற நம்பிள்ளை, தம்முடைய பாப்ரயோஜனைக பரதையான * கொள்வதிலையாகியருளிர்ந்தவருளாலே திருவாய்மொழிக்கு ஒருவ்யாக்யாநம்பண்ணுமென்று நியமித்தருள, அப்படியே அந்த அநுக்ரஹகரீலமான அவருடைய நியோகத்தை, (க) கிருயதாநிதி க்ரியதாமிதிபோலவும், (உ) கலிப்பணிகொள்ளாய்” என்னுமது பேரலவுமெண்ணி, (பின்பெரியவாச்சான்பிள்ளை) இப்படி ஆஜ்ஞாபித்தருளினவந்ததம், (க) வ்யாசியாநம்

கஉக உபதேசரத்தினமாலே, சந-பா, நம்பிள்ளை வ்யாக்கியாநம்.

ஸ்வி-பரவாகஸ்யி' என்னும்படி அங்குத்தைக்கு அத்வந்த ப்ரதந்த்ர தான ஆச்சான் பிள்ளை.

(அதனால்) அந்த ஆசார்ய நியமகத்தைப்பற்ற, இத் தால் ஸ்வயதநத்தாலே செய்த நடுவில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டரையும் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டரையும், வ்யாவர்த்திக்கிறது. (அதனால் இன்பாவருபத்திமாறன் மறைப்பொருளை) ராக(அ) ப்ரப ப்தமாயிருக்கு மதக்குவிதியுண்டானால் கடுகப்பரிசுரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்கையாலே * பாலேடமுதெனவாயிரமான இதுக்கும் அப்படியே ஆசார்யநியமகம் உண்டாகப்பெற்றது. அதிலே யாய்த்து (இன்பாவருபத்தி மாறன் மறைப்பொருளைச் சொன்னது) (இன்பாவருபத்தி) ஸமர்த்தவ்யவிஷயஸ்வாரஸ்பத்தாலே, (க), ஸு-ஸு-வ்யு - ஸு-ஸு-கம்" என்னும்படி நிரதிஸய ஸுகருபமாயிருக்கிற பக்தியை, ப்ராப்தருமாய் ஆப்தருமாயிருக்கிற ஆம்வார், மேன்மேலெனப்பெருக்காறுபோலே பெருகிவராரித்திற அந்தப(ஊ)க்தி பலாந்காரத்தாலே அருளிச்செய்த த்ராவிடவேதமான திருவாய் மொழியின் அர்த்தத்தை இவர் வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது.

(இருபத்துநாலாயிரம்) (பக்திமாறன்) (உ) 'காதல் குருகூர்ச் சடகோபன்' என்னுமாபோலே இதுதான் இன்பாவருபத்தியடியாக வந்ததாகையாலே, * ஹகூரூத் - பக்தாம்ருதமாய் அவதரித்ததிதே, இப்படி நிரதிஸயபோக்யமான (மூ)றன் மறைப்பொருளைச் சொன்னதிருபத்துநாலாயிரம்) (க) 'உதூவி-ஸு-ஸு-ஹவஸ ராணிஸூரகாநாஸூ-தூவாந்யூஷி - சதுர் கிம்ஸத் ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோகாநாமுக்தவாந்யூஷி' என்னுமாபோலே இதிறா ஸஸ்ரேஷ்டமானஸ்ரீராமாயண ஸங்க்யையாய்த்து இவர் இப்படியருளிச்செய்தது. (இன்பாவருபத்திமாறன் மறைப்பொருளை) * இராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளத்தின் படியாயிதே இருப்பது, ஆகையாலே வ்யாக்யாநமும் தத்துல்யமாயிருக்கை. 'ஸ்ரீராமாயணமென்றும் திருவாய்மொழி யென்றும் இரண்மொஹ ப்ரபத்தங்கள் உண்டு' என்றிதே இவற்றினுடைய ஸாம்யமிருப்பது. (கஉக)

உபதேசரத்தினமாலே, ச-ச-பா, தெள்ளிய வ்யாக்யாரம், ௧௨௪

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறி தன்னை
வள்ளல்வடக்குத் திருவிதிபி—பிள்ளையிந்த
நாடறிய மாறன மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது
ஈடுமுப்பத் தாறாயிரம், (சச)

பெறுத நாமவிஜநாந நாமுண்தாயா
ருஜோபயநுநிநாவஸுடமெவமெவத |
விதீவய்யாயிஸுஜிநிசலெய்யெயம்
மருஜெவிஷஸுஸுமெநெருஷிசெகொகி || (சச)

பதவுரை.

நம்பிள்ளை	நம்பிள்ளையினுடைய
தெள்ளியதாம்	தெளிநதும் ஸாராஸார விவேகஜந
	கமுமாயிருக்கிற
செப்புநெறிதன்னை	ஸ்ரீஸூக்திக்கரமத்தை
வள்ளல்	உதாரரான
வடக்கு	வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பென்ப
	வர்
இந்தநாடு	இந்தவுலக
அறிய	தெரிந்து கொள்ளும்படி
மாறன் மறைப்பொருளை	நம்மாழ்வாருடைய வேதரூபமான
	திருவாய் மொழியினுடைய அர்
	த்தத்தை
நன்கு	வ்யக்தமாகத் தெரியும்படி
உரைத்தது	அருளிச்செய்தது
ஈடு	வ்யங்க்யார்த்தப்ரதானமான
முப்பத்தாறாயிரம்	முப்பத்தாறாயிரப்படியா யிருக்கும்.

அவ;-நாற்பத்து நாலாம்பாட்டு அநந்தரம் நம்பிள்ளையுடைய
திவ்யஸூக்திக்கரமத்தை வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை ஜகத்ப்ரலித்த
புமாம்படிதிருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாமாக அருளிச்செய்தது, ஈடு
முப்பத்தாறாயிரமென்கிறார்.

(தெள்ளியதா நம்பிள்ளை (செப்புநெறிதன்னை) ப்ரஸங்கம்
பிரமாய்ஸாராஸாரவிவேக சகரமாயிருந்துள்ள நம்பிள்ளையுடைய

உடைய பத்தேசாத்தினமலை, சச.பா, தெள்ளியதா வ்யாக்கிரங்கம்.

திவ்யஸூக்தி க்ரமத்தை “செப்புநெறிதன்னை” என்கையாலே அவர் அருளிச்செய்த மூர்க்கமொழியத் தமக்கொரு மூர்க்காந்தர மில்லை யென்று தோன்றுகிறது. (க) “மௌ-ஹ்யாணிக்ருத்விதீவ்யதய:- “சூருப்ரமாணிக்ருதகித்தவ்ருத்தய:” என்னும்படியிதே இவர் ஆசார்யரை அடிபொற்றி நடக்கும் க்ரமம்.

(வள்ளல வடக்குக் திருவிதிப்பிள்ளை) ஸம் காலத்தில்
வர்களை பொழிய, முன்புள்ளாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்குப்படி க்ர
தலதமாக எழுதி உபகரித்த ஓளதார்யத்தையுடைய வடக்குத்
திருவிதிப்பிள்ளை, (இந்தகாடறிய)(உ)“நாடுகரமுநன்கறிய” என்
னாமாடுபாலே விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடுவாசியறநரு
கடாக அறிந்து ஈடுபடுமபடி, (மாதன் மறைப்பொருளை) ஆழவா
ருடைய காய் வேதருபமானதிருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை* (உ)
*மாதனசெந்தமிழ்வேதத்தின்செழும்பொருளை”எனன்க்கடவதிமே

(நாடறிய கன்னுரைத்தது) அவர் * ஊருநாடுமுலகமுந்தம்
மைப்போலேயிருக்கும்படி திருவாய்மொழி பாடினாற்போலே இவ
ரும்நாடறியவாய்த்து, ஈடுநன்னுரைத்தது அதாவது ஆணைக்கோ
மைச்செய்தாப்போலே ஸ்வயக்தமாம்படி அருளிச்செய்தது, (ஈடு)
முப்பத்தாறுயிரம் பெரியவாச்சான பிள்ளை வ்யாக்யாநத்தைக்கா
ட்டிலும் பன்வீராபிரம் அதிகமாம்படியிறே இவர் அருளிச்செய்த
து. (ஈடு) என்பது-பொருள். மாறன் மறைப்பொருளைஈடுபடும்படி
யிறே அருளிச்செய்தது. “இதுதான்ஸ்ருதப்ரகாஸிகையில் கட்ட
னையிறே” என்றிறேஅந்திமோபாய நிஷ்டையிலேஅருளிச்செய்தரு
ளினார். அந்தக் கட்டனையிலேயாய்த்துஅருளிச்செய்தது (ச) “மா
நுலெய்யாய்ஸுராதஸுடுஷுவத் ரயுகெதுயாஜிதஃ-ருருப்
யோர்த்ததஸ்ஸ்ருதஸ்ஸப்பதை ஸ்ததப்ரயுக்தைஸ்ச யோஜிதஃ” என்
கிறபடியேஇங்கும்ஸ்ருதமான அர்த்தத்தையிறே ப்ரகாசிப்பித்தது.
சம்பிள்ளை செப்புடுவெறிதன்னை யிறே இவர் எழுதியருளினார்.
“எழுது எளார் தமிழ்வேதத் தீடுதன்னை” என்று இவாமேலே அரு
ளிச்செய்கையாலே இவர்க்குலேககாந்வயமாத்ரமே யுள்ளது; இது
தான் ஸ்ருதப்ரகாஸினைக்கு முன்னே அவதரித்ததானதும் பின்
யுள்ளார் இதின்படியை த்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்யக் குறை
யில்லை. (சச)

(5)

(உ) தி-பஞ்சா-ச,

(五)

(P)

தேசாத்தினமால், சுடு பா அன்போடு வயர்வாரும். உடக

அன்போடழகிய மணவாளச் சீயர்
புனபோருங் கற்றறிநது பேசுகைக்காத்—தம்பெரிய
போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது
ஏதயில பன்னீராயிரம் (சுடு)

வனூதந நலிஜநாந துமதுணதாரா
ரொயாவபனூ சூறிநாஸூட்ட வெவ்வெநி
வூதீவய்யாயி சூறிநிமதுவூவெயம்
மரெனூதிஷ்ஷு சூடுதெய்குரோதெநாதி (சுடு)

பதவுரை.

பாடு	(ஐங்குளிடத்தில்) பீர்தியுடன்
பெயர்வாளச் சீயர்	வாழ்கேஸரி பென்பவா
பாரு	பிறைசுத்தி ஐள்ளவாகுறும்
அறித்து	அப்பயித்து
பேசுகைக்காத்	தெரிந்துகொண்டு
தம்	பிறைசூடுபதேசிப்பதற்காக
பெரிய போதமுடன்	தம்முடைய
மாதல் மறையின் பொருள்	மயமத்தான ஐந்துநீதினால்
உரைத்தது	கமமா புவாரருளிச்செய்த திருவாய்
ஏதம இல	யமொழியினர்த்தத்தை
பன்னீராயிரம்	உரைசூபமாக அருளிச்செய்தது
	தோஷமில்லாத
	பன்னீராயிரப்படியாய். (சுடு)

வயா,--நாற்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இனி வாழ்கேஸரி அழகிய
மணவாள ஜீயர் தம்முடைய அதிசயிதமான் ஐந்துநீதினாலே திரு
வாய்மொழியின் அந்தத்தையுரைத்ததுபன்னீராயிரம் என்குறார்,
(அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்) திருவாய்மொழியில் தமக்குண்
டான ப்ரோமம்பெருக்கவாய்த்து அருளிச்செய்தது, “அஷ்டாஷ்டி
ரவநிவாசு - பாஷ்யபக்தி ரகூசுதத்” என்றுமரபோலே. அன்
றிக்வே “அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர்” என்றுசேதநர் பக்கல்

சுருபந்தசரத்தினமாலே, சக-பா, பெரியவாச்சான் வ்யாக்யாநம்

மு—பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்புள்ளவைக்கும்
தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய
அருளிச்செயல்பொருளை ஆரியர்கட்கிப்போ
தருளிச்செயலாய்த்தறிந்து

புரையெண்ணலுமவரூர விவரமரோதரம்

டிகரஃசூ-தாயகமயபுரோஜகாரோ

தெனெனவதெஷம்மஹநெஷம்மகிமகாரணம்

தொகொவபெரு வஸிபெஷ்யம் நாவிரஜோ, (சக)

வாதஸல்பாதிசுபத்தாலே அருளிச்செய்தாரெனவாம, (க) “நெ
றியுள்ளியுரைத்த கணக்கறு நலத்தனன்” என்னுமாரோலே

(பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா) பின்புள்ளாரும் இத்
தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்குமிதே. அதுக்கு அது
குணமாகப் பின்புள்ளாரும் இத்தை அப்பளித்து அதில் தாற்பாய
ங்களை நன்றாக அறிந்து பார்த்திபாதநம் பண்ணவல்லராய்படியாக,
இத்தையொழிய நாலுவ்யாக்யாந முண்டானாலும் ஸப்தாத்த நிர்
ணயத்துக்கு இத்தைக்கொண்டே ஸாதிக்கவேண்டுமிதே (சம்பெ
ரிய போதமுடன்) திருவாய் மொழியைத் தேர்ந்துரைக்கவல்ல தம்
முடைய மஹத்தான புத்தியாலே.

(மாரன் மஹயின் பொருளுரைத்தது) ஆழ்வாருடைய திரு
ப்பவளத்திலே அவதரிக்கையா லுண்டான அதிசுபத்தையுடைய
தாய், த்ரவிடவேதமான திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை (உரை
த்தது) உரையாக;- ப்ரதிபிமப வ்யாக்யாநமாக அருளிச்செய்தது,
(ஏதமில் பன்னீராயிரம்) * ஏதமில்லாயிரமான இதுக்கு ஏதமில் பன்
னீராயிர மாய்த்தது, ஏதமில்லாமை-குற்றமற்றிருக்கை. அதாவது
ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்பெல்லுகை, இதுதான் பிள்
ளானுடையவ்யாக்யாநத்தில்த்விருணமாய், ஆச்சான் பிள்ளை வ்யாக்
யாநத்தில் அர்த்த(ப-உ)மாய் இப்படி ஏற்றிஇறக்கியிதே அருளிச்
செய்தது. ஆகையால் அதிஸக்தரஹமும் அதிவிஸ்தரமுமில்லை
பென்றபடி, ஏதத் ஸங்க்யைக்கு அதுகுணமாகவிலகிண்பரமான
முண்டாகில், தத்ஸங்க்யையாக அருளிச்செய்தாரென்று நிர்வஹிக்க
க்கடவது. (சக)

உபதேசரத்தினமாலே, சகசுபா, பெரியவாச்சான் வ்யாக்யாநம்கூக்

பதவுரை.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை	அபயப்ரதராஜர்
பின்பு உள்ளவைக்கும்	திருவாய் மொழிதவிர மற்றுமுள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும்
தெரிய	விஸதமாக
விபாக்கியைகள்	வ்யாக்யாநங்களை
செய்வார்	செய்ததினால்
அரிய	தாமே ஆராய்ந்தறிகைக்கு அஸாத்ய மான
அருளிச்செயல்பொருளை	ஆழ்வார்கள் க்ருபையுடன்திருவாய் மலர்ந்தருளிய திவ்ய ப்ரபந்தங்க ளின் அர்த்தங்களை
இப்போது	இக்காலத்திலுள்ள
ஆரியர்கட்கு	ஆசாயர்களுக்கு
அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
அருளிச்செயலாய்த்து	ப ரே ள ப தே ச ம் ப ண் ணு ம்படி யாயிற்று (சகசு)

வ்யாநாற்பத்தாஹம்பாட்டு. பிள்ளான் நஞ்சீயரென்றுதொடங்கி, த்தேசித்தவடைவே த்ராவிட வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணினவர்களையும் தத்க்ரந்த ஸங்க்யைகளையும் இவ்ளவாக தர்ஸிப்பித்தருளி, இவ்வி ததங்கோபாங்கங்களான மற்றை அருளிச்செயல்களுக்கும் வ்யாக்யாநம் பண்ணினார் இன்னாரென்னுந்நையும் அருளிச்செய்வாராய் அப்படியே அவை எல்லாவற்றுக்நம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யாநம் செய்தருளின படியை ம் அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

(பெரியவாச்சான் பிள்ளை) அவர் குமாரரான நாயனாராச்சான் பிள்ளையும் நாலுநாச்சான் பிள்ளையும் உண்டாசையாலே "பெரியவாச்சான் பிள்ளை" என்று இவ்வாறே விசேஷிக்கிறது. (பின்புள்ளவக்கும் தெரிய) ஸாடகோப வாக்யமமான திருவாய்மொழியை யாழிந்த திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி, திருமடல்களிறுக் வுண் ன திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் இருபத்து மூன்றுக்கும் (தெரிய விபா

மு. — நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு
எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே — தஞ்சிரால்
வையகுருவின் தம்பி மன்னுமணவாளமுனி
செய்யுமவை தாமுஞ் சில. (ச௭)

கெஷா ஹிஷேவ விவ்யகிஃ ஃரவிவ, மஜாஜாஃ
வெஃரஜிவிவி-ரவிதாநவ-நஸுரெஷாடி
புஜோஹரஃவர ஜெந்ஜஃகூ-ரொஷா
ஸுனரெஷாவபந்ய-மிநாகவித, ஸூக, ஸூகீ. (ச௭)

க்கியைகள் செய்வாலு) தமமுடைய பரஸமருதயேக பரயோஜ
நதையாலே ஸுஸ்பஷ்டமாம்படி வ்யாக்யாநம்செய்தருநாக
யால். (அரிய அருளிச்செயல் பொருளை) (ச) “அரியவினனிசை”
என்றும் (உ) “அறிவிததே னுழ்பொருளை” என்றும் சொல்லும
படியாயிதே அருளிச்செயல்களினுடைய ஸப்தார்த்தங்களின் அரு
மை யிருக்கும்படி. (ங) “செஞ்சொல்கனி” என்றும், (ச) “செலிக
இனியசெஞ்சொல்” என்றும் (ரு) “செஞ்சொலா லெடுத்ததெயவ
நன்மாலை” என்றும் (க) “செநதமிழ்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஃரவண மைய ஃபபித்த, நிரதஸய போக்யமாய், த்ராவிடப
ஷை பென்னுமத்தால் அதி ம்ருதுக்களாய அதவவ அதிஸுப
மாயிருந்ததேயாகிலும், தாதபர்ய நிர்ணயத்தில்வந்தால் அத்பந்த
தூர்க்ரஹமாயிதே யிருப்பது.

இப்படி அருமை பெருமைகளை யுடைத்தான அருவி
செயல்களின் அர்த்தமானது, (ஆரியர்க்கிப்போது) ஆச்சான்
பிள்ளைக்கு இவ்வருகிலுண்டான ஆசார்யர்கள் எல்லார்க்கும் (இப்
பேரது) இவர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளின பின்பென்னுதல். அன
திக்ஷே தமக்கு ஸமகாலத்திலவர்களையுள்ளவர்களுக் கென்னு
தல், அப்போது அவர் அப்படி செய்தருளுகையாலைய்த்து இட
போது இப்படி அருளிச்செய்யலாய்த்து. (ஏ) “அரியது எளிதாகும்”
என்னுமபடி அவர் ப்ரஸாதத்தாலே (அருளிச்செயலாய்த்தறிதது)
அதாவது அதி தூர்க்ரஹமான வர்த்தங்களை இவர் வ்யாக்யா
நிதேஷிக்கனாலே நன்றாக அறித்து அதனை ஸ்வாநுபவருபமா
வும் ப்ரோபிதேஸ ரூபமாகவும் அருளிச்செய்யும்படியாய்த்து. அல
லாத ஆசார்யர்களிற் காட்டில் இதிதே இவர்க்கு வைபவம். (சக)

(ச) தி-மொ-௧-௨-௪௦. (உ) ச-திருவ-௧. (ங) தி-வாய்-௪௦-௪-௧.
(ச) தி-வாய்-௪௦-௧-௪௪. (ரு) தி-மொ-௧-௪ ௪௦. (க) தி-மொ-௨-௪-௨௨.
(ஏ) உ-திருவ-௨௨.

உயர்தரத்தினமாலே, சுள்-பா, நஞ்சியர் வ்யாக்யாநம். ௧௩௩

பதவுரை.

- நாவிரண்டுக்கு
நஞ்சியர்செய்த வியாக்கியைகள் நஞ்சியர் செய்தருளின வ்யாக்யாநம்
நங்குணம்
ஸங்கோசமற
ஸகலதிவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும்.
கிடையாது
பிள்ளைவோகாசார்யருடைய திரு
த்தம்பியாரும்
மன்னு
திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் பொருத்த
முடைய
மணவாளமுனி
அழகிய மணவாளசங்கிரகம்
தம்சிராவ
தாமுடைய க்ருநாநதி குணங்க
ளாலே
• செய்யும்
செய்தருளின
அவைதானும்
அந்த திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யாந
ங்கள் தானும்
கில
கிலவற்றுக்கே யுள்ளது. (சுள்)

வ்யா. — நார்பத்தேழாம்பாட்டு. இதிலே நஞ்சியர் தொடக்க
மரண வாக்யார்யர்களும்குறித்து ப்ரபந்தத்துக்குவ்யாக்யாநம் செய்து
தருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஞ்சியர் செய்த வியாக்கியைகள் நாவிரண்டுக்கு) என்று
அதாவது — பெரியவாக்களன்பிள்ளையைப்போலே அபேஷ திவ்ய
ப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாநம் பண்ணுகையன்றிக்கே, அவற்றி
லே நாவிரண்டு ப்ரபந்தங்களுக்காய்த் து அவர்முன்னே வ்யாக்யா
நம் செய்தருளினதென்றதை. (நாவிரண்டுக்கு) என்று வ்யாக்யாநம்
தே(டு-௧)ஸமன்ன. ஒரு முழுச்சொல்லிருக்கிறபடி, அதாவது
அஸ்பத்திலே தாப்பயம். மேலும்இவ்வென்றிறே யருவிச்செய்தது
இவ்வர்தாம் செய்தருளினதாய்க்கண்டது திருப்பாவைக்கும் கண்ண
• நன்கு அத்தாம்புக்குமிறே யுள்ளது. பின்னையு முண்டாகில் கண்ண
வோள்வது.

ARA PUBLIC

135

(எஞ்சாமையவைக்கு மில்லையே) அதாவது - ஸங்கோசமற
கைஸ் திவ்ய ப்ரபத்தங்களுக்கும் வ்யாச்சாரம் செய்தருளவில்லை
பெற்றபடி. இல்லையே என்று தேற்ற மிருக்கிறபடி. எஞ்சுதல் -
ஒழிதலும் சுருங்குதலும். (க) 'எஞ்சாமையிறதடக்கி' என்னக்
கடவதிறே (தஞ்சோல் வையகுருவிற்றமபி) அருளிச்செயலிலே
வந்தால் அல்லாத வாகாரீயர்கள் எல்லாரையும் காட்டிலும் அத்தயர்
தாழ்வகாஹந்தையுடையரம்படியான தமமுடைய ஜஞாநாதி
கல்பாண குணங்களாலே "காத்தகுணவாளா" என னுமார்போ
லேதஞ்சோலேயாய்த்து இவரும் சிலவறுக்குச் செய்தருளினது.
"மன்னுபதின்மர் மறைப்பொருளும் மாறனசோ, துன்னு மதராகவி
சொற்பொருளும், "அன்னகடைத, திங்கணமுகவலஸியுரை செம
பொருளுந் தென்முடும்பை, எங்கணபணவாளாக்கிறை" என்னும்
படியிறே இவற்றில் இவருடைய அவகாஹந்தை மிருப்பது.

(வையகுருவிற்றமபி) இதுக்கெல்லாமடி, அவர் பின் பிறப்
பாய்த்து. அதாவது பின்னாலே காசாரயரென்று ப்ரஸித்தியை
யுடையாரணவவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப்
பெருமான் நாயனரென்கை. இவர்க்கு அதிசயாவஹமான ஸம்பந்த
மிருக்கிறபடி. * ராமாநுஜனென்னுமார்போலே, இவர்க்கும் ஜகத்
குருவாராதுஜ ரென்றிறே நிரூபகம். "தம்பியுடன் றுசாதியானு
னும்" இத்யாதி. (மன்னுமணவானமுனி) இவ்வர்த்தத்தில் பெருந்
த்தமுடையவராய், வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரென்று
நிலைநின்ற நிரூபகத்தை யுடையாரணவர், இப்படி திருநாமத்தை
யுடையாரண இவர்கள் இருவரும்.

(செய்யுமவைதானுஞ்சில) இவர்களாலே செய்யப்படும் வ்யா
ச்சாரங்கள் தானும் சிறிது ப்ரபத்தங்களுக்கென்றபடி. (அவை
தானும்) என்று கீழிலவற்றோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. திருப்பாவைக்
கும் கண்ணிதன் சிறுத்தாம்புக்கும் நாயனார் செய்தருளினதாயும்
திருவிருத்தத்துக்கு ஸ்வாபதேஸவ்யாச்சாரம் ஜீயர் செய்தருளின
நாகவுந் கண்டது. இன்னமும் இவற்றையொழிய உண்டாகிவண்
கண்டுக்கொள்வது.

உபதேசரத்தினமலை, சஅ-பா, சீரார் வ்யாக்யாநம். ௧௧௫

மூ.—சீரார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையெழு

தேரார் தமிழ் வேதத் திடுதன்னைத்—தாருமென

1) வாங்கி முன் நம்பிள்ளை ஈயுண்ணிமாதவர்க்குத்

தாங் கொடுத்தார் பின்னதனைத் தான்.

(சஅ)

தாங்கு ஷ்வபாடிவிதாஃ ஸ்வெவரிவெடி

வ்யாஷாஃ ஷ்வபாடிவிதாஃ ஷ்வபாடிவிதாஃ

சூரியபெரிசுவாஃ க்விவெவரிபாவாஃ

பூரிபூரிபவமஃ ஸ்வபாடிவிதாஃ

(சஅ)

சீர் ஆர்

வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளை

ஜ்ஞாநாதிகுண தூர்ணரான

நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை யெழுந்

தருளியிருக்கிற திருவீதிக்கு

வடக்குத் திருவீதியிலெழுந்த

ருளியிருக்கையால வந்த திரு

நாமத்தையுடைய வடக்குத் திரு

ருவீதிப்பிள்ளை

எழுது

ஏரார் தமிழ்வேதத்து ஈடுதனை

எழுதின்

திருவாய் மொழியின் சிறந்தவ்யாக்

யாநமான முப்பத்தாறுபாப்படி

யென்னும் ஈட்டை,

முன்

நம்பிள்ளை

தாருமென

வாங்கி

தாம்

பின்

அதனைத்தான்

ஈயுண்ணிமாதவர்க்கு

முற்காலத்தில்

நம்பிள்ளைகள்

கொடுமென்று

அவர்கையில் கின்றும் வாங்கி,

அந்த நம்பிள்ளை தாம்

பிற்பாடு

அந்த ஈட்டையே

ஈயுண்ணியென்னும் திருவம்சத்தி

லவதரித்த மாதவப் பெருமானுக்

கு

கொடுத்தார்

கொடுத்தனர்.

௧௩௬ உபதேசரத்தினமலை, ச.அ.பா, சீரார் வ்யாக்யாநம்.

வ்யா — நார்பத்தெட்டாய்பாட்டு, ஆகக் கீழ் தாம் பண்ணின ப்ரஃஜ்ஞா நுருபமாக வியாக்கியைகள் உள்ளதெல்லாமென்றத்தை உபபாதித்தருளினவா, “நம்பினைசெப்புகெறி” என்றுப்ரஸ்துத மாய் ஸகலதீவ்ய ப்ரபந்த வபாகயாநாத்தகனையும் தனக்குள்ளே உடைத்தாம்படியிருப்பதாய், ஏதத் ஸ்வணத்தாலே எல்லாம் ஸ்ரவித்ததாம்படியான ஸ்ரஷ்ட்ட்யதையு முடைத்தான சட்டி னுடைய வரவாறறையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று திருவுள் ளம்பற்றி அதையும் இரண்டு பாட்டாலே எல்லாரும் அறியும்படி “இவரீடளித் கற்கேய்க்கதம” தவர்” என்று சொல்லுகிறவடைவே அருளிச்செய்கிறார்.

(சீரார்வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை) இவர்க்குச் சீரார்த்திருக் கையாவது-ஆசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே அவர் அருளிச்செய்த அாத் தவிஸேஷங்களை யெல்லாம் தெரிந்தெழுதி எல்லார்க்கும் உபகரித் தும்படியான ஜ்ஞாநாதிசுணபூர்த்தியை யுடையாரயிருக்கை. அன் றிகே, திருவிதிக்கு விசேஷணமானபோது (க) “சீரார்வெடுமறுகு” என்னுமாபோலே இவர் தொடக்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால் பூ ண்மாயி நக்துமென்றுமாம். (வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை) நடு வில் திருவிதிப்பிள்ளையு முண்டாகையாலே அவரில் வ்யாவ்ரு த்தி; அவா எழுந்தருளியிருக்கிறதுக்கு வடக்குத் திருவிதியிலையா ய்த்து இவர் எழுந்தருளியிருக்கிறது. அதுதான் தவராசன் துறை க்கு அருகான ஆதிகேசவப்பெருமாள் கோயிலுக்கு அடுத்த அணி த்தாயிருக்கும். இப்படி வ்யாவருத்தமான ஸ்தலத்திலேயாய்த்து இவர் வ்யாக்யாநம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருப்பது ஆகையால் அதுவே நிருபகமாய்த்து இவர்க்கும், இவர் ஆசார்ய னான நம்பிள்ளைக்கும் மட்டத்திருவிதிப்பிள்ளையென்றிறே நிருபகம். (உ) “கோயிலில் வரீழும் வைட்டணயன்” என்னுமாபோலே. இப் படி ஜ்ஞாநவர்த்த(ப-௪) கமானதேசத்தை யிட்டு நிருபிக்கும்படியாக விருக்கிறவீவர் (எழுது ஏரார்தமிழ் வேதத்திடுதண்ணைத் தாருமென வாங்கி) அதாவது நம்பிள்ளைசெப்பு நெறிதண்ணையிறே இவர்எழுதி யது, ஆகையாலே எழுதினவன்வய மாத்ரத்தைக்கொண்டு பிள்

உயிர்சூத்திரமாவது, சஅ.பா, சேரர் வ்யாக்யானம். கருள்

னான் முதலானாரோடே ஸஹபாதராய்த்து. இத்தால்முமுதாம் நம்.
பிள்ளையுடைய திவ்யஸங்கீதத்தினை.

(ஏரார் கமிழுவேதத்தினை) “ஏரார்ந்ததமிழ்மறை” என்கிற
படியே, லிஷணமான ஸப்தாத்த ஸநகர்ப்பாங்களால் வந்த அழ
கின மிகுதியை யுடைய த்ராவிடரூபமான வேதத்தினுடைய
வயாக்யானத்தை, திருவாய்மொழி சுடுதான் ஆணைகோலம் செய்
தாற்போலே அத்யாகாஷிகமாயிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்றி
ஏரார்ந்திருக்கை சுட்டுக்கு விசேஷணமாகவுமாம்.

(சுடுதனைத்தாருமெனவாங்கி) இப்படி அதிமநோஹரமாய்ப்படி
யான சுடுமுப்பத்தாறுயிரத்தையும் எழுதி, நம்பிள்ளை ஸந்திதியிலே
வைக்க, அப்போது அத்தை அவிழ்த்துத் திருக்கணசாத்தி, போர
வும் உசுத்தி, ஆனாலும் நம்முடைய காலத்திலே நம்முடைய அநு
மதியுயிர்நிற்குக எழுதினீர், இப்படி எழுதினநம்முடைய க்ரந்தத்
தைத் தாருமென்று அவர் திருக்கையில் நின்றும்வாங்கி, (முன்நம்
பிள்ளை) முற்காலத்திலே நம்பிள்ளை, அதாவது ஸிஷ்யாசார்ப்
ஸம்வயவஹார க்ரமம் நன்றாக நடந்து போருகிற பூர்வகாலத்தி
லே அந்தக்ரமத்தை நன்றாக நடத்திப் போருகிற நம்பிள்ளை, (சுய
ண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார் பின்) தம்முடைய ஸந்திதியி
லே வைத்தபின்பு, சுயண்ணிமாதவர்க்குத் தாங்கொடுத்தார்.

அதாவது சுயண்ணியென்கிற குடியிலே அவதரித்தவராய்,
தம்முடையதிருவடிகளிலே ஆஸ்ரயித்த வந்தநம், மாதவப்பெரு
மானென்று தமக்கு ஆசைப்பரான நஞ்ஜீயருடைய திருநாமத்தைச்
சாததப்பெற்றவராய், தமக்கு அத்யந்த அபிமத விஷயமாயிருக்
கிற வர்க்கு, (தாங்கொடுத்தார் பின்) “மாதவகிஷ்யச்” என்றும்
“சீமாதவனடிக்கண்டசெய்யும்” என்றும் அத்தையே திருபகமாக
வுடையராய் திருவாய்மொழிக்கு முப்பத்தாறுபிரம் க்ரந்த ஸங்க்
பையாய்ப்படி உபந்யஸித்தருளின தாம், இவர் இப்பேற்றபெறும்படி
கொடுத்தார். அததாம் ஸ்வத்தைத் தம் தாம் வேண்டினவர்களுக்கு
விசியோகிக்குமாபோலே “இத்தை ஒருவர்க்கும் ப்ரகாஸியாதே
அதுஸத்தித்துக்கொண்டுபோகும்” என்று அவர் கையிலே காட்ட

௩௩௮ உபதேசரத்தினமாலே, சகா-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யர்சம்-

மூ—ஆங்கவர் பால்வெற்ற சிறியாழ்வானப்பிள்ளை

நாகுகொடுத்தார் தம்மகனார் தங்கையில்—பாங்குடனே

நாலூர்பிள்ளைக்கவர்தாம் நல்லமகனார்க்கவர்தாம்

மேலோர்க்கீந்தா ரவரே மிக்கு (சக)

தாராரியலு: புவாராவாரகாராத் தவலுவெறா:

வொவ்வுலிதீய காரணாவொ வாராவலுவெறா:

வொவ்வுலிதீய தநயவொ வலாவொவாரா:

வலாவொவாரா தநயவொவார தீவெவெலு: (சக)

டிக்கொடுத்தார் மாதவப்பெருமானுக்கு இந்த மஹதைச்வர்யத்
தைக் காட்டிக்கொடுத்தார். (பின்) அவர் திருமுன்பே வைத்த
அந்தரத்திலே (அதனைத்தான்) அப்படி அநாமதியின்றிக்கே எழு
தின க்ரந்தத்தைத்தான். முழுச்சொல் இருக்கிறபடி. ஆகையால்
இப்படி சீரியதான அர்த்தத்தை ப்ருமாதவரிடத்திலே மேலெல்லாம்
க்கும் உதவும்படி சேமித்து வைத்தருளினாய்த்து. (சஅ)

பதவுரை.

ஆங்கு	அந்தக்கோஷடியிலே
அவர்தால்	அந்த நம்பிள்ளையிடத்தில் நின்றும்
பெற்ற	(சட்டை) லபித்த
சிறியாழ்வானப்பிள்ளை	நயுண்ணி மாதவப்பெருமாள்
தாம்	தாம்
தம்மகனார் தம்	தம்முடைய திருக்குமாரான பத்ம
	நாப்பெருமானுடைய
கையில்	திருக்கையில்
கொடுத்தார்	(அந்த சட்டை) ப்ராஸாதித்தருளி
	னார்;
அவர்தாம்	அந்த பத்மநாப்ப பெருமாஸ்தாம்
பாங்குடனே	ஆதிகூல்யத்தினுடனே

உபதேசரத்தினமாலே, சகலபா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம், கருக

நாலூர்பிள்ளைக்கு

நாலூர் பிள்ளைக்கு (ப்ரஸாதித்தரு
ளினார்)

அவர்தாம்

அந்த நாலூர் பிள்ளைதாம்

நல்லமகனுக்கு

ஜோநாதிகளினால் விலகூணராய்

தம்முடைய திருக்குமாரரான

நாலூராச்சான் பிள்ளைக்கு (ப்ரஸா

தித்தருளினார்)

அவரே

அந்த நாலூராச்சான் பிள்ளையே

மிக்கு

அதியுயித்து

மேலோர்க்கு

மேலுள்ளவர்களுக்கு

சந்தரர்

கொடுத்தருளினார். (சக)

வ்யா.—நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு இப்படி நம்பிள்ளையுடைய
ப்ரஸாதத்தாலே சிறியாழ்வானபிள்ளையென்று திருநாமத்தை
யுடையாரான சுயண்ணிமாதவப் பெருமானுக்கு ப்ராப்தமான ஈடா
னது, தம்முடைய ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையளவும்
ஸம்ப்ரதாயமாக நடந்துவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (ஆங்க
வர்பால் பெற்ற சிறியாழ்வானபிள்ளை) என்று. (ஆங்கு) திவ்ய
கோஷ்டியா யிருக்கிற அவர் திருமுன்பே, அன்றிக்கே, வடக்
குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருக்கையில் நின்றும் வாங்கின அத்தஸை
யிலேயெனனவுமாம்.

(அவர்பால் பெற்ற) அந்த கோஷ்டிக்கு நாயகமாய்
அந்த ஈட்டுக்கு ப்ரதாந வக்தாவான அந்த நம்பிள்ளையிடத்தி
லே நிதிபெற்றும்போலே * உறுபெருஞ்செல்வ மடியாக வந்த
அர்த்தத்தைப் பெற்றவராய்த்து இவர்தாம். ஒரு தேசமும் தேஸி
களும் கோஸமுயிருந்தபடி, (சிறியாழ்வானப்பிள்ளைதாம்) இவரு
டைய சிறுபேர் இருக்கிறபடி. இப்படியான இந்த நிதிபைப்பெற்
றுடைய தாம்கொடுத்தார் தம்மகனார் தம்மகையிலு;- ஸஞ்சிதங்காட்
டுகாரைப்போலே மாதவப் பெருமானான தாம், பத்மநாபப் பெரு
மர்மென்று நிருபகமாயிருக்கிற தம்முடைய குமாரர் கையிலே
காட்டிக்கொடுத்தார்.

௯௦ உபதேசாத்தினமாலே, சக-பா, ஆங்கவர் வ்யாப்யாநம்.

அதாவது அவர்க்கு முழுப் பத்தாறுவிரத்தையும் ப்ரஸாதித்
துப்பின்பு அவர் திருக்கையிலே திருவாராதமாயிருந்த ஸ்ரீகோ
ஸ்தையங் காட்டிக்கொடுத்தா ரென்கை. ஆகையிதே 'மாதவ
பத்பநாப' என்றது. இப்படி இவர்கள் ஓரணடுபேர்சளுடைய
காலத்திலும் ஓராண்வழியாய் உபதேசித்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகோ
ஸ்தையும் ப்ரகாசிப்பியாமல் கோயிலாழ்வாரிலே திருவாராத
மாய்ப் பேணிக்கொண்டு பிள்ளையுடைய நியமத்தின்படியே
கூடந்துபேரநததாய்த்து திருவாய்மொழியின் ஈடுதான்.

இப்படி நிதியை கோக்கிக்கொண்டு போருமாபோலே இப்பி
கோக்கிக்கொண்டு போனதனுதான் பெருமான்கோயிலில் பட்ட
கள் திருவீதியில் திருமாளிகையிலே யாய்தது. (புகுங்குடே
நாலூர் பிள்ளைக்கவர்தாம்) அதாவது பதமநாபப் பெருமாள் தி
வாகளிலே ஆஸ்ரயித்தது, அவரை பரணிபாத நமஸ்கார ப்ரியவா
ருகளாலே *குருக்களுக்கதுகலராய், அவரை மிகவும் உகக்க
ண்ணி, இப்படி பல் ஸாதந ஸாஸ்த்ருஷ்டைய யுடையார யிருக்க
நாலூர் பிள்ளைக்கு ப்ரணிபாத ப்ரஸங்கராயிருக்கிற பத்மநாபப்
பெருமாள், ஈட்டை இவர் ஒருவர்க்குமே ஓராண்வழியாக முடிபு
நது போந்தபடியே ப்ரஸாதிபதமாக இவரைப் பேரருளாளப்
பெருமாள் திருமுனபே கொண்டுபுக்கு, ப்ரமாண புரஸ்வரமா.
சூழரவுகொண்டு செல்லவேணுமென்று ஸ்ரீ சடகோபனை அர்ச்ச
முகேச இவர் திருமுடியிலே ஊனறவைக்க, அவர் அதனை ஒரு
ர்க்கும் வெளியிடாமெக்குணன்றவைக்கிற ஆகாரத்தையா (ஊ
ஜ்ஞான இவர் ஆதிந்து, பெருமாள் திருமுகமண்டலத்தைப் ப
த்திதம் திருமுடியிலேவைத்த அந்தச்சடகோபனை (க) 'அருளா
திருவடி பூன்றினவர்' எனனுப்படி தாம் திருக்கையாலே ஊன்
ஊம்ஜ்ஞாபண்ண, அது, ஸர்வஜ்ஞான, பெருமாள் திருவுள்

பதேசுத்தினமலை, ௧௦-17, நம்பெருமாள் வயாக்காரம் ௧௯௧

சூழ்--நம்பெருமாள் நமமழ்வார் நஞ்சியா நமயின்னை
என்பரவாவந்த மேற்றத்தால்--அன்புண்டோர்
சீற்று திருநாமங்கள் தானென்று நன்னெஞ்சே
ஏத்தனைச்சொல்லி நீ யின்று. (௧௦)

சூடுவூழ்ந் கருவநெய்யு ராஜயொழி லாரிதி
வுவவாடுக் புணயெந்ஹடுகு
மனையரிதுவி உநாசியாவுவூழ்
தந் தென்குவித யாவின்மரம்வலம்ஜாடி. (௧௦)

ருளுமதிருமலைமழ்வாராலே(க)“திருமலைமழ்வார் தீவினையாந்
தமரைக் குருவாகி வந்துயயக்கொண்டு” எனனுமபடி அக்கீந்தத
ரானஜீபரும (உ)“சூயநாஜீ ரெருவநாபா உயிமதஸ:ஜித்கு
கிலாபெய்யி:உவிதூ-ஆயாசசரீஸைல நாதாததகதஸடஜிதஸைகுதி
பாவ்யேயாமஹிம்கா”என்மம(ங)“சுலிஸரயபயம்ஹடுயஸ்ரீ ரெரு
வாயோடுபலிகு: சுருஷாநஸூ-ஹொ:பாந் புவஸூ:ம
பெருநூழ்-அஸிஸரியதயம்பூயஸ பரிசைலாதிசேசுகி: அசேஷ
நஸருநீணாததிவயாந் ப்ரபநதாந பந்தகச்சித:” என்னும்படி திரு
வாயமொழி முதலான அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்த வ்யாக்யானங்ளை
யும் அவருபதேசமுதத்தாலே லபிதநுளி, அகந்தரம் அவற்றை
ஸர்வலோகப்ரசார முண்டாம்படி நடத்திபருளினாரிதே. (ச),“பெ
யவாவுலெளஜ்யவாயொயிவா ஹாரிஸீரஸகுதீவாஷ்யபத
தூயித்கவசெந: | தாந் ஹதாபாநி வாநாஷாநி
யொயி வாயுலவஸ்ய வாயாபாந்வாந் ஹஜாந:யேவாப்ய
ஸௌம்யவாயோகி வராச்சடாரி பரிஸகுத்திபாவ்ய மததத்ப்ரதி
தம்விதேது:தாந்பட்டநாத முகிவாநமஹர்த்ரியோகி வாதூலவம்
ஸ்ய வரதார்ய முகாந்பஜாம:” என்னக்கடவதிதே. (சக)

பதவுரை,

நன்னெஞ்சே

அறுகலமானமகஸ்ஸே!

அவரவர்தம்

அவரவர்களுடைய

ஏற்றத்தால்

மஹிமையினால்.

(ச) ஆர்த்தி,

(உ)

(ங)

(ச)

சுசு உபதேசரத்தினமலை, ௫௦-பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்யாநம்

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார்களுக்கு தம்முடைய ப்ரீத்யதிரூபம் தோற்ற
சீயர் நம்பிள்ளை என்பர்

“நம்” என்றபதத்தைச்சீர்த்து

நம்பெருமாள் நம்மாழ்வார் நகு

சீயர்நம்பிள்ளை என்றருளிச்

செய்வர்கள்

இப்படி யருளிச்செய்த

ஸநேஹமுடையவர்கள்

இட்ட

திருநாமங்கள் என்ன அழகாயிருக்

கிறதோ! என்றுகினைத்து

அவர்களிடத்தில் ப்ராவண்யமுடை

இப்பொழுது

[ப நீ

அத்திருநாமங்களைச் சொல்லி

ஸதோதரம் பண்ணு.

(௫௦)

அன்புடையோர்

சார்ந்து

திருநாமங்கள் தான்

என்று

நீ

இன்று

அதனைச்சொல்லி

ஏத்து

வ்யா.-ஐம்பதாம்பாட்டு;-இனி வருளபூஷணதி தீவ்ய ப்ரபநத
வ்யாக்யாநாதந்தரம் அதிலு தர்த்ரபாயமான ஸ்ரீவசநபூஷணர்த்த
விஷ்டாக்ரமங்களையும் அருளிச்செய்ய வேணுமென்று அதுககுஅடி
புகோலுகிறார். அது எங்ஙனே யென்னில, கீழ் ப்ரஸதுதமான நம்
பெருமாள் தொடக்கமான வர்களுக்கு அதிரூபிகமான திருநாமங்
கள் வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்த ப்ரஸங்கத்திலே நம்பிள்ளை
யென்று ப்ரஸதுதாரானவர்க்கு லோகாசார்யரென்று திருநாமம
வருகைக்கு ஹேதுவையும் அந்தத திருநாமமானது பிள்ளைலோகா
சார்யருக்கு ப்ராப்தமாய் அவாடியுள்கங்கும் வந்து ப்ரந்தபடியை
யும் ஓரொரு பாட்டாக முன்று பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.
அதில் இப்பாட்டில் முன்புசொன்ன நம்பெருமாள் தொடக்கமா
னுக்கு அதிரூபமான திருநாமங்கள் வருகைக்கு அடி இன்ன
தென்கிறார்(நம்பெருமாள்)என்றுதொடங்கி. அதாவது;- (க)“இவை
யெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள்பக்கவிலே காணலாம்” என்னும்
படி ஆசார்யர்களுக்கு அதுபரவ்யரான நம்பெருமாள்.

(நம்மாழ்வார்)* முகில்வண்ண னடியிணையை யடைத்தருள்
ருடியுயர்ந்த நம்மாழ்வார், (நஞ்சீயர்) நம்பெருமாள் குமாரரான
பட்டராலே விஷயீக்ருதரான நஞ்சீயர், (நம்பிள்ளை) நஞ்சீயரா
லே விசேஷாபி(வி)மாமம் பண்ணப்பட்டவராய், “நம்பிள்ளை கோஷ்
டியோ? நம்பெருமாள் கோஷ்டியோ?” என்று விசல்பிக்கலாம்
படி அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸனம் பண்ணுகைக்கு ஆள்தேடுகை
யால்வந்த மஹாஸம்ருத்தியையுடைய நம்பிள்ளை.

உபதேசரத்தினமாலே, ௫௦-பா, நம்பெருமாள்வயங்க்யாரம், ௧௪௫.

(என்பர்) என்று சொல்லுவார்கள். (என்பரன்புடையோர்) இரண்டிடத்திலும் அன்புடையோரென்று கூட்டக்கடவது (அவரவர்தம் ஏற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்றுதிருநாமங்கள் தானென்று) அவரவர்களுடைய ஆதிக்கத்தாலே அவர்களிடத்திலே அதிஸ்நேஹத்தை யுடையவர்கள், அவர்கள் ஏற்றமறிந்து உடுத்து சாத்தின திருநாமங்கள் தானே; - இவையும் சில அதிசயமான திருநாமங்கள் இருந்தபடி என்காணென்று, “இன்றதனைச் சொல்லி நீ ஏதது” என்று மேலே அவ்வயம்.

அன்புடையோர் சாத்துகையாவது (க) “இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பகவதிலே காணலாம்” என்றும் அருளிச்செய்தாரிதே. முன்பொருகாலத்திலே ஒரு கலபையிலே க்ரூரராயிருப்பார்சிலர் பெருமானையும் அததேசத்திலுண்டானவம்பெருமான்களையும் கொண்டுபோகது, “கெட்டான்” என்னும்படி வரிவடக்கே கொண்டிபோக, அப்போது, பெருமாள் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லராயிருக்கிற ராஜகண்ட கோபாலரென்கிற விண்ணப் பஞ்செய்வார், (உ) “எந்நனைதரிக்கே னுன்னேவிட்டு” என்கிறபடியே, பெருமானைப்பிரிய கடிமரன்றிக்கே *இருவிலங்கைதுழா விக்கொண்டு போய், அங்கேசென்று, அவனைக்கண்டு தம்முடைய (உ) “துடங்குகேள்வியிசை” என்னலாமபடியான பண்களாலே அவனைப் பண்படுத்த, அவனும் அதிப்ரீதனாய் “உமக்கு வேண்டுவது” என்னென்ன, “நம்முடைய பெருமாள் இங்கேவந்தார் அவனூந் தரவேணும்” என்ன, ஆகில் “கொண்டுபோம்” என்று பல விக்ரஹங்களையுங் கொண்டுவந்த காட்ட, அப்போது அவர்கள் நடுவே தேடிக்காணாமல், (ச) “சிந்திக்குந் திசைக்கும்” இத்யாதியிற்படியே க்லேபித்திருக்க அப்போது அவனுடையபெண்பிள்ளை அழகியமணவாளப் பெருமானான இவரைத்தன் அந்திப்புரத்திலே ஆதரித்துக்கொண்டு போரா நிற்க, அச்சேதியறிந்து அவன் அவனை யறியாமல் கொண்டு வந்து, “இவனோ உம்முடைய பெருமாள்” என்று காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு (௫) “ஸ்ரீரஜநாயகிநாயக - ஸ்ரீரங்கநாதமநாத” என்றும், (சு) “அரங்கமானியென்னுளி” என்றும், (ஏ) “என்னரங்கத்தின்னமுதர், குழலழகர் வாயழகர் கண்ணழகர்” என்றும் சொல்லுகிற்படியே அழகியமணவாளப் பெருமானை அதிப்ரீதியுட

(க) முருகூப்படி-௩, (உ) தி-வாய்-௭-௨-௧, (௩) தி-வாய்-௩-௪-௬

(ச) தி-வாய்-௩-௪-௧,

(௫) ஸ்ரீரங்க கத்யம்,

(௬) தி-மொ-௭-௩-௪, (ஏ) வாய்ச்சி-தி-௧௧-௨,

உபதேசரத்தினமாலை 10-11, நம்பெருமாள் வரலாற்று

னே "இவர் தாம் நம்பெருமாள்" என்றனைகதெடுத்துக்கொண்டு, அதிவஸ்யபுடனேகோயிலேற எழுந்தருளப் பண்ணிகொண்டு வந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்போது சிலர், ஆழ்வாருடைய பெருமாள் அன்றென்று சங்கித்ததுககு ஆயி ஆழ்வார பிள்ளையும் "இவர் நமமுடைய பெருமாளாம்" என்று நிர்நயித்து மேலெழுந்திட்டருளினாராம். அன்றுதொடங்கி, அவர்ககு அதுவே நிரூபகமாய்த்தொன்றும் அருளிச்செயவர்கள்.

இனி, நம்மாழ்வாரென்று திருநாமமாகக்கு அடி, முற்காலத்திலே பெருமாள் அல்லாத ஆழ்வாருடைய கட்டிலும் ஆழ்வாரை "நம்மாழ்வார்" என்று அபிமானித்தருளி, பெரிய திருவத்யயநத்துக்கும் அப்படியே திருமுகம் எழுதிக்கிருக்கிருக்குப் போக விட்டருளுவதென்றும் உண்டிறே. அதுவுமன்றிக்கே, ஒருகால மேலகட்டிலே பெருமாள் வலசையாக எழுந்தருளினபோது, மற்றும் உண்டான திருப்பதியில் எம்பெருமான்களும் ஆழ்வாரும் அங்கேயா த்ருக்கிவலங்கதராக, அப்போது, பெருமாள், ஆழ்வாரை, (ச) "பலாடியார் முன்பருளிய" என்கிறபடியே மிகவும் க்ருபைபண்ணியருளி, "நம்முடையாழ்வார் நமமருகேவாரும்" என்று தமமுடைய திவ்ய விம்மலானகத்திலே வைத்துக்கொண்டு, முத்தின சட்டை, வட்டமணை முதலானவரிசைகளையும் ப்ரஸாதித்து, தம்மையே பொக்க வருள்செய்தார்" என்றும் அருளிச்செய்து பேசுருவர்கள்.

(உ)அத்தைப்பற்ற "நஞ்சடகோபனைப்பாடினே யோவென்றுநம் பெருமாள் விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்ப" என்றாய்த்து அவனும் சொன்னது. அதுவுமன்றிக்கே, பெரிய முதலியார், மற்ற ஆழ்வார்களிற் கட்டில் அங்கேன்கேஷ ப்ரதிபத்திபண்ணி தனதுபுரஸ்காரமாகத் திருவாய்மொழி முதலான ப்ரபத்தங்களை பெல்லாம் அவர் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்று அந்தவ்யாவ்ருத்திதோன்ற நம்முடைய ஆசார்பரென்னுமோபுதி "நம்முடைய ஆழ்வார்" என்றாய்த்து அபிமானித்துக்கொண்டு போருவது, அத்தைப்பற்றலிறே (உ) "நீகுவெவகெவ்குலாவிராஜ - நகுலமதேர்வருளாரிராமம்" என்று அருளிச்செய்தது.

(ச) (உ) சடகோபந்தாதி தனியன். 101 உருவம் - - -

உபதேசஜத் தினமலை, இர.பா, நம்பெருமாள் வ்யாக்பசரம், சசுரு

இனி நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியில் அநவரதபரி
ஸ்ஸநத்தாலே அபிஷித்தரான நஞ்சேருக்கு இந்நாமமாகைக்கு
அடி, இவாபட்டாதிருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த வநந்தரம், பேலநாட்டி
லே ஸநயஸிசது, அநு குண்டான ப்ரிக்ரஹங்களைபடைய ஸவாஸந
மாகப பரிதயஜிசது, கோயிலேறவநது, பட்டா திருவடிகளிலே,
ஸீஷித்து நிறக்கககண்டு, பாரவுமுகநது 'நம்முடைய ஜீவ்வந்.
தார' என்று கட்டி எடுத்துக்கொண்டு உபலாஷித்த வன்று தொ.
டங்கிவதாந்திகளுக்கு 'நஞ்சேயர்' என்று திருநாமமாய்த்தென்கை.

இனி இவர்க்கு அத்யந்தா(வி)பிமதராய், நம்மாழ்வாருடைய
அவதாரமென்னலாம்படிபான நம்பிள்ளைக்கு இத்திருநாமம் வந்த.
படி - நஞ்சேயர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிர க்ரந்த ஸங்க்யை
யாக ஒரு வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, அந்தப் பட்டோலையை நன்
றாக எழுதிக்கொண்டு வரும்படிக்குத் தம் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த
வரதராஜரான இவர் திருக்கையிலே கொடுத்தருள, இவர் ஊரே
றப்போகிறபோது ஆற்றிலே ஒழுகிப்போக, பின்பு ஓர் அலேகத்தி
லே அதின்படி ஒன்றும் தப்பாதபடி எழுதிக்கொண்டுவந்து, நஞ்
சேயர் ஊர்நிதியிலே வைக்க, அதை அவிழ்த்துத் திருக்கண்சாத்தி
யருளி, அதுமிகவும நன்றாயிருக்கையாலே, 'இதுவது' என்று கேட்
டருள, இவரும் தத்வேறுதுக்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்யக்
கேட்டு, 'இது ஒரு புத்தி விசேஷம் இருந்தபடி என்' என்று மிக
வும் உகந்தருளி, 'நம்முடைய பிள்ளை - திருக்கலிகன்றிதாஸர்'
என்று அருளிச்செய்ய, அன்றுதொடங்கி, 'நம்பிள்ளை' என்று
திருநாமமனை இது லோகப்பாஸித்தமிதே,

அவரவர் தமேற்றத்தால் அன்புடையோர் சாற்று திருநாம
ங்கள் - இதுவாய்த்து. (நன்னெஞ்சே) இந்தத் திருநாமங்களின்
வாசியறிந்து, உகந்திருக்கிற நெஞ்சே! (ஏத்தனைச்சொல்லி நீ யின்
று) இந்தத் திருநாமங்களை அதுஸந்திக்கைக்குப் ப்ராப்த காலமாண்
இன்று, இதின் கவடு அறிந்த நீ, இவையும் சில திருநாமங்கள் இந்ந
தபடியே' என்று வாயாரச்சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணு அந்நி

கசக உபதேசரத்தினமலை, ரூக-பா, துன்னுபுகழ் வ்யாக்யாநம்.

மூ—துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத தோழப்பர் தம்முதபபால்

என்ன வுலகாரியனெனவென் னுரைக்க—பின்னை

உலகாரியனெனும்பேர் நமபிள்ளைக்கோங்கி

வினகாமல நின்றதென் தம் மேல

(ருக)

வாய-டு உவம்ஸதிக கொவிதவரணராய-ல்

வீரது சுடி விகலி வு-நடி வவ-டுரே

சூவு-ஐ உ-ஹார-ரி-கீ-வ்ய-பி-தா-கி கா-ஷீ-து

வா-து-ரா வு-ஹ-கி-ஸா-நி-ப-கா வ-த-வ்வி-நீ.

காலம் இததை அதுஸநதியாத இ-வ் தீர ருசிபிறந்தவின் னு (க)

“வ்ர-து-கெ-ஹ-ம-ர-ல-ஹி-சூ-ஃ - ப்ர-த-ய-கே-சூ-ர-வ-ஸ-ஸ-அ-த்ய-ஃ” என்

றும் (க) “ம-ர-ஹ-ந-ஃ-ஃ-வ-ஹ-ஜ-மெ-கீ-கு-ரோ-ந-ம-ஸ-த-ஃ-ஜ-பே-த”

என்றும் (க) “சொல வு-ஹ-ம-வ-ன்-ந-ம-ம-ஹி-னே” என்றும் (க) “என்

மனம் ஏத்தியன்றி ஆறமகிலலாத” எனறும் சொல வுகிறபடியே

ஸ்துதிருபமான அதுகூலவ்ருத்தியைப பண்ணிஸவருபம் பெறப்

பார.

(ரு-)

பதவுரை

துன்னு

ஸம்ருத்தமான

புகழ்

யஸஸ்ஸையுடைய

கந்தாடை

கந்தாடை யெனனும் திருவம்சத்தி

லவதரித்த

தோழப்பர்

தோழப்பரென்பவர்,

தம் உகப்பால்

தம்முடைய பரிதியினால்

என்ன உலகாரியனே

என்ன லோகாசார்யரோ!

என்று உரைக்க

என்றருளிச்செய்ய,

பின்னை

அதன்பின்

உலகாரியன் என்னும்பேர்

லோகாசார்யரென்னும் திருநாமம்,

நம்பிள்ளைக்கு

நம்பிள்ளைகளுக்கு

மேல்என்றும்

மேலுள்ள காலமெல்லாம்

ஓங்கி

உயர்ந்து

வினகாமலநின்றது

பேராமல் நிலைநின்றது.

(ருக)

உபதேசரத்தினமாலே, நுக-பா, தன்னுபுகழ்வ்யாக்யாநம், கசள

வ்ரா — ஐம்பத்தொன்றாய்ந்து இனி இவர்களில் தூய்மான நம்பிள்ளைக்கு அதிலும் அக்யநக விலக்ஷணமான லோகாசார்யரொன்று திருநாமம் வருகைக்குமே ஐவை அருளிச்செய்கிறார் (தூன் னுபுகழ் இரயாதித்யால்). அவராகிறார், அ 9 (அ) ஐநவீத்யா வருத்தர் களோலுண்டான யஸஸ் ஸம்ருத்தியை யுடையராய், பசசைவாரணப்பெருமானென்னும் திருநாமத்தை யுடையராய், முகலியாண்டானுடைய திருப்பேரனாராய். கந்தரடையாண்டானுடைய குமாரராய் இருப்பார் ஒருவரிடே. ஏவம்பூதரானவர், செய்தபடி சொல்லுகிறது.

(தம்முகப்பால்) என்று; அதாவது, நம்பிள்ளையுடைய ஜ்ஞாந ஸம்ருத்தியையும், ஸிஷ்ய ஸம்பததையும்கண்டு, அஸஹிஷ்ணுவாய் அஸூயை கொண்டாடி அவரைப் பெருமாள் திராவோலக்கத்திலே பரிபஹ்னிதது. பின்பு, திருமாளிகையிலே எழுந்தருள, அது கூலையிருக்கிற இவர் தேவியார், இதனைக்கேட்டு, அதுதாபமே துவாசச சிலவார்த்தை சொல்ல, அப்படி சொன்ன அவளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு (க) “பெரோஹிஷ்டமொவாவி யதாமஃ கிரபகெவதாபுசுநுகபுஷ்டுநுகபகூடா பூபஹிஷ்டு” ப்ரமாதாபுத்திதோவாபி யதாமஃ க்ரியதேஸதாம அதுதப்தஸ்து தாரேவ கூதாமதேயநாநப தாமஃ” என்கிறபடியே அஸூயையால் வந்த கலக்கம் தெளிர்த்து, அதயந்தம் அதுதாபத்துடனே கெடுத்த விடத்திலே கேடுபெடி அவரை ஸ்ராமணம் பண்ணுவதாக ஸஹ காரிகளுடனே புறப்பட்டுவர, அவளவளவிலே (ச) “கெஹமொரா விவகெராயசிவநஹிஷ்டுசுவித்யபுரவொயுவிவிவெயை- மெஹ்வொஹ்வைஃ வரவாஹெஹ் - அஹேதோரபிஸக் ரோத மர்ச்சயந்நசுபுத ப்ரியம் | பரபோத்யவினிதைர்யத்தநஃப்ரஜ்ஞோபிகஃ ப்ரஸாதயேத்” என்கிறபடியே தம்மை உகப்பிப்பதாசுத் தம திருமாளிகை வாசலிலே வந்து, கைப்புடையிலே கிடக்கிற நம்பிள்ளையுடைய அத்தந்த நைசயமான உக்திவருத்திகளைக்கண்டு கேட்டு மிகவும் ப்ரீதராய் “இது ஒரு பரிமாற்றம் இருந்தபடி என்?” என்று தபமுடைய ஆதராதிரயததாலே இவரைப்பார்த்து, “தேவ

உட்சேரத்தீனமாலை, டுஉ-பா, பின்னை வ்யாக்யாநம்.

மூ:—பின்னை வடக்குத் திருவீதிப்பள்ளை மன்பரல்

அன்னதிரூ நாமத்தை யர்தரித்து—மன்னுபுகழ்

மைந்தராகஞ்ச சரத்துகையால் வந்து பரந்ததெங்கும்

இந்தத் திருநாள் மிகு

(Be)

தோங்கு ஷபாசி உவமாயமதிஷு ஸாஜா

சு.சு. த.ஹ-உரிதஸு திஜஸுஸகுநா:

தெனெருவலு, கதவிதரய மலிபுலுதா

வலங்கோட்டை ஜயங்கொண்டம் ரிதி பூமிதாஸநாதர்.

(52)

சீர் இத்தனை நாளும் சிறிதுபோர்க்கு ஆசார்யராயிருந்தீர்; இப் போது லோகத்துக்கெல்லாம் ஆசார்யராகப் பாரப்தராகாகின்றீர்" என்று.

(என்ன உலகாரியரோ வென்றுரைக்க) “என்ன லோகாசார்ய
வென்று அருளிச்செய்ய, (க) “வொகாஅயபாஅன்பாண்டிதர்
கவிஜீஹாவஸூராய | சூராஹேமவஸுதாணளகாரனெண்ணி
ராஸாபெய்யாயம்பெவராஜஸு தாமராஜாநுஸகைம் |
சுனிவ்விபகராவடுஹரிதி திவபெஸிகழ - லோகாசார்யாபிதாம்
தாதா : கவிஜீத்தர்ஸஸ்வராய | ச்யாமேபேஸ்வரணௌகாரண
ஸ்திரிபிராஸ்யேதயாம் தேவராஜஸய தாசரத்யார்ய ஸந்ததேசி |
அபிவ்ருத்தி கரம்வந்தேஹரிதத்திப தேசிகம்” எனனக்குடவந்தே.

(பின்னை யுலகாரிய னென்னும பேரித்யாதி) அப்'டி அவ
ராலேபோபெற்றபின்புலோகாசாராயரென்னுதிருநாமமானதுஉ
ச்சாராயத்தை யுடைத்தாய், ஸர்வலோகத்திலும் நமபிள்ளைக்குப்பே
ராமல்மேலாய்கின்றது. ஆஸ்ராயம்போருதிருக்கையாலேபேரானது
பேராமலிருக்கிறபடி இத்தால் இவர் லோகாசாராயத்வம் கூரகுலத்
திலவர்களும் வாதூல வம்ஸ்யரும் அதுவாத்தித்து ஆஸ்ரயிதத்
போதே ஸர்வலோக ஸம்ப்ரதிபந் மென்றதாய்த்து. இப்பாட்
டில் சொல்லுகிற அர்த்தமும் இதின் கீழ்மேல் சொல்லுகிற வர்த்
தங்களுமெல்லாம் அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பரமா
சார்புரான பெரிய பட்டர்பிரான ஜீயர் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்
செய்தருளினார், அதிலே கண்டுகொள்வது. (டுக)

உபதேசரத்தின்மாலே, ௫௨-பா, பின்னை வ்யாக்யாகம். ௧௧௯

பத்வதை

அந்தரம்

வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை யென்ப
வர்

அனபரல் தம்மாசார்யரான நம்பிள்ளையிடத்
தில் ப்ரீதிபினால்

அன்ன திருநாமத்தை அந்தப்படி நிரதிரய வைபவத்தை
யுடையலோகாசார்ய ரென்னும்
திருநாமத்தை

ஆதரித்து ப்ரீதிபண்ணி
மன்னு பொருத்தியிருக்கிற

புகழ் கோத்தியையுடைய
மைந்தறகு தன் குமாரரான பிள்ளைக்கு

சூகதுகையால் இடுகையால்
இவ்வுலகமெல்லாம்

இந்த திருநாமம் இந்த லோகாசார்ய ரென்கிற திரு
நாமமானது

வந்து பரந்தது வந்து வ்யாபித்தது. (௫௨)

வ்யா—ஐம்ப, ௫௨-பாம்பாட்டு. இனி இந்த லோகாசார்
யரென்னும் திருநாமமானது லோகமெங்கும் வந்து பரந்தது இன்
னத்தாலே யென்று தக்கேறுதவை தர்சிப்பித்தருளுகிறா (பிள்ளை)
என்று தொடங்கி, அதாவது : நம்பிள்ளைக்கு லோகாசார்யரென்
னும் திருநாமம் நன்றாக நடந்து செல்லுகிற வக்காலத்திலே அந்
விரகதராய ஆசார்ய கைங்கர்யமே அநவரதம் செய்துகொண்டு
போருகிற வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளைக்குத் தந்தியோகமடியாக, தத்
ஸம்வத்ஸரத்திலே ஒரு குமாரர் திருவவதரிக்க, அந்தரம் ஆசார்
யாபிமாந்நிஷ்டரான அவர்.

(அன்பால் அன்ன திருநாமத்தை ஆதரித்து) அன்புடையோர்
சாத்தப்பட்டதாகையாலே தாமும் அப்படியே அன்பாலே - அவர்
திருவடிகளில் ஸ்நேஹத்தாலே அவாங்கமநஸ வைபவமான அந்தத்

கூடும் உபதேசரத் தினமாலே, ஓநூ-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யாநம்.

பூ:—அன்னபுகழ் முடும்பை பண்ண ஹலகாசிரியன்

இன்னருளில் செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில்

திரும் வசநூலணததின் சீர்மை யொன்றுக்கில்லை

புழலலனவ்வார்த்தை மெய்யிப்போது.

(ருங்)

கொவாபுஸ்ய ஐவாஹா கம-ரொஃபுஸ்யவெஸ்ய

ஸூஃபுஸ்யவெஸ்ய ஸகலெஷ்வவிவாஹெஷா ।

கதூரவிகிம் வவநஹகுஷணக-ஸூ, ஸிந்யக்

வாக்யம் வுஸிதிதீஹவநம் நஸ்யூர.

(ருங்)

திருநாமத்தை ஆதரித்து, (மன்னபுகழ் மைந்தார்க்குச் சாத்துகையால்) திருநாமம் சாத்துகைக்குப் போரும்படியான பொருந்தின புகழையுடைய தம் குமாரருக்கு. அதாவது நமஸூந வரதருடையவும் திருவத்தியூர் வரதருடையவும் திருவவதார மாகையாலே * ஏற்கும் பெருமபுகழையுடைய தம் குமாரருக்கு, இப்படி மன்னபெரும்புகழையுடைய மஹாத்மாவான மைந்தார்க்கு அதுருபமாகச் சாத்துகையாலே. இப்படி கருஷ்ணபாதராலேகோத்திகைப்படுகையால் ததஸ்யுதுவானவீவருடைய இந்தத் திருநாமமானது இங்கு எங்கும் வந்து பரந்தது.

ஒருபேர் வெள்ளமிட்டபடி, இவருடைய இந்தப் பிள்ளைலோகாசார்யரென்னும் திருநாமமானது இந்த லோகமடைய ஏறிப்பாய்ந்து பஸித்தது பரந்தது-பஸித்தது. கண்ணகம் உடைகுலைப்பட்ட மிகளெங்கும் வெள்ளம் பாய்ந்து பரக்குமாபோலே, இப்பேர் வெள்வாதேகாடுமேளமானது, ஜ்யாஜ்ஜலிஹா - ஜ்ஞாஜ்ஞவிபாகமற எல்லாரும் அறிந்து அதுஸந்தித்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கும் விஸ்தரதமாய்த்து. ஜ்யந்தாமும் (க) "வாழியுலகாசிரியன்" என்கிற திருநாமத்தைத் தாமும்பலகாலும் அதுஸந்தித்தருளி, தயக்கு அந்தரங்கரானவர்களுக்கும் உஜ்ஜீவரத்துக் குடலாக உபதேசித்தருளியும் இதில் விமுகதா யிருப்பாரையு முட்பட 'இப்படி எளிதும் இனிதும்மான திருநாமமிருக்க இத்தை அதுஸந்தித்து உஜ்ஜீவியாமல் அநர்ந்தப்பட்டுப்போவதே' என்று வெறுத்தருளுவாராம். (ருங்)

உயதேசரத்தினமலை, து.பா, அன்னபுசும் வ்யாக்யாம். ௧௫௩

பதவுரை.

அன்ன	அபபடி நிரவதிகமான
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
முடிம்பை	முடிம்பை யென்னும் திருவம்சத்தி
	லவதரித் த
	ஸ்வாமியான
உலகாசிரியன்	பிள்ளைரோகாசார்யர்
	இனிய (நிரவேதிகமான)
அருளால	க்நபையினால்
செய்த	செய்தருளின
கலை யாவையிலும்	மூரஸ்தீர ரூபங்களான ரஹஸ்யங்க.
	ளெல்லாவற்றிலும்
உன	ஆராயந்து பார்க்கில
திக்கு	விளக்காதினுள்ள
வசநபூ	புறீ வசநபூஷணத்தினுடைய
சீர்மை	ஸ்வரக்யதை
ஒன்றுக்கு	மற்றொரு ப்ரபந்தத்துக்கு
	கிடையாது;
இப்போது	இப்பொழுது சொல்லுகிற
	இந்த சொல்லானது
புகழ் அல்ல	அர்த்தவாத(உ)மன்று;
மெய்	யதார்த்தமாம்.
	(ருஊ)

வ்யா;—ஐம்பத்துமூன்றும்பாட்டு. இப்பரபந்தாரம்பத்திலே “தாழ்வாதுயில்சுரவர்” என்றும் “அவர்கள் உரைத்தவைகள்” என்றும் ஏதத் விவரணமான “ஆம்வர்க்களேற்றம்” என்கிற பாட்டிலே “அவர்கள்செய்த வியாக்கியைகளுள்ள தெல்லாம்” என்றும் அருளிச்செய்தவற்றில், பேரஷ்மானதான பிள்ளையோகாசார்யருடைய வைபவத்தையும் அவராலே அருளிச்செய்யப்பட்டதாய், “வகுளபூஷண ஸாஸ்த்ராஸாரம்” என்றும் (௧) “வாண்மாவிக்ஷேபம், வாண்முகா-ஞ்ஜுவெஹிவாஸாய-நவஜீரஹடி. ஸாங்காகில த்ரவிட ஸம்ஸ்கிருதரூபவேதனாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்” என்றும் சொல்லுக

உரு. உ. பதேசரத்தினமாலே, நுட-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யகம்.

சொபடியே திருவாய்மொழியினுடையவும் மற்றை அருளிச்செயல் கரினுடையவும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்குமதாய பூர்வோக்த மாண அருளிச்செயல்களின் வ்யாக்யாநார்த்தங்களையும் பொதிந் ஁கொண்டிருப்பதாய் அதுதான் பசுவதபிப்ராயம் என்னுமா தோற்ற பகவதவதார விசேஷமான அவராலே அருளிச்செய்யப் பட்டதுமாய் ஸ்கரமமரக த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகமுமாய் சுரமபர்வ திஷ்டையை முடிவரம்படி அத்கை முடிவிலே யுடையதுமாய், அத்தாலே அவத்ருஃமாயிருப்பதான ப்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாக அருளிச்செய்வரான இவர், இப் பாட்டில் இப்படி லோகாசார்யரென்று லோகப்ரஸித்தரான இவர் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தம்முடைய க்ருபையாலே செய்தரு ளின ரஹஸ்யப்ரபந்தங்களிற் காட்டில, ப்ரீ வசநபூஷணத்துக்குண் டானசர்மையை அருளிச்செய்கிறார்(அன்னபுகழ் முடிம்பையண்ண லுலகாசிரியன்) என்று.

(க) “கஷ்யநாபிஷேஷம் - தஸ்யநாமமஹத்யஸி” என்கிற படியே திருநாமடியாக வந்ததாயிருப்பதானஎண்ணிறந்த யஸஸ் ஸையுடையவராய், “முடிம்பையிறைவன்” என்னுப்படி முடிம்பை யென்னும் மாநகரத்துக்குநிர்வாஹகரானலோகாசார்யர். அன்றிக் கேமுடிம்பையுலகாசிரியனு அண்ணலென்னுதல். முடிம்பை-குடி ப்பேர். கேழே “ஈயுண்ணிமாதவர்” என்றற்போலே இவரையும் “முடிம்பையுலகாசிரியன்” என்கிறது. ஜ்ஞாநாதிகருடையஸ்பந்த முள்ளடக்கலும் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்குமிதே.

(உலகாசிரிய னின்னருளால் செய்தகலைபாவையிலும்) இவர் அபேஷாநிரபேஷமாகத் தம்முடைய அஹேதுகமான க்ருபை யாலேயாய்த்து அசேஷ திவ்ய ப்ரபந்தங்களையும் அருளிச்செய் தது. அண்ணலான முறைபாலேயிறே இவற்றை இன்னருளாலே செய்து போந்தது. அவைதான் அநேகங்களாகையாலே ‘பாவை’ என்னுமித்தனை, (பாவையிலுமொன்றுக்கு இப்படி அருளிச் செய்த அசேஷ ரஹஸ்யங்களிலும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு ரஹ

உபதேசரத்தினமாலே, திரு-பா, அன்னபுகழ் வ்யாக்யானம், கருந
ஸ்யத்துக்கும். (உன்னில்) நன்றாக ஆராய்ந்து நிரூபிக்கில். (திகழ்
வசநபூடணத்தின சோமை பொன்றுக்கில்லை) அகபுஜ்வலம்'ன ஸ்ரீ
வசநபூஷணத்தினுடைய கௌரவம் ஒன்றுக்கில்லை.

அவை பல என்னுங்காட்டில, அவற்றில் ஒன்றுதான் அர்த்த
பூர்த்தியையுடைத்தான இதினுடைய பெருமைக்கு ஒப்பாகவல்ல
தோ? அகாவது: ஆர்ஷவசங்களான அக்பா(ய்யு) தமஸாஸ்த்ர
களிற்காட்டிலும், மயர்வமதிரல் மருளப்பெற்ற ஆழவார்கள் அரு
ளிச்செயல்கள் மேலாய், அச்சதைக்காட்டிலும் ஆழவார்களருள்
பெற்று அவர்கள் அருளிச்செயலில் தாத்தர்யங்களை வெளியிடுகிற
ஆசார்யர்கள் திவ்ய ஸடுத்திகள் மேலாய், அவற்றிற்காட்டிலும்
ஆசார்யர்க்குரிய இவருடைய மந்தராகர்யமான திவ்ய
ஸடுத்திகளாயுள்ள அசேஷரஹஸ்யங்களுமே மேலாய், அவற்றிற்
காட்டிலும் அதிஸுமிதராத வைபவத்தை யுடைத்தாய், “யஜ்ஹா
ஷு-யதிஹாஸ்தி” இத்தயாதியிறபடியே கீழ் உக்தமான அர்த்தங்
களையும், அறுத்தமான அர்த்தங்களையும் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்
டிருக்கையால், வந்த பெருமையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்ரீ வசந
பூஷணம் ஸ்வபர ப்ரபந்தங்களெல்லாவற்றிலும் அதிஸுமிதமா
யிருக்கத் தட்டில்லை. ஆகையாலேயிதே இவாஇப்படி அஸத்ருஸ
மாக அருளிச்செய்தது. ஆசார்யர்கள் திவ்யஸடுத்திகளிலும் இவர்
திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் அதிஸுமிதமாகிறது-இவற்றைக்கொண்டே அவ
ற்றின் தாத்தர்யம் அறியவேண்டுகையாலே.

(புகழல்லவிவவார்த்தை) (க) “புகழ்வில்லே” என்னுமாபோலே
இப்ப்ரபந்தத்தையிசேஷமாகச் சொல்லுகிற இவ்வார்த்தைகேவலம்
அர்த்தவாத(௧) நாய்ஸ்துதிபரமாயிருப்ப தொன்றன்று. (மெய்யிப்
போது) இப்போது இதன் வைலக்ஷண்யத்தை நிரூபித்துச் சொல்
லுகிற இப்ப்ரபந்த விஷயமாகச்சொல்லுகிறனவார்த்தை ஸத்யமே.
இவர்தாம்பொய்யிலாதவ ராகையாலே “மெய்யிப்போது” என்று
இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்திக்குடலாகஸத்யம்பண்ணி ஸாதி(யி)த்
தருளுகிறார். (வசநபூடணத்தின், சீர்மையொன்றுக்கில்லை.) என்கிற
இவ்வார்த்தை(மெய்) “ஸத்யம்ஸத்யம்” என்னுமாபோலே, இத்தால்

கருசு உபதேசரத்தினமாலே, ருசு-பா, முன்னம் வ்யாக்யாரம்.

மூ.-முன்னங்குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள் [யாச்
தன்னையிகக் கொண்டுகற்றோர்களு தம்முயிர்க்கு—மின்னணி
சேரச்சமைத்தவரே சீர்வசநபூடணமென்னும்
பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின். (ருச)

புரவாம்புவதி வடிவீயதாம் உபா-குணம்
உமாவவந ருதகஃவகெத
வனதாம்சூகிம் அபயவெதவவாடாஆஹவொஷாம்
உதூவாரம் வவநஹவொஷண மாரபெயபடி, (ருச)

இவர் அருளிச்செய்த ப்ரபதங்கள் பலவென்னுமதுவும் அவற்றி
லும் ஸ்ரீவசநபூஷணம் அஸ்த்ருஸமான வைபவத்தையுடைய தென்
னுமதுவும் தயோதிப்பிக்கப்பட்டது. (ருட)

பதவுரை.

முன்னம்	முறதூலத்தில்
குரவோர்	ஆசார்யர்கள்
மொழிந்த	ப்ரஸாதித்த
வசனங்கள் தன்னையிக	ஸ்ரீ ஸூக்திகளை
மிக	பகுவாக
சேரக்கொண்டு	சேர்ந்து
கற்றோர்களு தம்	ரஹஸ்யார்த்தங்களை அப்யஸித்தவ ர்தருடைய
உயிர்க்கும்	ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கும்
இன்	அழகிய
அணியாய்	அலங்காரமாக
சமைத்தவரே	இந்த ப்ரந்தத்தைப்பண்ணின பிள ளை லோகாசார்யரே
பின்	செய்தபின்பு
இக்கலைக்கு	இந்த ஸாஸ்திரத்துக்கு
சீர் வசநபூடணமென்னும் பேர்-	ஸ்ரீ வசநபூஷணமென்கிற திருநா மத்தை
இட்டார்	சாத்தினார்.

உபதேசரத்தினமாலே, ஐச பா, முன்னம் வ்யாக்யாநம். க

வ்யா.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஏவம்வித வைலக்ஷணயத் தையுடைய இப்ப்ரபத்தததக்து வகதாவானவர் தாமே, ததததகு ணமாகத் திருநாமம் சரத்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார், (முன் னங்குரவேவர்) என்று தொடங்கி. அதாவது: பூர்வகாலத்திலே பிள்ளை லோகாசார்யருக்கு அவ்வருகுண்டானவர்களாய், நமக்கு நாதராவ பூர்வாசார்யர்கள், ஸர்வாத்மாக்களுடையவும், ஹிதத் தைக்குறித்து அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளை தன்னை மிகவும் தத் ப்ரகாசமாய்ப்பி இதுக்கு ஆப்தப்ரமாணமாக அங்கீகரித்ததாய்தது இவர் இத்தை ப்ரபத்திகரித்த தென்கை.

(மொழிந்தவசங்கள்) ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாஸகமாக அரு ிச்செய்த திவ்ய வசங்களே. அவர்கள் தாம் பலராலையாலே ழுப்திக்குடலான வவர்கள் வசங்களும் பலவாயிருக்கிறபடி. (வச ளங்கள் தன்னைமிகக் கொண்டு) (க) “யஜுஷ்வயத்யுபாணம் வெ ிப்யு - தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம் வேதாஸ்ச” என்கிறபடியே அல்லாத ப்ரமாணங்கள் அநேகங்கள் உண்டாயிருக்கவும் அதில் அறுஷ்டாதாக்களான விவாகளுடைய மந்தராக்ரபமான வதில் ஸூக்திசுளாகையால் அதை இதுக்கு முக்யப்ரமாணமாக அங்கீக ரித்து, அந்த வசப்ரகாசமாயிறே இத்தை அருளிச்செய்தருவிறறு. ரத்நபூஷணம் சமைப்பார், பல ரத்னங்களை முந்துறச் சேர்த்துக் கொண்டு சமைக்குமாபோலே இவரும் வசணபூஷணம் சமைக்கிற வராகையாலே அர்த்தவத்தான வசங்களே மிகவுங்கொண்டு கூட் டினபடி. (உ) “ஸூஹுதாநிஹைகாஸூக்யத, நிததவூதஃ | ஸுணியதீர சூலீத ஸிவஹாஸிலிவயயா-ஸுவயாஹ்ருதாநிமஹ தாம் ஸூக்ருதாநிததஸ்ததஃ | ஸஞ்சிவந்தீர ஆலீத விலஹாரி ஸிலம்யதா” என்னக்கடவதிறே.

இப்படி இவற்றைக்கொண்டு செய்கிறது ஆர்க்கு என்னில, (கற்றோர்கள் தம் முயிர்க்கு) கற்றோர்க்கு வரிசைகொடுக்கக்கூக. அதாவது: தங்களுக்கு ஹிதைஷிஸளாயிருக்கிற ஆசார்யர்களு டைய ஷுத்தியிலே ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களையும், நன்றாகக் கற்றுக்கேட்டிருக்கிறவர்களுடையஸவரூபத்துக்கு (உ) “நின்றுநடுவ ட்டெழுத்துக்கற்ற” (ச) “அறிபக்கற்று வல்லார்” என்னக்கட

அங்கு உபதேசரத்தினமாலே, நுச-பா, முன்னம் வ்யாக்யாநம்.

வதிதே. (மின்னணியா) ஏவம விதரான அதிகாரிகளுடைய ஸ்வரு
பெளஜ்வலயத்தை யுண்டாக்கும்படியான ஒளிமையுடைய பூஷ
ணமாக.

(உயிர்க்கு மின்னணியா) அநித்யமான உடலுக்கு பூஷணம்
சடைப்பார் நடுவே இவா நித்யமான உயிருக்கு பூஷணம் சடைத்
தாரிதே. (உயிர்க்கு மின்னணியா) கௌஸ்துபததக்தும் கௌ
ஸ்துபமென்னலரம்படி யிருக்கை. வைகுண்ட ப்ரியகண்ட பூஷ
ண மாயிதே இருப்பது. (மின்னணியாச் சேரச்சமைத்தவரே)
ஔஜ்வல்யரூபமான ஆபரணமாய்ச் சேரும்படியென்னுதல் எவ
ரூபத்துக்குச் சேருமபடியென்னுதல். கீழ்ச்சொன்ன வசநங்க
னெல்லாம் அந்யோநயம் ஸந்தர்ப்பமாம்படி சமைத்தவரே, பேரிட்
டார். “சமைக்க” என்கிறதி-பண்ணவென்றபடி, “ஆரஞ்சமைக்க”
என்றிதே இவர்கள் ஜாதிப்பேச்சிருப்பது. (சமைத்தவரே ஓ
வசநபூடண மென்னும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்பின்) அதாவது: ஆபர
ண நிரமாணகர்தாமே அந்தஆபரணத்துக்கு அதுகுணமானதோர்
அபிதா (விபா) நத்தைக் கற்பிக்குமாயோலே வசநஸந்தர்ப்ப
ரூபமான வசநபூஷணத்தை நிரமித்த அந்தப்பிள்ளை லோகாசார
யர்தாமே ஸ்ரீவசநபூஷணமென்கிற இந்த அபிஸாயியான திருநாமத்
தை இந்த ப்ரபந்தத்துக்குச் சாத்தியருளினாரென்கை.

(பின்) சேரச்சமைத்தபின் மென்னுதல். அந்த ரஹஸ்யங்களை
அருளிச்செய்தபின்பென்னுதல் (அவரேபேரிட்டார (க) ‘வீதா
வாசுஷ்யநாடிகுயாநி’-பிதாபுத்ரஸ்யநாமகுர்யாத்” என்கிற
படியே நமக்கு அதிகசமான திருநாமத்தைத் தமப்பொர் ஆதரித்
துச் சாத்தினும்போலே இத்தை ஈன்ற தாயான தாமும் அப்படி
யே இதுக்கு அதிகசமான திருநாமத்தைச் சாத்தியருளினாயத்
து. இப்ப்ரபந்த மூலமாகவிதே இவருடைய ஜ்ஞாந ஸந்தானம்
அவிச்சிந்மாய் நடந்து செல்லுகிறது. (வசநபூடணமென்னும்
பேர்) ரத்நப்ரகரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்னுமாயோ
லே ஆசார்யவசந ப்ரகரமாய் அதுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்வல்ய
கரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாய்

உபதேசரத்தினமாலே, (திரு-பா) ஆர்வசு வ்யாக்யாகம். கருள்

மு. — ஆர்வசு பூடணத்தி னுள்பொரு ளெல்லாமறிவார்
ஆரதுசொன்னேரி லதுட்டிப்பார்—ஓரொருவா
உண்டாகி லத்தனைகா ணுள்ளமே யெல்லார்க்கும்
அண்டாத தன்றோ வது. (திரு)

ஜாந்நிகெ வவநஹஷண வாரிராஸெ
யாய-ம் வசு-ஹஷணதாரிபெயராஹு
கெததிராபி-தவபெநவ வணுநி
யகொவிவ ஹதிவெலிரொஹிதஜ்ஜி. (திரு)

த்து” என்று ஜியா தாமே இதின வயாக்யாக ப்ரவேசத்திலே
அருளிச்செய்தருளினாரே.

(வசுபூடணமெனும் பேரிக்கலைக்கிட்டார்) இந்த வசுபூஷண
திவ்ய ஸாஸ்த்ர த்துக்கு இப்படி திவ்யமாயிருப்பதொரு நாமத்தை
நிரததேசபித்தருளினார். முகமறிந்தவன் லோதத முததுவததை
“இதொருகோவை இருநதபடி என்” என்று அதின் வாசு
யறிந்தவர்கள் கொண்டாடுமாபோலே இதுவும் (க) “வ ஷணிவார
மெய்யுடைய ஹஷணதூக்ய-வாங்மணிஸாக்கர வேட பூஷாத்மகம்”
என்னும்படி வசுஸந்தாப்பத்தை யுடைத்தாயைபோலே “இக்கலை”
என்று இவர்க்கு சுடுபாடாயிருக்கிறது (ருசு)

பதவுரை.

வசுபூடணத்தின்	புரி வசுபூஷணத்தினுடைய
ஆழ்பொருளெல்லாம்	அநாதமான அர்த்தத்தை யெல்
	லாம
அறிவார் ஆர்	அறியத்தக்கவர்கள் எவர்?
அது சொல்	அதில் ப்ரபத்திக்கப்பட்ட அர்த்தத்
	தை
நேரில்	செவ்வையாக
அதுட்டிப்பார் ஆர்	அதுஷ்டிக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?
உள்ளமே	மநஸே !

சுதி அ உபதேசரத்தினமாலே, குருபா, ஆர்வசு வ்யாக்ரகம்.

ஒவ்வொருவர்

உண்டாகில்

அத்தனை காண்

இது

ஒவ்வொருவர்

இருந்தார்களாகில்

அவ்வளவே யென்றறி

இந்த ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினர்ததமர்

னது

எல்லார்க்கும்

அண்டாததன்றோ

வாகலஜைங்களுக்கும்

அடங்காததன்றோ? (கைபுகுராத
தன்றோ). (ருரு)

வ்யா. — ஐம்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. சீழ் வசநபூஷணமென்று
திருநாமம் சாத்தும்படியான இதன் பெருமைபை அருளிச்செய்
தார். இதில் ஏதத்திர்த்த தாஸிகளுடையவும் ஏதத் பரதபாப
அதுஷ்டாதாக்களுடையவும் அருமையைத்தம் திருவுள்ளத்தைக்
குறித்து அருளிச்செய்கிறார். ஆர்வசநபூஷணத்தி னுழ்பொரு
ளெல்லா மறிவார்? ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய அகாத(கா)யமான
அர்த்தத்தை அதிலே அவகாவித்து உள்புகுந்து உள்ளதெல்லாம்
அறிவாரார்? எத்தனை அதிசயித ங்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் இத்தை
ஸ்வயத்கத்தாலே அறியவென்றால் தூவகாஹமுமாயி ளுளதரமு
மாயிறே யிருப்பது முதலடியிலே அல்லாதவற்றில் இதுக்குணடா
னவாசியறிந்து, இத்தைப்பாடம் பண்ணுவார் அரிதாயிருக்கும்.
அதொருபடி செய்தார்களாகில், அர்த்தமறிகை அரிதாயிருக்கும்.
அதுவும் பெருவருத்தத்தாலேகூட மேலெழ ஒருபடி சிறிது அறி
ந்தார்களாகிலும் ஆழ்பொருளெல்லா மறிவார் மிகவும் தேட்டமா
யிறே யிருப்பது.

(ஆழ்பொருள்) ரத்தாகரமானது, (க) “மலைகளும் மாமணியும்
மலர்மேல் மங்கையும் சங்கமும் தங்குகின்ற அலைகடல்” என்னும்
பே. ஆழ்கடலான தனக்குள்ளே மணிபூத்தாடிகளான சிறியபதார்
த்தங்களைக் கொண்டிருக்கும்; அதுக்குதேசிகரான முழுக்குவரிமே
முழுதியெடுப்பார். மஹையார்க்குக் கரையருகும் செல்லவாண்
னுதாயிருக்கும். அப்படியே “வசநபூஷணவாரிராசி” யான இது

உபதேசரத்தினமாலே, சக பர, ஆங்கவர் வ்யாக்யானம். ௧௬௧

திலே உற்று இத்தை நீர் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிப்பியுமென்று அர்ச்சக முகேச திவப் ஜ்ஞாநிபட்டருள், அத்தைக் கேட்ட பத்மநாபரும் எண்ணினவாறு ஆகாமையாலே 'திருவுள்ளமானபடி' என்று பின்பு உகப்புடனே, ப்ரஸாதித்தருளி னொன்றை.

இவர் இத்தை எல்லார்க்கும் வெரியிடிலே னுமென்கிற தம்முடைய பரஸம்ருத்தையக ப்ரயோஜகதாருபமான திருவுள்ளக்கருத்தாலே பேரருள்ளப்பெருமானைக் குறித்து, ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிக்களைப்பண்ணியும் அநதீக்ரமண ஹேதுவான ச ஹ்ரணக்ரஹணம் பண்ணியுமாய்த்து இவர் இப்படி அத்தித்தது. அவரும்* அர்த்திதார்த்தப்பரிதாந தீக்ஷிகராகையாலே இப்படி செய்தருளினார். ஆகையிறே 'வஸுமதிகொவெஸ டெவாயிபாஸ - ஸுமகதிகாலேஸா தேவாதிபாந' என்று அருளிச்செய்தது. அப்படியே ஜீபரையும் அரங்கர் தம் தாளேணர் முனித்திறே திருவாய்மொழியின ஈட்டைப் பவர்த்திப்பித்தது. 'வாணாஸ்ய வஸிவக்ஷாநீ' டிஸ்யாநீ மஹாஸ்யாநீ டிஸ்யாநீ வஸிவநிஷிதாஸ்ய - சரணாபஜ ஸமர்ப்பணத் தர்ஸபத் தர்க்ரஹாநர்த்தாந த்ரமிடோப விஷித்திராம' என்னக் கடவதிறே.

(நல்லமகனார்க்கவர்தாம்) அந்த நாலூர் பிள்ளையும் தம்முடைய திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே பேருமாள் தலைக்கட்டியருளுகையாலே பெற்றுப் பேரிடம்படியான அந்த உபகாரத்துக்குத் தழக்குக் குமாரர் அவதரித்த உடனே 'தேவப்பெருமான்' என்று திருநாமம் சாத்த, இப்படிப்பேர்பெற்று ஸகல கலாபூர்ணராய், வளர்த்து போருகிற நல்லமகனான நாலூர்ச்சான் பிள்ளைக்கு இத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொண்டுபோருமென்று ஈட்டைபாஸாதித் தருளினார். அவர் ஸௌமஸ்யம் போலேயாய் ததுஇவர் குணஸாவியானதும்

அன்றிக்கே, 'இவரருளாளர் திருவடிபூன்றினவர்' என்கிறதாக்கு 'இவர்' என்று பத்மநாபரைச்சொல்லி, அவருடைய அருளையுடையவரென்று நாலூர் பிள்ளையைச் சொல்லி, திருவடிபூன்றின வரென்று ஈட்டை ப்ரஸாதிக்கும்படி பேரருளாளப் பெருமானாலே ப்திருவடிபூன்றியபட்ட நாலூர்

சசு-உ உபதேசரத்தினமலை, சசு-பா, ஆங்கவர் வ்யாக்யாநம்.

வப்பெருமானை கைக்கொண்டருளார் திருமலைபாழ்வார்” என்ற திருவாய்மொழிப்பிள்ளையைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்துள்ள பெருவர்கள், இந்த யோஜனை, “மேலோர்க்கே, தாமஸரே மிக்கு” என்கிறதற்கு மிகவும் ரேர்க்கியாபிருக்கும்

இனி இது பிறந்தபடி சொல்லுகிறது “மேலோர்க்கே தாமஸரே மிக்கு” என்று அதாவது, கீழிலவர்களைப்போலே ஓராண்வழியாய் நடத்திப்போருகையன்றிக்கே, தம்முடைய ஒள்தார்பத்தினுலே கோலவரஹப் பெருமானாலே கொடுக்கப்பட்ட தேவப்பெருமானான தாம், திருமலைபாழ்வானைக் கைக்கொண்டருளி; அவர் தொடக்கமாகத் திருநாராயண புரத்தில ஆய், பிள்ளை இவர்களுக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினார். ஆகையிதே “மேலோர்” என்ற பஹுவசகப்ரயோகம்பண்ணிப்பருளிற்று (க) “தெயுய வரவத்யுக்ஷவிபு: வரயயாங்கு, ர-த்ரேதாப்ரவர்த்தய புனியப்ரத பாமசகார” என்றும் (உ) “ஸீ’ஸெஸகநாயமாரா” ிரக்யுமாரவித்யு: ஷ்யாஸீ’ஸகிதிபிசிகவ ரெணயவலுபெயெபி-ஸ்ரீஸைலநாத குருமீத்ரு குருத்தமாப்ரயம் ஸ்ரீஸகிதி தேசிகவரேணயஸத்திரைவம்” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே

“அவரேமிக்கு” என்கையாலே இவர்களுடைய அரத்திதவமும் மிகையென்னலாம். பி. தம்முடைய ஒள்தார்பத்தினுலே தாமே கைக்கொண்டருளி, அருளிச்செய்தாரென்னுமது தோன்றுகிறது; அவ்வுளவுமன்றிக்கே, அருளிச்செயலனைத்துக்கும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு நாலுராச்சான்பிள்ளை ப்ரஸாதித்தருளினதுக்குத்தோதகமாக (உ) “மாற்றத்தாய்” என்கிற பாட்டின வ்யாக்யாநத்திலே ஜீயர்தாமே ஸகிதிப்பித்தருளினார் பிள்ளை யருளிச்செய்தருளின பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம் பலவிடங்களிலும் “நாலுராப்பிள்ளை ப்ரஸாதித்ததாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வார்” என்றிதே அருளிச்செய்தருளுவது. பிதாபுத்தர்களுக்குத் திருவாய்மொழிமுதலாக வுண்டான ஸிஷ்யாகார்ய ஸம்பந்தம் கரேஸபட்டார்பர்களிடங்களிலும் அபயப்ரதராஜ தத் புத்தர்களிடங்களிலும் க்ருஷ்ணபாத லோகாசார்யர்களிடங்களிலும், மாதவ பத்மநாபர் கனிதங்களிலும் கோலேஸ தேவாதிபர் கனிதங்களிலும் தர்ஸிக்கலாபிருக்கும். தேவப்பெருமானை கைக்கொண்ட

வும் * மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொரு ளான ஆசார்யாபி
மாரமே உத்தாரகம்” என்கிற அகாத(மாய) அர்த்தத்தை யுடைத்
தாயிருக்கும். இதுவும் (க) “அறிவித்தே னுழ்பொருளை” என்னும்
படி, தேஸிகர் அறிவித்தாலாய்த்து அறியலாவது; “வாக்யஸம்
தினிக்யாஹிஸ்யதம் விநாஹதாஹிஸ்யாஹி - வாக்யஸங்கதி
ரித்யாதிஸ்ருதம்விநா மஹதாமப்யஸக்யாநி” என்றிறே அறிகையி
லுள்ள அருமையிருப்பது. அங்கும் (க) * செழுங்கடலமுக்கநிற்
பிறந்தவவள் ப்ரயோஜனமாயிருக்கும். இங்கும் * புருஷிகாரஸவப
வம் தொடங்கி, * ஆசார்யாபிமாநமீருக ஆறு ப்ரகரணத்தாலும்
சொல்லுகிற பதார்த்தங்களெல்லாம் ஆழ்பொருள்களாய் இருந்த
தேயாகிலும் சரம ப்ரகரணத்தில், சரமோபாயததுக்குச் சேஷமா
யிறே யிருப்பது.

ஆகையிறே, (க) “திருமாமகள் தன் சேருளேற்றமும்” என்று
தொடங்கி, “மன்னியவிற்பமுமாகதியுங் குருவென்னு நிலைபெறு
மினீபொருடன்னையும்” என்றிறே பொருள முடிவாக அருளிச்
செய்தது. பெருகிலையனை ஆபரணததுக்கு நாயகக்கல் போலே
யாய்த்து, வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேஸம் நாயகரத்தமாயிருக்
கும்படி. “இத்தனையும் அருளிச்செய்கையைப்பூற்ற அதிஷ்டகை
யிட்டுக் கொண்டுவந்தது கீழ் அடங்கலும்; மேல் அடங்கலும் இதின்
நிஷ்டையை ஸதாபிக்கிறது” என்றிறே “ஆசார்யாபிமாநமே உத்
தாரகம்” என்கிற இடத்துக்கு ஜீயர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளிற்று;
ஆகையால் இதுவே ஆழ்பொருளாகக்கடவது.

“வேதமொருநான்கினுட் பொருள்தந்த மெய்ப்பொருள்”
என்று தொடங்கி, “திதீஸரணாதித்த தன்னிறைவன் றுளையா
ணகு மென்னுமது” என்றிறே அருளிச்செய்தார். அன்றிக்கே,
“பேறுதருவிக்குமவன் தன்பெருமை” என்றுதொடங்கி, “நல்குரு
வின் வண்மையோடெல்லாம் வசநபூடணமதில் தேறிடநமக்கருளெ
ன்கையாலே, ஆறு ப்ரகரணத்தில் உக்தமான அஸேஷார்த்தங்க
ளும் ஒரு சேதநனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு ஒரொன்றே ஜ்ஞாதவ்
யமாகவேண்டுகையாலே, எல்லாம் ஆராய்த்தறியவேணுமென்று
“ஆழ்பொருள்” என்கிறாராகவுமாம். முத்திளையோஜகையில், “ஆழ்

௩௬௨ உபதேசரத்தினமாலே, ௩௩-பா, ஆர்வசந வ்யாக்யாநம்,

‘பொருளெல்லாம்’ என்கிறதுக்குச் சேர, மற்றை அர்த்தங்களெல்லாம் ஆசார்யண்ணிதி சேஷங்களாய் அறியப்படமுதாயிருக்கும். தன்னை அறியும்போது, உத்தலக்ஷணயுக்தனான தான் என்றறிய வேணும். ஆசார்யனை அறியும்போது ஆறு ப்ரகரணத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஷட்பதநிஷ்டனாக அறியவேணும். ஆகையால், ஆழ்பொருளெல்லாம் அறியவேணும், இதில் அர்த்தங்கள்தான் ஸாப்தமாக மேலெழுந்தோன் றியிருந்ததே யாகிலும் இதுக்கெல்லாம் ‘வஸவ-பா-பா-ந’ விவரீதா-ந’ ஸு-ஸர்வார்த்தந் விபரீதாம்-ஸ்ச’ என்னுமபடி விபரீதார்த்தத்தைக் கற்பித்து, அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்வார் ஒழிந்து, இதில் யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தையுடையராய், இத்தை விஸவலித்து, உஜ்ஜீவிப்பார் அரிதாயிறே யிருப்பது. (க) “ஆமரறிவுடையராவதரிதன்றே” என்னக்கடவதிதே, ஆகையாலே, ‘அறிவாரா’ என்கிறார்.

இனிமேல இதின் அநுஷ்டாதாக்களின் அருமையை அறிவிக்கிறது (ஆரது சொன்னேரி லதட்டிப்பார்) என்று அறிவாரைக்கிடைக்க அரிதாயிருக்க, அநுஷ்டிப்பாரைக் கிடைக்கை அரிதென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? அநுஷ்டாநமாவது: அதற்காம நிலையிலே நிற்கை. அதாவது: (க) “மதுரகணி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்” என்கிற ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டையை யுடையராயிருக்கை யென்கை. அதில் ஸர்வார்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதமாயிறே யிருப்பது. (அது சொன்னேரி லதட்டிப்பாரார்) தத்விபரீதங்களை அநுஷ்டித்துப் போருமதொழிந்து ததுக்தார்த்தத்தின்படி தேரே நெறியே ஆசரித்துப் போருவாரா? வசநபூஷண வழியிலே வழிபடுவார் உண்டாவது அரிதாயிறே யிருப்பது. அல்லாத ஸாஸ்த்ரங்களை அறிந்து அநுஷ்டிப்பார் உண்டாகிலும், இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரார்த்தத்தின்படி அநுஷ்டிப்பார் அரிதிதே. ஆகையாலே அருளிச்செய்தவர்தாமே, அதின்படியை “ஊனமற ஆசரித்திருக்கும் நாளெனை நினைந்து” என்று அந்தப் பரம ஹஸ்ய ப்ரதிபாதகமான அர்த்தத்தின்படி அஸங்குதிமாக அநுஷ்டிக்கும்படியையும் தத்பலமாக ஆசார்யாநுஸ்மரணத்தையும் அருளிச்செய்தாரிறே.

இதின் ஆழப்பொருளை யறிந்தும் அது சொன்னேரி லறுஷ்டித் தும் போருவார், உலகாரியனருள் தப்பாமலேய்திய தாத்தையு. டைய ஜீயர் தாம் ஒருவருமிறே யுள்ளது இனி இத்த மஹாப்ருதி வியிலே எல்லாம் ஸம்பாவிதங்களா யிருக்கத் தாத்ருமான இவர் களைக் கிட்டாதோவென்று தம் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக,, (ஓரொருவருண்டாகி லத்தனைகாணுள்ளமே) என்கிறார். இத்தை, அறியவும் அறுஷ்டிக்கவும் அருமருந்துபோல ஓரொரு மஹாத்மா க்கள் உண்டாகில், உண்டாமத்தனைகாண. (ஓரொருவர்) ப்ரதிவரதி. பயங்கரமண்ணனும் அவர்க்கு ஸபரஹ்மசாரிகளாய் செநதமிழ் சேர் பட்டட்பிரான் ஜீயரன்றித் தேவுமறறியாத அழகியமணவான ஜீயரும, தத் பரதத்தாரிறே “அண்ணனை யெண்ணில் மற்றொரு வரை யெண்ணுதென்னணிவிரலே” என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தாஸ ரான அண்ணாமதிக்கும்படியான மதரகவிதாஸர், அண்ணன்போல் வார் ஒருவர் உண்டாகில் உண்டாமத்தனை.

(க) “வஸு வஹா க்ஷாஸு ஃசு-அம்-ஸு மஹாத்மாஸு தூர்லபஃ” என்றும் (உ) ‘வஸு ஃசு-அம்-ஸு வஹாமவதாஹிநொகெ-ஸு தூர்லபா பாகவதாஹிலோகே’ என்றும், (உ) ‘தத்ராவி ஃசு-அம்-ஸு நௌவெகூணவிப்ரயஃஸம்-நடி - தத்ராபிதூர்லபம் மந்யேவைஞ்ஜனட ப்ரியதர்ஸநம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத பரராயிருப்பார்கள் தான் தேட்டமாயிரேயிருப்பது. இனி அநுகூலமான ஆசார்யபாரதந்த்ரர் அத்யந்த அபூர்வராயிரேயிருப்பது. பகவத் பாரதந்த்ர் யத்துக்கு (க) ‘ராரொ ரொ ராசி ஐதி-ராமோ ராமோ ராம இதி’ என்று ஒரு நாடாக உண்டாய்த்து. ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யத்துக்கு பரதானுஜரான ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் ஒருவரிறேயுள்ளது. “உண்ட போதொரு வார்த்தையும், உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும், சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிறே. வடுகநம்பி, ‘ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருக்கையரென்பு.’” என்றிப்படி குருபக்தராகையாலே உத்தமோத் தமராய் ஸ்ரீசுரர்களான அதிகாரிகள் ஒரொருவரையிறே அருவிச்செய்தது.

ககச உயதேசரத்தினமலை, ருசு-பா, உய்ய வ்யாக்யாநம்

மூ.—உய்ய நினைவுடைய ருங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்
வையகுரு முன்னம்வாய்மொழிந்த—செய்யக்கலை
யாம்வசந பூடணத்தி னுழ்பொருளைக் கற்றதனுக்
காமநிலையில் நில்லுமறிந்து (ருசு)

உமராதீவரஸிகுஹராதீதராதீதீஷ்டா

ஜயெகவொயடிஜநாஸுடீவரயவனஷு

சுரெவா ஸுதா வவநஹுஷணாதிநீடி

நீலீயகாணு நியபெருததீகூரமெ- (ருசு)

(உண்டாகில)என்கற யதி(அ)ஸப்ததகாலே ஓரொருத்தர்தாணம்
தூர்லபமென்று தோற்றுகிறது. இப் படி அலப்பலாபமானது கிட
டிற்றுகில் அவ்வளவுகாண். (உள்ளமே) வசநபூஷண பூஷிதமான
மநஸஸே! அதில்அகாத(மாய)மான அர்த்தத்தை அறிந்து,ததுக்த
மான அநுஷ்டாநத்தையும் ஆசரித்துக்கொண்டு போருமவர்களை
ஆதரித்துக்கொண்டுபோருவாய் நியேயனறோ?என்? ஓரொருத்தர்
க்கொழிய எல்லோர்க்கும் இது உண்டாகாதோவென்ன,(எல்லார்
க்கு மண்டா ததன்றோவது) தாங்களும் தங்களிலே வைஷ்ணவர்க்
ளென்றிருக்கிற, எல்லார்க்கும் அதில் கம்பிரமான அர்த்தத்தை
ஸ்வபத்ருப ஜ்ஞாநத்தாலே அறியவும், ஏதத் ப்ரதிபாத்தியமான
விலக்ஷணாஷ்டாநத்தை ஸ்வபதருபமான ஸக்தியாலே அநுஷ்
டிக்கவும் அஸக்யமாயிருப்ப தொன்றன்றோ? (அண்டாதது)
அடங்காதது. அதுதானும் அஸக்யமானதென்றபடி. * ஆர்க்கும்
அந்நேர் நிற்றை அரிதாம்" என்றிறே யிருப்பது.

"அது" என்று அர்த்தத்தில் துவகாஹத்வமும் அநுஷ்டாந
த்தில் அஸக்யத்வமும் தோற்றியிருக்கிறது.(க)"ஹொகா வாய- க்ரு
தெ ஹொகஹிதெவ வநஹுஷணெ. கஸாய- டிஸி-ஹொஹொ
கெ தந்நிஷு, பூ ஸு-ஹொ-ஹொ- ஜமகா வாய்-ஹிதெ ஸீ-ஹொவ
நஹுஷணெ. கஸஜ்ஞாநம் வதந்நிஷு-ஹொ-ஹொ-ஹொ-ஹொ-
லோகாசார்யக்குதே லோகஹிதேவசந பூஷணே தத்வார்த்த
தர்பிநேலோகே தந்நிஷ்டாஸ்ச ஸுதூர்லபா-ஹொகதாசார்யாகிதே
ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே!தத்வஜ்ஞாநஞ்சதந் நிஷ்டாம்.தேஹிகாத யதி
நதாமே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பதவுரை.

உய்ய

நீனைவுடையீர்

உங்களுக்கு

சொல்லுகின்றேன்

வையகுரு

முன்னம்

வாய்மொழிந்த

செய்ய

கலையாம்

வசன

ஆழ்

பொரு

கூற்று

அதனுக்கு ஆம்

நிலையில்

அறிந்து

நிலும்

அடிப்பாயமுள்ளவர்களே !

இவ்வப்பராயமுடைய உங்களுக்கு

போதிகுகிறேன்

பிள்ளை லோகாசார்யர்

பூர்வம்

திருவாய மலர்ந்தருளிய

சுத்தமான

சாஸ்தராரூபமான

ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய

ஆழத்திலேயுள்ள (தாற்பர்ய பூத

மான)

அர்த்தத்தை

அப்யவித்து

அநத அர்த்தத்துக்கு அநுகுண

மான

நிஷ்ட்டடையில்

அதின் கௌரவீத்தை யறிந்து

ஸத்திரப்பட்டிருங்கோள். (ருக)

ஐம்பத்தாறும்பாட்டு.—கீழ் “ஒரொருவருண்டாகிலத்தனை காணுள்ளமே” என்னும்படி அதிகாரிகள் ஸங்குசிதராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஸர்வரும் வசநபூஷணதிகாரிகளாம்படி திருத்தவோமென்று, திருவுள்ளம்பற்றி அபி(வி)முகராயிருக்கிறவவர்கள் ஆபி முக்யமே பற்றாசாக இதில் அர்த்தநிஷ்டையுடையராம்படி அவர்களேக் குறித்துப் பரோபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். (உய்ய நீனைவுடையீர்) உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற மகஸ்ஸையுடையவர்களே, (க) “மனமுடையீர்” என்கிறபடியே மகஸ்ஸஹகாரமாகிற ஸம்பத்தையுடையுநீங்கள் இந்த ஸம்பத்தின்யேலேளந்தஅதிகாரத்தைஆர்ஜித்துக் கொள்ளப் போகிறீர்களே, ஸர்வரன் படியைப் பார்த்தாலும் ஆபி(வி)முகப்பத்தக்கு அவ்வருகே (க) “சுந்யஹவெஜ்ஜி - அந்யந்தசேச்சதி” என்னும்படியிறே இருப்பது.

கருக உபதேசரத்தினமாலே, ருசு-பா, தேசிகர் வ்யாக்யானம்.

திருமந்தரத்தினுடைய தாதபர்யமான இப்பரபந்தா (ஹ்ரி) ப்யாஸ அதுஷ்டாநங்களுக்குமஃரத்தையேயிறேவேணமுவது ஆகையால் இவ்வளவு ஆறுகலயமுடைய உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன்;— உங்கள் உஜ்ஜீவநத்திலே ஊன்றியிருக்கிற நான் உங்களை நார்யம் பலிக்குநதனையும் இந்தப் பரமார்த்தத்தைச் சொல்லாநிற்கிறேன். சொல்ல உபக்ரமித்தல் சொல்லிமுடிதலை செய்யவில்லை. நீங்கள் அதிலே நிலைபெற்குநதனையும் நான் சொல்லுகைதவிரேன். ஆகில் நீர் சொல்லப்படுகிற அந்த ரஹஸ்யநதான ஏது என்னில, (வைய குரு முன்னம் வாய்மொழிநத) பூவாசார்யாகளைப்போலே அர்த்தத்தின் சீர்ப்பையைப் பார்த்து, ரஹஸ்யமாக உபதேசிததுக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே, பிள்ளை லோகாசார்யா தம்முடைய கரையுரண்ட க்ருபையாலே பின்புள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி முற்காலத்திலே (உ) ‘‘மொழிபட்டோடும்’’ என்னும்படி தம்முடைய அதுபவத்துக்குப் போக்குவிடாக அருளிச்செய்தருளின.

(செய்யக்கூடியாமவசரபூடணத்தினுழ்பொருளை) அதுகூலர்க்கு, ஸ்வார்த்தபரகாஸத்தைப்பண்ணிக் கொண்டிருப்பதான ஆர்ஜவத்தையுடைய தாய், ஸாஸ்த்ரருபமாயிருப்பதான ஸ்ரீவசரபூஷணத்தினுடைய கம்பிரமான அர்த்தத்தை, (கற்று) ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டரான ஸதாகாராயர்கள் ஸந்நிதியிலே அவர்கள் அப்யஸிப்பிக்க அப்யஸித்து, தத் பலமாக (அதனுக்காம் நிலையில் நிலிலுமறிந்து) அந்த அப்(ஹ்ரி)யஸதமான அர்த்தத்துக்கு அதுகுணமான நிஷ்டையிலே அது இனுடைய கௌரவத்தையறிந்து நிலிலுங்கோள். உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநம் வித்திக்கும். ஆழ்பொருளைக் கற்றதனுக்காம் நிலையில நிற்கையாவது ‘‘ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்’’ என்கிற அகாத (உ) அர்த்தத்தை ஸ்வாசார்யர்கள் வந்நிதியிலே ஸ்ரவித்த (யி) திகரித்து இதின் கௌரவத்தையறிந்து அதுக்கு அதுகுணமான நிஷ்டையிலே நிஷ்டராயிருக்கையென்றபடி (க) ‘‘கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்’’ என்று ‘‘கேட்டிருப்பார்’’ என்றும் சொல்லக்கடவதிறே— இத்தர ஸ்ரீவசரபூஷணர்த்தநிஷ்டையே உஜ்ஜீவநமென்றதாய்த்து, (ருசு)

பேதேசரத்தினமாலே, ஐள-பா, தேசிகர் வ்யாக்யாரம்.

ககக

மூ:—தேசிகர்பால கேட்ட செழும் பொருளைச் சிந்தைதன்னில்
மாசறவே யூன்றிமன்னஞ்செய்—தாசரிக்க
வல்லார்களா தாமவசந பூடணத்தின் வான்பொருளைக்
கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து.

(6 எ)

யெழேஸிகாடியிமதாநூவபெஸ வக-
நூவஜெவகவிகடா வரிகு-உஸகூ
தெய்துகொ வவநவகுணமகுபகூ-
நெவவா வரநி வரிஸீஸுகுகொநவிகூ.

பதவுரை.

தேசிகர் பால	ஆசார்யர்களிடத்தில்
கேட்ட	ஸ்ரவணம்பண்ணின
செழும்	ஸ்ராக்யமான
பொருளை	அர்த்தங்களை
சிந்தை தன்னில்	நெஞ்சில
மாச அற	ஸமசய விபர்யயருபமான அழுக்க ற்றுப்போம்படியும்
ஊன்ற	நெஞ்சில பொருந்தும்படியும்
மனனம் செய்து	அடிக்கடி ஆவ்ருத்திபண்ணி
ஆசரிக்க வல்லார்களா தாம்	அதுஷ்டிடிக்கததக்க சக்தியுடைய வர்கள்
வசநபூடணத்தின்	ஸ்ரீ வசநபூஷணத்தினுடைய
வான்	மஹத்தான
பொருளை	அர்த்தத்தை
கவர்ந்து	அபிநிவேசித்து
கல்லாது	அப்யவியாமலொழிகிறது
என்னோ	ஏதுக்காகவோ.

(7 எ)

வ்யா:—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு, 'கற்றதனுக்காமநிலையில்லு
மறிந்து' என்று அந்வயத்தாலே இதில் அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்த
வர், 'கல்லாததென்னோகவர்ந்து' என்றுவ்யதிரோகத்தாலும் இதில்
அர்த்தத்தை ஸ்தாபித்தருளுவாராய், அபி(வி)முகாராய், செய்கி

நேரமென்று கூறியிருந்த சீழிலவர்களைக்குறித்து, இவர்கள்
 அபிவிருத்திபெறும்படி அருள்பாலிப்பவர்களுக்கு அடிப்படை
 கிறிஸ்தோமென்று, ஸ்வஸிசாரமாகப் பேசியிருக்கிறார். (தேசிகர்பாஸ
 டேட்ட செழுமப்பொருளை) ஸ்வபவநிதபராரியிருக்கிற தேசிகர்கள்
 ஸந்திசியிலே ப்ரஸ்கால ப்ரதிக்ஷ ராய, ஸ்வஸித்த ப்ரஸ்காமான்
 அர்த்தத்தை, (சுந்தைதன் ஸிலமாசதவே) ஸமஸபவிபாய யருபமான்
 மநோமாலிந்யாகிகள் ஸவாஸநமாகப் போமபடி.

(ஊன் நினைனஞ்செய்து) (க) “பாருகவ்யாயக்ஷ்யயுதிதொ
நுலிணம்? நநம் - ஸ்ருதஸ்யாரத்தஸ்ய யுகதிதோநு சிநதநம்ந
நம்” என்கிறபடியே அநதஸ்ருதமான அர்த்தத்தைஹ்ருத்த(ஈ) தமர்
க(க) “மோசத்ருர் மனம்” என்னும்படி மநம்பணணி (ஆசரிக்கவல
லார்கள் தாம்) உத்தமான அநுஷ்டாநத்தில், ஒன்னும நமூவாமல,
ஆசரிக்கவல்ல ஸத்தியையுடைய தாங்கள், (வசநபூடணத்தின்
வான்பொருளை) தங்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு அநுகரமணிபோலே
யிருக்கிற ஸ்ரீ வசநபூஷணத்திறுடைய சீரியதான அபித்ததை,
கனத்த பொருளை.

(கல்லாத தென்னோ கவர்ந்து) குருவான அர்த்தத்தை குருக்கள் ஸர்நிதியிலே அபிரிவேசத்துடன் இவர்கள் அதிகரியாமைக்கு ஹேதுவென்னோ? “மாரிதியாம் வசநபூடண முண்டே, அதன்படியை யூனமறவாசரித்து” என்னும்படி மஹா நிதிபே,லே நிருக்கிற இத்தைப்பெற்றுவைத்து, அந்த(யு)ன்னிதிகண்டாற்பே,லே அபே கஷ்டயோடே அதிகரிக்கவேண்டியிருக்க அத்தை உபேஷித்து, “வரில்பொகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கிறதுஏதோ? இவர்கள் தங்களுக்கு ஜ்ஞாநஸக்த்பாதிசுருண்டாயிருக்கிறதுக்கு அர்த்தபூர்த்தியும் உண்டாயிருக்க, இத்தை மேல்விழுந்து மண்டி அதிகரியாமைக்கு அடியறிய அரிதாயிருக்கிறது.

அறிவைக்கும் அறவழிகளுக்கும் ஈடான ஜனநாயகத்தையாதிகள் தங்களுக்கு இல்லையென்னவொண்ணாது. அறவழியை, ரத்தப் பாகையுமாய் இதை அர்த்த பூர்த்தியில்லையென்னவொண்ணாது. ஆகவே இப்படி யிருக்கிறது அபிவிருத்தியை நம்பியிருக்கிறது அந்

உபதேசரத்தினமாலே, (ருஅ)-பா, சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யாநம், கககக.

மூ:—சச்சம்பிரதாயந் தாமுடையோர் கேட்டக்கால்

மெச்சம் வியாக்கியைதா னுண்டாகில—நச்சி

அதிகரிய நீர் வசந பூடணத்துக் கற்ற

மதியுடையீர் மத்தியத்தராய.

(ருஅ)

ஸக்திவ்யூபாயஸாயிபா ஸக்திதொவயவ்யூ

உஷேத வெதுவநஹிஷண வாசுடிகா

ஸாஸுஜிவகவலிவ்யு வ்யூபாயுஜிவக

பியுஸுயெவசுயா நநுலாவநீயா.

(ருஅ)

தைத்தாம நிருபிக்கிற முகத்தாலே அது உண்டாமபடி திருத்தியரு
ளுகிறார். (க) 'கக-பாஸாஸுயு-வகா-க' -காத்நாஸாஸுத்ரார்த்த
வத்வாத்' என்னும்படி ஸாஸுத்ராஹஷ்டாசு யோக்யமாயிறே மது
ஷ்ய ஜந்மந்தானிருப்பது. இத்தால இவ்வாத்நம பெற்றபோது
பெறுகிறோமென்று ஆறியிராமல் ஸத்வராய ஸமக்ரமான இச்சை
யாலே ஸாதித்தறிய வேணுமென்று கருதுது. (ருஎ)

பதவுரை.

சச்சம்பிரதாய முடையோர் ஸத்ஸம்பிரதாயத்திலே அந்வயமு

டையவாகள

தாம்

ஸதஸம்பிரதாயங்களை யறிந்த தங்
ங்கள

கேட்டக்கால்

கேட்டவளவிலே

மெச்சம்

கொண்டாடத்தகும்

வியாக்கியைகள்

வ்யாக்யாநங்கள்

உண்டாகில்

இருந்ததாகில

வசநபூடணத்துக்கு அற்ற

ஸ்ரீ வசநபூஷண விஷயத்திலே நிலை
நின்ற

மதியுடையீர்

புத்தியையுடையவர்களே

நீர்

உஜ்ஜ்வலேச்சையையுடைய நீங்கள்

மத்யஸ்த்தராய்

மத்யஸ்த்தராயக் கொண்டு

நச்சி

விருமபி

அதிகரியும்

அத்யயநம் பண்ணுங்கோள். (ருஅ)

(உ) பாஹ்மஸூ-

கனரூ உபதேசரத்தினமலை, திரு.பா. சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யாநம்.

வ்யா.-ஐம்பத்தெட்டாம்பாட்டு. ‘உய்யநினைவுடையீர்’ என்று கிழே இவராலே உபதேசிக்கப்பட்டவர்கள் இந்த உபதேசமும் பஸித்தவாமே, ‘வசநபூடணத்தி னுழ்பொருளைக்கற்று’ என்றும் ‘வசநபூடணத்தின் வரன்பொருளைக கல்லாததென்றே’ என்றும் இப்படி அதின் அர்த்தத்தை நாங்களும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவ்வய வ்யதிசேகங்களாலே பலகாலும் அருளிச்செய்யா நின்றீர், நாங்கள் இதின் அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணும் உபாயம் என்னென்ன, ஆகில், ஸத்ஸம்பரதாய நிஷ்டராலே ஸ்லாக (வ)நியமான வ்யாக்யாநம் உண்டாகில் அத்தை அதி(யி)கரித்து அமமுகத்தாலே அறியுங்கோள் என்கிறார். அன்றிக்கே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமான ஏதத(உ)ர்த்தவிஷயமாக வ்யாக்யாநமுண்டாகில் அத்தையும் நிரூபணமுதேக அறிந்து ஆதரியுங்கோளென்கிறாராகவமாம்.

[illegible]

ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கனெல்லாம் விஸ்தமாகக் கைவத்திருக்கும்படியான மதிப்பையுடையவாரிருக்கும் தாங்கள் கேட்டக்கால், (மெச்சும் விபாக்கியை தானுண்டாகில்) அதாவது: வந்தாசரிதமான ப்ரீராமாயணத்தைக் கேட்ட விஸேஷஜ்ஞரெல்லாம் (௩) 'கௌறாந்தவ்யூரஹாத்தூழ் - அஹோகேதஸ்யமஹாத்

உபதேசரத்தினமாலே, ௫ அ-பா, சச்சம்பிரதாய வ்யாக்யாநம், ௧௭௭

ம்யம்” என்று ஆதரித்தாற்போலேயும் * “செவிக்கினியசெஞ்சொள்
 ளா னநிருவாய்மொழியை(௧) “கேட்டாரார்வானவர்கள்” என்னுமா
 போலேயும் ஸூத்தஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரானவர்கள் இத்தைக்கே
 ட்டு “இதுவும் ஒருவ்யாக்யாநகிரோஷ மிருத்தபடியே” என்று நடு
 பட்டுக்கேட்டுமதான வ்யாக்யாநங்களுணடாகில், அன்றிக்கே,
 “மெச்சும் வியாக்கியைதான்” என்று மதிப்பரானவர்கள் மதிக்கும்
 படியான வியாக்கியைதானென்னவுமாம்

(வசநபூடணத்துக்கற்ற மதியுடையீர்) என்று-வசநபூஷணத்தா
 லே அறுத்துத்தீர்ந்த மதியுடையீரென்னவுமாம். (உ) “வவொஹவொ
 வு, வொரூலிரவாரயோயீரூரலிகாவவொலிவொவொஷா
 வாரமிமேஸா, மொரலூ வஹுஹ, | மஹீரா வாக்யா, மொயொரலி
 மலிகத்தூதிமொணெ, புவஹா, மொலூயொ, | புவக்யதூ
 கவொவ்யுவக்யவயா - வசோபூஷா வ்யாக்யாருசிர வரயோகீநத்ர
 ரசிகா வசோபிபூர்வேஷாம வரநிகமஸாரைஸ் ஸுபஹுளா |
 கபீரா வாக்யார்த்தைரபி பஸிததத்தக்கதிகணெ ப்ரஸநாமே
 ஸ்வார்த்தம் ப்ரகடயது தஸ்பைவ க்ருபயா” என்னக்சடவதிறே.

“ஆகில்” என்கிற யதி(2) சப்தத்தாலே அந்நுடைய
 தெளர்லப்பம் தோற்றுகிறது. இப்படி அலப்பமானது லபித்த
 தாகில், (நச்சிபதிகரியும்நீர்) வசநபூஷணதிகாரிகளாய் உஜ்ஜீவிக்க
 வேணுமென்கிற இசையையுடைய நீங்கள் இத்தை விருப்பத்துட
 னே அதிகரியுங்கோள். “கல்லாததென்னேகவர்த்து” என்னவேண்
 டாதபடியாய்த்து இப்போது இவர்க்கு. (வசநபூடணத்துக்கற்ற)
 வசநபூஷணத்துக்கு மெச்சும்வியாக்கியையாய் இருக்குமதானவர்
 றை (மதியுடையீர் மத்தியத்தாய்) சச்சி அதிகரிக்குமிடத்து, வி
 வேக பரிகரமான மஹஸையுடையநீங்கள் மத்யஸ்தபாஹாவநையா
 லே அர்த்தத்தின் சீர்மையை ஆராய்ந்துபார்த்து, உங்கள்அதிகரி
 பூர்த்திக்கு உடலாக அதிகரியுங்கோள். இத்தால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய
 ஸம்யுக்தரான ஆசார்யர்களாலே ஆகாரணியமான வ்யாக்யாநமே
 ஸத்பரிக்கரஹ்யமென்றதாய்த்து. “சச்சம்பிரதாயந்தாமுடையோர்
 கேட்டக்கால் மெச்சும் வியாக்கியைதான்” என்றதுநா ஹாச்சான்
 பிள்ளை ஸந்திதிவிலே திருவாய்மொழி + மொதொடங்கி அதின் தாத்

கௌ உபதேசரத்தினமலை, ௫௬-பா, சீர்வசந வ்யாக்யாநம்.

மூ.—சீர்வசநபூடணத்தின் செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால்
தேறினுமாம் வாய்கொண்டு செப்பினுமாம்-ஆரியர்களா
என்றனக்கு நான் மினி நாகா நின்றதையோ
உநதமக்கெவ்வின்ப முளதாம். (௫௬)

வாயு-ஃ, ஸாராஜியபிவாஹ ஹிஷணீயா
வாவெரவாராஜியபிவா ரிபு-ஃராஜிவாமி

சூய-ஃ, கப-ஃ, ஹவ-ஃ, உநவிபூயெந-ஃ

ஹிஷணீயா, யியொஹி விஷயாதிஸயாவமாஹா. (௫௭)

பர்யமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தததையும் திருநாராயண புரத்தில்
ஆய், திருவாய்மொழிபாசார்யர், ஆய் சிஷ்யரான நல்லப்பநாயன்
இவர்களை தர்ஸிப்பிக்கிறது “மாறில முநிம்பையுலகாரியன் வச
ணக்கலனும், மாறன்கருத்தின் மணவாளன் வார்த்தையும் வலவிரு
ளைச், சீறும்படி திருத்தாழ்வரைத்தாதன் நெரிநதெனக்குத, தேறும்
படியுரைத்தான் நிருத்தாகளென் மென்னியதே” என்றும்,
“சூய-ஃ, ஹிஷணீயா, யியொஹி விஷயாதிஸயாவமாஹா” - ஆசார்ய
ஹ்ருத்ஸம்ஜஞ நிபந்த நஸய வ்யாக்யாமகார்ஷீத்” என்றும் சொல்
லக்கடவதிறே. ஸ்ரீவசநபூஷண ஆசார்ய ஹ்ருதயங்களாகிற தவ்ய
ப்ரபந்தங்களுக்கு, ப்ரதம வ்யாக்யாநம் செய்தவர் திருநாராயண
புரத்தில் ஆயிமிதே

அவரை அடியொத்தியிறே மற்றை வ்யாக்யாநங்கள் உண்டா
னது. அவர்களோபாதி நாலுராச்சான் பிள்ளை ஸந்திதியிலே
திருவாய்மொழி ஈடு தொடகமான ஸகல ப்ரபந்தங்களுக்கும்
ஸ்ரீவசந பூஷணதி தவ்ய ரஹஸ்யங்களுக்கும் அர்த்தம் கேட்டார்
என்று ப்ரஸித்தமிதே. அவரும் ஒரு வ்யாக்யாநம் ஸ்ரீவசநபூஷ
ணத்துக்குப் பண்ணினாரென்னுமதவும் ப்ரஸித்தமிதே. “கூயிஷி
தவதூரூரோவாய-ஃ, ஹிஷணீயா, யியொஹி விஷயாதிஸயாவமாஹா” - ஹிஷணீயா
யியொஹி விஷயாதிஸயாவமாஹா - அதிஷ்டித சதூர்க்
ராமாசார்யாத் தேவபுதேர்குரோ: | ஸஹார்த்தைரீலேபிரேயேந
ஸர்வேசத்ராவிடாகமா:” என்னக்கடவதிறே. (௫௮)

பதவுரை.

தத்வார்த்த ப்ரதிபாதமாகிற சீர்
மைபையுடைய

உபதேசரத்தினமாலே, ஐகூ-பா, சீர்வசந வ்யர்க்யாநம், களஃ

வசந பூடணத்தின்

செ ம

பொருளை

சிந்தை தன்னால்

தேறி லுமாம்

வாய்கொண்டு

செப்பிலுமாம்

ஆரியர்கள்

என்றனுக்கு

நானும்

இனிதாக

நின்றது

இயேசு

உந்தமக்கு

எவ்விதமும்

உளதாம்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய

அழகியதான்

அர்த்தங்களை

மகஸ்ஸினாலே

நிருபித்தாலும்

வாயாலே

சொன்னாலும்

ஒ பூஜ்யர்களை !

அவ்வுருளை எனக்கு

நிநதோறும்

போகயமாக

இருக்கது:

ஆர்ச்சரயம்

ஜ்ஞாநாதிகரான உங்களுக்கு

எவ்விதமானஸுகம்

உண்டாகலாம்.

(ருக)

வ்யா:—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு, “சீர்வசநபூஷணமாம்தெய்
வக்குரிகை பெற்றோம் பாருலகைப் பொன்னுலகைப் பார்க்கவல்
லோம்” என்கிறபடியே தம்முடைய பரம க்ருபையாலே பரோப
தேசம் பண்ணிஸதகார ஸஹவாஸ யோக்யரானாயும் திருத்தி,
இனி தம் உபதேச நிர்பேக்ஷமாகவேதிருந்தின ஸதாதுபவ யோக்
யரான ஆசார்யர்களைப் பார்த்து இதின் ரஸயதையை அவர்களு
டனே பேசி அநுபவிக்கிறார். அன்றிக்கே தம் உபதேசம் கேட்
டுத் திருந்தினவர்களை ‘ஆரியர்கள்!’ என்றுகொளவ்யதை தோற்ற
அருளிச்செய்கிற ராகவுமாம் (க) “ஒதவல்லபிராக்கள் நம்மை யானு
டையார்கள் பண்டே” என்றும் “ஆரியர்கள் கூறும்” என்றும்
அருளிச்செய்தாற்போலே இவர்தாம் தம்முடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்யர்
களை “மத்தூரும்” என்றும் “நம் இறைவர்” என்றுமிதே அருளிச்
செய்து போருவது.

(சீர்வசந பூடணத்தின் செம்பொருளை) அந்நார்க்கு ஆம்பொரு
ளாய், அநிதாயிருக்கும்து தமக்குச் “செம்பொருள்” என்று செவ்

விவச உபதேசரத்தினமாலே, இக-பா, சிர்வசந வ்யாக்யாநம்.

வித்யாபிநுக்கிறபடி. (செம்பொருளைச் சிந்தைதன்னால் தேறினுமாம் வாய்கொண்டு ரெப்பிலுமாம்) ரெஞ்சாலே நிரூபிக்கிலுமாம்; வாக்காலே அநுஸந்திக்கிலுமாம். இதில் ஒரு நிப்பந்தமில்லே. ஏதேனும் ஒரு காரணத்தாலே அநுஸந்திக்கப் பெறிலும் நித்யாபூர்வமான போக்ய(மொழி)மாயிருக்கும். *ஸாராப்யஸஹ-ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாகையாலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிற மகஸுக்குஇனிதாயிருக்கும். * உமாரஸ பாக்யஜி-க - மஹாரஸ வாக்யஜாதமாகையாலே வாக்குக்கு இனிதாயிருக்கும். இவர், மனத்தாலும் வாயாலும் கவர்ந்து அநுபவிக்கிறார். கீழிலவர்களை விதே 'கல்லுங்கோள்! சொல்லுங்கோள்!' என்று விதிக்கவேண்டி வது. தமக்கு அங்ஙனன்றிக்கே, இது பள்ளமடையாயிருக்கிறபடி; "சுற்றதனுக்காம் நிலையில கில்லும்," "சிந்தை தன்னால் கல்லாத தென்னோ கவர்து" என்னக்கடவதிதே.

(ஆரியர்கள் என்றனக்கு நானும் இனிதாகா நின்றதையோ) (க) "செஞ்சொற்கவிகாள்" என்னுமாயோலே இதில் அதுபவத்திக்கு தேசிகராயிருக்குமவர்களே! என்கிறார். (என்றனக்கு நானும் இனிதாகாநின்றது) உங்களைப்போலே போள்வுடையன்றிக்கே, (உ) "அடியேன் சிலிவஞானத்தன்" என்கிறபடியே, அத்யல்பஜ்ஞாநத்தை யுடையனாயிருக்கிறவெனக்கு, (ங) "அப்பொழுதைக் கப்பொழு தென்னாராவமுதமே" என்கிறபடியே * தொண்டர்க்கமுதான வகுளபூஷணவாகம்ருதத்தினுடைய ஸாரமானவசஃபூஷணமானது நித்யாபூர்வமுமாய் நிரதியாய போக்யமுமாயிராநின்றது. (ஐயோ) (ஈ) "விதிவாய்க்கின்ற காப்பாராய்யோ" என்னுமாயோலே ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தா லுண்டாமதொரு பாசும். (ஆரியர்களுந் தமக்கெவ்வின்பமுளதாம்) ஆர்யபோக்யமாயிருக்கிற இதடியாகத் ததேகபோக(மொழி) நிரதியாயாயிருக்கிற உங்களுக்கு எவ்வளவு ஆநந்தம் உண்டாம். அங்கே உண்டான ஆநந்தம் இவர்க்கு இதடியாக இங்கே உண்டாகிறபடி. அதுதான் * இன்பமிரு விண்ணு டிதே.

(க) தி-வாய்-க-ஈ-க. (உ) தி-வாய்-க-ஐ. (ங) தி-வாய்-உ-ஐ-ச.
(ஈ) தி-வாய்-ஐ-க-ச.

உயதேசரத்தினமாலே, கூட்பா, தன்குருவின் வ்யாக்யாரம், கனக

மூ.—தன்குருவின் குளிகைகள் தன்னிலன்பொன் றில்லாதார்
அன் புதன்பரல செய்தாலு யம்புயைகோன்-இன்பமிகு
விண்ணும்தானளிக்க வேண்டியிரா னுதலால்
நண்ணாவர்கள் திருநாடு,

(கஉ)

ஊதிவிவாயவடியொ நிஃஜபேசிகவ்யு

ஊதிபுக

தெவியு, ரகாவஹவா: வரஜிவபிஷ

பிஷாண

(க௩)

(உந்தமக்கெவ்வன்ப முளதாம்) எனக்கு என்னளவிலே யாழி
ருக்குமாபோலே உங்களுக்கும் உங்கள் அளவுகளிலே யாயிரா
தோ? (க) ‘‘வெவெஹிராவெகவிந்து துருஹெயாவஹ-வை
தேஹி ரமஸே சச்சிச்சிக்ரகூடே மயாஸஹ’’ என்னுமாபோலே
சிஷ்யனைக்கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே
தண்டு அவர்களோடே அதில் அதுபவரஸ்யதையை அறுபாவித்
தருளுகிறார்களாமாம். இதுதான் * எங்ஙனே சொல்லியுமின்பம்
பயக்கும் திருவாய்மொழியின் படியாய்த் து இத்தால் இதனை
டைய நிரதஸ்ய போக்யதாதிசயத்தாலுண்டானை வைபவம்சொல்
(ருக)

பதிவுரை.

தன்குருவின்
தாளிகைகள் தன்னில்
அன்பு ஒன்று இல்லாதா
தன்பால்
அன்புசெய்தாலும்
அம்புயைக்கோன்
இன்பம்மிகு
விண்ணாடு
தான்

தன்னுடைய ஆசார்யர்களுடைய
புரி பாதத்வந்த்வத்தில்
சிறிதுப் பீதியு மில்லாதவர்கள்
தன்விஷயத்தில்
ப்ரீதிபண்ணினாலும்
புரியப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன்
ஆகந்தமதிசயத்திருக்கிற
பதமாகாசத்திலுள்ள பரமபதத்தை
பாகவத நிஷிட்டர்க்கே பரமபதம்
கொடுத்தருளும் தான்

சுளக் கிப்பதேசரத்தினமாலே, கூடு-பா, தன்குருவின் வ்யாக்யானம்.

அறிக்க	கொடுக்கைக்கு	
வேண்டி இரான்	விரும்பமாட்டான	
ஆதலால்	ஆகையால்	
அவர்கள்	ஆசார்யபசுதியிலலாதவர்கள்	
திருநாடு	பரமபதிகதை	
கண்ணார்	கிட்டார்கள்.	(சூ0)

வ்யா.--அனுபதாம்பாட்டு. ஆகக் கீழ் பிள்ளைலோகாசார்பராலே நிர்மிதமான ரஹஸ்யங்களில், ஸ்ரீவசகபூஷணதத்துக் குண்டான அபர்திம வைபவததையும் அதுக்கு ஸ்ரீவசகபூஷணமெனயு திருநாமமாகைக்கு அடிசையும் ஏதத(கீ)ரத்தாபிஜ்ஞரும அதுஷ்டாரதாக்களும் ஏகைகபுருஷரென் னுமகஸ்தையும் ஏதத(கீ)ரத்தக்ரஹணவிஷயமாகப் பரோபதேசம் பண்ணியருவியும், இதனை அர்த்தத்தை அபிநிவேசத்துடன் அதிசரிப்பாமைக்கு ஓமுகி கருதையையும் ஏதத் விஷயமாக விலக்ஷண பரிசுரஹ வ்யாக்யானமுண்டாகில் அது அங்கிகார்யமென னுமத்தையும், இதுதான் ஸவபர விபரிக (வா.உ)மற நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கு மென்னுமத்தையும் தாஸிப்பித்தாராயினருந்.

இனி வசகபூஷணமாகிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே “வேதார்த்தமறுதியிடுவது” என்றுதொடங்கி, “அத்தாலே அது முற்பட்டது” என்னுமளவாக, ப்ரதிபாத்யார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ப்ரமாணங்களை ஒருங்கவிட்டு, “இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்டம்” என்று தொடங்கி, “ஸ்வதந்த்ரண உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே இப் ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது” என்று உக்தார்த்தத்தை இதுக்குக் கீழ் நிக(அ)மித்து, “அவர்களைச்சுரித்திருப்பா ரொருவருணடிதே அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்” என்று சரம ப்ரமேயத்துக்குச் சரம ப்ரமாணத்தை ஒருங்கவிட்டாற்போலே இவரும் அருளிச்செயல்களி னுடையவும் ஏதத் வ்யாக்யானங்களினுடையவும், தாத்பர்ய ரூபமாய் சரம ப்ரகரணபர்யந்தமான அந்த வசகபூஷணத்தைக் கீழ் அடங்கலும் அருளிச்செய்த வர்த்தங்களுக்கும் மேல் அருளிச்செய்யப் புகுகிற சரமபர்வ நிஷ்டாக்ரமங்களுக்கும் ஆப்ததமமான ப்ரமாணமாக அங்கிகரித்தபடியே அதில் தாத்பர்யமான சரமபாவ நிஷ்டாக்ரமங்களைச் சரமத்திலே

உட்கேசரத்தினமாலே, ௬௦-பா, தன்குருவின் வ்யாக்யாரம், கள்ள

இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேலெல்லாம் தர்ஸிப்பித்தருளுகிறார். இதில் முடிவாட்டில் தங்களுக்கு அஸாதாரண ஸேஷியான ஆசார்யன் விஷயத்தில அல்பமும பக்தயின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள் ஸாதாரண சேஷியான ஸாவேஸ்வரன் விஷயத்திலே பக்திபைப்பண்ணி அம் பக்தி சரீதனாவவன்றான அவாகளுக்கு ப்ராய்ஸ லாபத்தைப்பண்ண இச்சித்திரான், ஆகையாலே அவாகள் ப்ராய்ஸத்தைப் ப்ராபியார்களென்கிறார்.

(தன் குருவின் ருளிணைகள் தன்னில) (க) ஸ்மருளாமிருளோட மதகதகதுத தன்ற ளாருள். மேலே வைத்தவவராய், தனக்கு வகுத்த விஷயமான ஆசார்யனுடைய அங்கரியுள்ளதன்னிலே யாய்த்துப் பரபத்திபண்ணப் பார்ப்தம் “அவனாருளிணையே யுன்னுவதே சாலஷயம்” என்றிறே இருப்பது ஆகையால் “தவ்யாஹிதம-உ-ரௌக்யா-தஸ்மாதபக்திர்குரௌகார்யா” என்கிறபடியே, அவன் விஷயத்திலே அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணவேண்டியிருக்க, அதைச் செய்யாதே, (அன்பொன்றிலலாதார்) ப(ஹ)க்த்யைகதேஸமுமில்லாரர். (உ) “அநதாமத்தன்புசெயது” எனது ஸ்வரணங்கூட அதிஸ்நேஹம் பண்ணும விஷயத்திலே யாய்த்து இவாகளு அபிநிவேஸஸேஸமும் இன்றிககே பொழிகிறது.

அது இன்றிக்கே யொழிந்தால் ஆவதென்? பகவத்பக்தியுள்ளானவென்ன, (அன்புதன்பால் செய்தாலும்) ஸ்வவிஷயத்திலே பக்திஹகனாவனிடத்திலன்றிக்கே, அன்பனை தன் விஷயத்திலே அன்பைச்செய்தாலும், (௩) “பெறக்கரிய நின்னபாதபக்தி” என்று (ச) “அரும்பெறலன்பு” என்றும் சொல்லும்படியான பாதபக்திதான பக்தியை, சரம பர்வவிஷயத்திலன்றிக்கே, ப்ரதம பர்வமான ஸ்வவிஷயத்திலே பரிபூர்ணமாகப் பண்ணினாலும், அப்பப்பட்டவர்கள், தன் ப்ரஸாதத்துக்குப் பாத்ரமன்றிக்கே பொழிந்தால் (அம்புபுனயகோன் இன்பமிரு விண்ணுதிதானளிக்க வேண்டிரான்) ஆசார்ய விஷயீகாரமடியாக உண்டான பிராட்டி புருஷரபலத்தாலே (௫) “ஞானங்களிந்த நலங்கொண்டு நஃடொறும் நரபவர்க்கு, வானங்கொடுக்கும்வனுமாதவன்” ஆசார்ய விஷயத்

கஎஅ உபதேசரத்தினமலை; சுசு-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஞான மனுட்டான மிவை நன்றாகவேயுடைய

ஞான குருவை யடைந்தக்கால்—மானிலத்தீர்

தேனூர்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்

ரூரீன வைகுந்தந தரும்.

(சுக).

ஜ்ஞாநம் வரம் ததூவிதூவாணம் உயவ்யு

அஷிநுரொள வாரஜஹதி ஜுஷெ ஜநாயி.

ஹௌஜாஸ்யம் யுபாஸாவிலவடிஜாயா

காதுஸூயம் கரூணயாநிஜயாஜிதே||.

(சுக)

தில் ஆதரம் மடமாயிருக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்ய ப்ரதாநத்தில, பரீதியின்றியே யொழியும்.

(ஆதலால் நண்ணுரவர்கள் திருநாடு) இப்படி கொடுக்குமவன் கொடாதொழிந்தால், *தெளிவிக்கும்புதிருநாடானப்ராப்யதேசத்தைப் ப்ராபியார்கள். “ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே” என்னக்கடவ திறே. (இன்பமிகு விண்ணாடு) (க) “அந்தமில்பேரின்பம்” என்றும் (உ) “உலமநதமில்லதோர்நாடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியேநிரத்யு யாநந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வவிஷயத்தில் ஆபிமுக்ய லேசமேபார்த்து, மோகூ ப்ரதாநத்திலே தீக்ஷித்திருக்குமவன்றான அவர்கள் விஷயத்தில் ஓளதார்யத்தைப்பண்ண இச்சியான்.

(விண்ணாடு தானளிக்க வேண்டியிரான்) தான்விண்ணாட்டில் சால்விரும்பும் விஷயத்தில் விருப்பமின்றிக்கே யொழிகையால், பரம வயோமஸுப்தாபிதேயமான பரமபதத்தை அநுக்ரஹிக்க இச்சியான். ஆகையால் (ங) “உலகிடந்த ஊழியான் பாதம்மருவாதார் க்குண்டாமோவான்” என்கிறபடியே அவர்களுக்குத்திருநாடு ஸித்திக்கை அரிதாயிருக்கும். (ச) “வாணவர் நாட்டை நீ கண்டுகொள்” என்று கொடுக்கும்உதாரணவவன் தான்கொடுக்க இச்சியாதொழிந்தால் இவர்களுக்கு ப்ராப்யத்தைப்ராபிக்க விகென்? “இழந்தே போமித்தனையென்று † மனத்துயிராக்கும்” இத்தயாதி. இத்தால “ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்” என்றுதொடங்கி “இத்தை யொழியவும்பகவத் ஸம்பந்தம்துர்லபம்” என்னுமளவும் அருளிச்செய்த வர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (சௌ)

† மனத்துயிருக்கும் (க) தி-வாய்-க-க-க. (உ) தி-வாய்-உ-அ-ச.

(ங) ச-திருவ-கக.

(ச) தி-வாய்-க-க க.

உபதேசரத்தினமலை, சுசு.பா, ஞானம் வ்யாக்யானம். ௧௭4

பதவுரை.

ஞானம்

உபாயோபேய விஷயகமான ஜ்ஞா

நமும்

அனுட்டானம்

அறிந்த அர்த்தங்களினுடைய அறு

ஷ்டானமும்

நனறாகவே

பரிபூர்ணமாகவே

உடையனான

உடைத்தான

குருவை

அடைந்தக்கால்

ஆஸ்ரயித்தால்,

மா

விசாலமான

தா

பூமியில் நிறந்தவர்களே!

பூர்

தேன் மிகுக

கழலம்

தாமரைப்பூவிலவதரித்த

திருமாமகள்

பெரிய பிராட்டியாருக்கு

கொழுநன்

வலபனான ஸாவேஸ்வரன்

தானே

தன்னிடத்தில் பக்தியையுமபேக்ஷி

யாததானே

வைகுந்தம் தரும்

மோக்ஷத்தை யளிக்கும். (சுசு)

அறிபத்தொன்றும்பாட்டு. இனி கேவல ஸதாசார்யஸம்பந்த
மாத்ரத்தாலே ஸ்ரீயபேதியான ஸர்வேஸ்வரனருளேபுரீவை குண்ட
த்தைத் தந்தருளுமென்கிறார். (ஞானமனுட்டானம்) இத்தயாதியால.
ஞானமாவது - உபாயாத்பவஸாயருபமாயும், உபேயத்வரா விஷய
மாயும் உண்டான அறிவு; அனுட்டானமாவது ஏதத்குருணமாக(க)
“அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா - உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்ே
னே” என்றும் (உ) “வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும” என்றும்,
(ங) “நாயேன் ஈந்தடைந்தேன் நல்கியரளென்னைக்கொண்டருளே”
என்றும் சொல்லப்படுகிற உபாயோபேயா஽றுஷ்டாநமென்கை.
இதிறே வாக்ய த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆகையால் ஷட்
பத நிஷ்டானுன ஸதாசார்யணியிறே இங்கு ஸமாஸ்ரணியகை அரு

கஅப உபதேசரத்தினமாலே, சுசு-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

விச்செய்கிறது. இவனுக்காகத் தான் உபாயாதுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல மஹாபாகவதனாகவேணுமிதே.

அனநிக் கே(இவை) (க) “இவையன்றே கலல இவையன்றே தீய இவையென்றிவை யறிவனே லும” என்கிறபடியே ஸதஸத்விவேக பரிசுரமான ஜ்ஞாநமென்றத்தாலே க்ருமவற்றை விட்டு, பற்றுமவற்றைப் பற்றியும் போருகிற த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமாயிருக்கிற அதுஷ்டாநங்களென்கிற இவையாகவுமாம். “ஆசார்யனுக்கடையாளமறிவுமதுஷ்டாநமும்” என்றும் “விஸக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும்” என்றிறே ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது; (உ) ‘ஸூக்ஷ்மம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபுஜ்ஞாநம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராபுஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபிஜ்ஞாநம் த்யாஜ்யோபாதேயம்’ என்னும்படி ஸவ ரூபாதுரூபமான உபாயோபய விஷயஜ்ஞாநம். இப்படி தவயார்தத ப்ராபகதகமான ஸ்ரீவசநபூஷணத்தினுடைய ஜ்ஞாநாதுஷ்டாநங்களை.

(கன்றாகவே யுடையனான குருவை) இவற்றால் பரிபூரணனாயிருப்பானோ பரமஸத்வநிஷ்டனை ஆஸ்ரயித்தாலாய்த்துக்கராயகரமாவது. இவற்றில் ஒன்று குறையிலும் ஆஸ்ரயிக்கும்வனுக்கு அந்த ஆஸ்ரயணபலம் தலைக்கட்டாது. காட்டுத்தீ குழுகதவிடத்து அந்தனும் பங்குவும் கூடியிருக்கால் அப்ரயோஜகமாயிறே யிருப்பது, சக்ஷுஷ்மாநுமாய், (அ)சரணவாநுமாயிருப்பான ஒருவனுலே யிறே அத்தைத்தப்பிப் பிழைக்கலாவது. ஆகையால் அஷ்டாந ஹீநமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநஹீநமான அதுஷ்டாநமும் அகிஞ்சித்கரமிதே. (க) “ஜ்ஞாநஹீநமாயாநம் ப்ராபு - ஜ்ஞாநஹீநம் குநம்ப்ராப்ய” என்று தொடங்கி, (க) “யயோவாநம் நமஸ்தி - பதாபாரம் நகச்சதி,” என்னக்கடவதிறே. கண்ணும் காலும் உண்டானாலிறே ஒருவனைக்கரை யேற்றலாவது. (ச) “சுருதோநஸ்தமஹணவஸம் - அந்தோநந்த க்ரஹணவசகம்” இத்தயாதி, ‘தன்னை அக்கரையேற்றவல்லனாய் ஜ்ஞாநாதி பரிபூரணனாயிருப்பானோ

நவன்” என்றிறே ஆசாரபிசேகை அருளிச்செய்ததும், ஆஸக்யாலே அனஞ்சித ஐஞ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யுடையவர்களையாய்ந்து ஆசாரியர்களாக ஆஸ்ரயிப்பது.

, (குருவையடைந்தக்கால) அஐஞ்ஞாந நிவர்த்தகனாய் ஆசாரபாவர்த்தகனாயிருக்கிற ஆசார்யனை(உ)“உவாயொவெயவா வெந கடுகி வஸாணம்வ்ருஜை” - உபாயேர்பேய பாஸேந தமேவசரணம் வ்ரஜை” என்கிறபடியே தனக்கு ப்ராப்யனாகவும் ப்ராப்யனாகவும் அத்யவஸித்து ஆஸ்ரயித்தக்கால். (அடைந்தக்கால்) கெடாமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாறபோலே * அஞ்சினுன்புகலிடமான ஆசாரபிமாநத்தை அவன் ப்ரஸாதக்காலே ப்ராபிக்கப்பெற்றால், தங்களுக்காகச்சரணாவரணமபணலிறக்கித் தாமவனைத்தாங்குகசரணமாக அடைந்தக்கால் (குருவையடைந்தக்கால்) (உ)“தஸா-வொவவாஸ்யுஷா - குருநேவபரமப்ரஹ்ம” என்றும், (௩)“பிககவாடைப்பிராநா பிரமகுருவாகிவந” என்றும் சொல்லுகிறபடியே குருநா னன குருவை ஆஸ்ரயித்தக்கால் இப்படி அலப்பலாபமானது லபிக்கப்பெற்றால், அந்த ஆசரயணராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே ஸ்ரிய: பதியானவன், ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

(அடைந்தக்காலமாகிலத்தீர்)(ச): யெவவெவஷ்வஸம்ஸ்யாநேயேசஸைஷ்வணவஸமஸ்ரயா?” என்கிறபடியே அவனுடையஅபிமாநத்திலே அநதர்ப்பாவததை யுடையரானக்கால் (மாகிலத்தீர்)மஹாப்ருதிவிபிலுளாவர்களை (நு) “ஞாலத்தா தமக்கும்வானத்தவர்க்கும்பெருமான்” என்கிறபடியே அவனேடுண்டான அவர்ஜயீய ஸம்பந்தம் உடையவர்களாகையாலே உங்களைவிடமாட்டுகிறிலன்; “ஞாலத்தார் மகத புத்தியும்” என்றிறே அருளிச்செய்தது. இப்படி ப்ராபத்தியிலும் அதஸூலபமான உபாயத்தைகுறே நாம் உங்களுக்கு

ஆனால் நீர் சொன்னபடி அடைந்தக்கால் ஆவது என்னென்னில், (கேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன்றானே வைகுந்தந்தரும்)*தேனார்கமலத்திருமாமகனகொழுநன்றானேகுருவாகையாலே, தகாலயணத்தக்கு (ச) “தெநெவதெவ்யாவஸுஜிதலிஷ்டை:

கஅஉ உபதேசாத்தினமாலே, கூக-பா, ஞானம் வ்யாக்யாநம்.

வாஸிஸ்தோ - தேவைவதே ப்ரயாஸ்யநதி கத்விஷ்டே

தம்" என்கிறபடியே அநதக திருமாமகள் கொழுநன்றானை வைகு
நதநதரும்என்கிறா. (க)'திருமால வநதென்னெஞ்சுகிறையப்புக
தான்" என்றும் (உ)'அரளிநதப்பாவையுநசானும அகம்படிவநது
புகுந்தி" என்றும் சொல்லுகிறபடியேவிஷ்டைக்கிலே (ங)'என்னு
ள்ளம்மாலுக்கிடம்" எனனுபடிவிசேஷிசிஷ்டாநமாக எழுந்தரு
ளிரிகுக்கையாலே அவன்றானையென்று சொல்லலாமிறே "ஆசார்
யணைப்பற்றுசை காலேப்டிடித்துக் கார்யங்கொளருமோபாதி" என்
றிறேஅருளிச்செய்தது இப்படி அவிராபா(ஊ)வழாமாய்அநதிக்க
மணலேறுதுவுமாயிருக்கிற இவ்வுபாயத்தாலே, (ச) "தேனோர்மலர்
'மேலதிரும்புகை" எனனுமபடியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்ல
பன்னவன்அவள் சார்வான ஆசார்யாபிரமாநிஷ்டாக்ருப்பலம் கொ
டுப்பது அவளுக்கு உகப்பாசையாலே (ரு)'யஸ்யாவீக்ஷ்யஸிவஸு-
யஸ்யாவீக்ஷ்யமுதம்" என்று அவள் முகமலர்க்கதிக்காகக் கேவஸம்
ஸம்பநத மாத்தரமே பதஞ்சாகக்கொண்டு, தானே மேல்விழுந்து ப்ரீ
வைகுண்டத்தைத் தந்தருளும். (க) 'ஸுபடு'வ வாஸிஸ்தோ ஸுபந்த
யதிராபவஃ - ஸ்வயமேவ பரநதாம ஸவயம நயதிமாதவஃ" என்
னுமாபோலே.

(தேனார் கமலத்திருமாமகள் கொழுநன்) கன்னோடீடைச்சேர்
த்தியாலே மதுஸமருத்தியை யுடைத்தான தாமரைப்பூவைத் தன
க்கு வாஸஸ்தாநமாக வுடையளாய ப்ரீ யென்று திருநாமத்தை யு
டையளான பெரிய பிராட்டியார், தனக்கு வலலபன்னவனை வசிக
ரித்து, ஸ்வஸமபந்தமடியாக வுண்டான கடகதவந்தையுடைய
ஆசார்யனை ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு பல வித்தியைப் பண்ணுவிக்
குமவளாகையாலே அவளுக்காகத்தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு உபாய
நிரபேக்ஷையு (எ)'சுஹம் ஜோக்ஷயிஷ்யாஜி-அஹம்மோக்ஷயிஷ்யாமி"
என்கிறபடியே (திருமாமகள் கொழுநன்) (அ) "திருநாம வைகுந்
தம்" என்று சொல்லப்படுகிற தன்னதான*வைகுந்தவன்போகத
தைத் தந்தருளும்.

† விஸிஷ்டாதிஷ்டாந (க) தி-வாய்-க(1)-அ-க. (உ) பெரி-தி-ரு-உ-க. (ங) பெரி-தி-க-உ-அ- (ச) பெரி-தி-க-உ-அ- (ரு) தி-வாய்-க(1)-அ-க. (ஊ) பெரி-தி-க-உ-அ- (ஈ) தி-வாய்-க(1)-அ-க. (உ) பெரி-தி-க-உ-அ- (ஈ) தி-வாய்-க(1)-அ-க.

கூடும் உபதேசாத்தினமாலே, கூஉ-பா, உய்ய வயாக்யாரம்,¹

உ.ங.ஃஞத்ரு	ஆசார்ய நிஷ்டாரண உங்களுக்கு
ஸ.க.புலகரு	உள்ளுநகையிலே உள்ளங்குகிற
கெல்லிக்காரி	கெல்லிக்கணிகோஸ்
ஆம்	ஸ்வாதிதமாயளிடும் (கூஉ)

வாரா;—அறுபத்திரண்டாமபாட்டு ஆகக் கீழ் இரண்டுபா, ப்டினும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தாலும் அஸம்பந்தத்தாலும் பவிகரு மகாள லாப அலாபங்களை தாஸிப்பிடுகிறாள், அந்த ஸதிதி இது வான பின்பு, உகைகருகு உஜ்ஜீவர இசைஉண்டாகல், †(கீழ்ச்சொ ன்னபடியே தவயிஷ்டராய, வதநகய பரணைகரு வயாகி உண டாஸல், அது தன் குறையாக நினைத்துத்தான் ஓளவிகலேவைப ணணி, ப்ரணையினுடைய நோயைப்போகரும் வந்ஸையான தா யைப்போலே தன்னை அழிபமாறி ரகூழாகும், ஸதாசாரய பாதநத் மரண தநகாம ஆசாரயர் தா திருவடி காலிலே நிரதிரய ப்ரேமக் கைப் பண்ணுகோள், முகத போகபனுவலனுடைய தேசம் உங் களுக்கு அதிஸ்ஸம்பமாகக் கிட்டுமென்கிறார்.

(உய்யநினைவுண்டாகல்)(க) ‘ஸ்வோஜீவந ஹ்யயஜிதே - ஸ்வோஜ் ஜீவநேச்சாயதிகே’ என்கிறபடியே உஜ்ஜீவக லேனுமென்கிற இச்சாமாதரம் உண்டாகல் மநஸஸஹகாரரூபமான ஸம்பத்து ஸம் பநமாயத்தாகல்; இனி அவர்களுக்கும் அருமை பெருமை என்கிற அத்ருஷ்டதாரித்யப்ரஸங்கமில்லையி றே இவர்களைப்பார்த்தால்தான் தான் பரமபத்தியோபாதி அரிதாயிறே இருப்பது; இப்படிபெறுதற்கரி தான இச்சையைபுடையநாடிகள் செய்யவேண்டுவது எனவென்ன; (உக்குருக்கள் தம்பத்தேவையுமன்புதன்னை) உநதம் ஆசார்யர் திருவடிகளிலே (உ) ‘உனதாலிணைக் கீழன்புதான் மிகவுங்கூர்நது’ என்கிறபடியே அதிஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிவைக்கும்படி பாருங் கோள்.

{வையுமன்பு தன்னை} நிதியை அடியிலே இட்டுவைக்குமாபோ லே அணையும் அடியிலே இட்டுவையுங்கோள். பாதமூலத்தைப் பற்றியிருக்கையிறே பார்ப்தம் (உக்குருக்கள்) நான் ஏதேனும் எங்குருக்கள் தம்பத்தேயோ அன்பை வைக்கச்சொல்லுகிறது. உங்களுடைய அக்ஞாநாதகாரத்தைப்போக்கி, (கூ) ‘ஐதாநஜீவ

(6) (உ) இராது கூக. (கூ) † குண்டலிதம் க்வாசிதம்.

உபதேசரத்தினமலை, சுஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாநம். கஅரு

வ்யுதேம-ரொள-ஜ்ஞாநஜிப் ப்ரதேகுரொள”என்னும்படி விஜ்ஞாந ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணிரகூழித்துக்கொண்டுபோரும் மஹோபகாந கரானவர்களுடைய விமலசரமலிக்ரஹைகதேசமாய், பாவநத்வ போக்யயத்வங்களுையுடைத்தான திருவடிகளிலே பரிவை யுடையராங் கோளென்றன்றோ சொல்லுகிறது.

(தம்பதத்தே அன்புதன்னைவையும்)(க)‘குருகூர் நம்பி, முயல் கின்றேனுன்றன்மொய்கழறகன்பையே’ என்றும்(உ) “அன்பாடிக் கன்பர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அன்புக்கு அடியானதிலே அன்பைவையுங்கோள. (ங)“அன்பவர்கண்ணேவைத்து” என்கிற பகவத்பஜநம் உங்களுக்கு அரிதாயிறே இருப்பது ஆகையாலே ஸுலபமான விஷயத்தையே பறற்ப்பாருங்கோள (இந்தமாரிலத் தீர்) ஆசார்யன் வந்து உங்களை ரகூழிக்கைக்கு எதிர்குழல்புக்கு அவதரித்துத்திரிகிற இந்த மஹாப்ருதிவியிலே ஜகித்து, அதிலே வஸிக்கப்பெற்ற பாக்யத்தையுடையவர்களே!(ச)“இருந்தவூரிலிருக் கும் மானிடரெத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ” என்றும்,(ரு)“கோ விந்தன் குணம்பாவொருள்ள நாம” என்றும் (சு)“பாததூளிபடுத லா விவ்வுலகம் பாக்கியஞ்செய்ததே” என்றும், சொல்லுகிறபடி யே ஊரும் நாடுமுலகமுமதங்களைப்போலேயாக்கும் தன்மையையு டையராயிறே உங்கருக்களிருப்பது.

(இந்தமாரிலத்தீர் உங்கருக்கள் தம்பதத்தே வையுமன்புதன் னை) (எ)“மானிடர்க்காயிநிலத்தேதோற்றதலாவ்யார்க்குமவ ன்ரு னினையே யுன்னுவதேசாலவுறும்” என்கிறபடியே உங்களை ரகூழிக் கைக்காகவே அவன்இஜ்ஜகத்திலே அவதரித்துச் சாருபியாய் (அ) “வவாரவஸுபாதிவெ சசாரவஸுதாதலே” என்னும்படி ஸஞ் சரித்துக்கொண்டுபோருகிறஜகத்திலே வர்த்திக்கிறீங்கள இதுஎல் லாம்மதர்த்த(ஃ-உ-உ)மாகவன்றோவென்றுவிசாரித்துஅசசரணயுகங் களிலேஸங்கத்தைப் பண்ணுங்கோள்.(க)“எங்குந்திரிந்தரங்கனம் மானுக்கே காதல் செய்தொண்டர்” என்னும்படி ஸங்கத்தை உண் டாக்கும்படியாயிறே அவர்கள் இருப்பது.

(க) கண்ணி-கௌ. (உ) (ரு) (ச) பெரி-தி-ச-ச-எ

(ரு) பெரி-தி-ச-ச-அ. (சு) பெரி-தி-ச-ச-ச. (எ)

(அ) (க) பெரு-தி-உ-ச-

அங்க உபதேசரத்தினமாலே, கூஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாரம்.

அன்றிக்கே “மானிலத்தீர்” என்று இருந்ததே குடியாக, எல்லா ர்க்கும் உபதேசித்தால் (க) “யஜிக்ஷிநூமகூஷஸ்ய” - யதிகச் சிம்முருக்ஷிஸ்யாத்” என்று ஒரொருத்தர் தான உண்டாகாதோ வென்று ஸர்வாதிகாரமாக ஸம்போதித்தருளுகிறாராகவுமாம். நீர் இப்படி உபதேசியா நின்றீர்; எங்களுடைய அலபமான ஆறுகூல்யித் துக்கு அதிகமான பலம்வித்திக்கப்புகுகிறதோ வென்ன, (மெய்யுரை க்கேன்) இவ்வர்த்தத்திலஸமயமில்லை யென்னுமிடத்துக்கு நான் ஸத்யபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன். (உ) “வாக்யவாதிவதிஃவதி ஸத்யபூர்வமிதம்வச” என்னுமடோலே. இப்படி ஆப்தனை நான் சொல்லுகையாலே பவஸித்தியில் கண்ணழிவில்லை, *டொய் யிலாதமணவாள மாமுனியானவியர், இப்படி “மெய்யுரைக்கேன்” என்கையாலே அமோக(வ)மாயிருக்கிற இவர் ப்ரத்யயமடியாக எல் லார்க்கும் பேறுதப்பாடுதென்று துணிந்திருக்கலாயிதே.

(மானிலத்தீர் மெய்யுரைக்கேன்) (ங) ‘ராரெணா விபு-கிஜ்ஜாகம் ஹயக்ஷ-மணவாஹியெள-ராமேணபிரதிஜ்-ஞாதம் ஹர்யருக்ஷகணஸந்திதௌ’ என்று அநதமஹாபரிஷததிலே ஸத்யவாக்யராண பெருமாள், ஸபதம்கூறினாற்போலே யாய்த்து இவரும் இவர்கள் நடுவேஸபதம் கூறினபடி. இனிஇவர்கள் பெறப் புகுகிற பலவேஷம் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். அது தான் பலபர்யந்தமாயிதே இருப்பது. (பையரவில்மாயன்) இத்த்யாதி- (ச) “பைத்தபாம்பணையானறிருவேங்கடம்” என்கிறபடியே ஆஸப்ரு ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த(மங்) ரானந்தியஸூரிகளுக்கு அதுபாவ்யனாயிரு க்கிறவனுடைய ஸ்ரீவைகுண்டம் நித்யஸம்ஸாரிகளாயிருக்கிற உங்க ளுக்கு அடியிலே அன் புண்டாகையாலே (ரு) “ஆகத்தணைப்பாரணை யரேயாயிரவாய் நாகத்தணையானந்தர்” என்றுமது அதிஸுலப மாய் அமோக(வ)மாக வித்திக்கும்.

(மானிலத்தீர் பையரவில் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம்) (சு) “அணைவதரவணைமேல் பூம்பரவையாகம் புணர்வது” என்றும், (எ) “தயாஸஹாஸீநிநிஹைவொயிமி - தயாஸஹாஸீநமகந்தபோகி” என்றும் (அ) “செஷெஹமெஸிதயாஸஹாஸீநத-ஸேஷபோ

(க) (உ) (ங) ராகி (ச) தி வாய் ௩ ௩ ௧௦ (ரு) க திருவ ௩ ௨

(சு) தி வாய் ௨ ௮ ௧ (எ) ஸ்தோ தந்தம் (அ) ஸவகுண்டகத்யம்

தேஸ்ரியாஸ ஹாஸீநம்” என்றும் (க) “அநந்தன் பணுமணிகள் தன்னி லொளிமண்டலத்தினிடை யில்வடிவாரும் மமலராள் வலவருகும் பறமையிலமகளு மாய்மகளு மிடவருகுமிருக்க, நடுவாக விற்திருக் கும் நாரணனை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பத்திரிபுராதி பரிவ்ருத்தனாயிருக்கிறவனுடைய நிதய விபூதியானது, *திருள்தருமா ளால், திலே பத்தராயிருக்கிற உங்களுக்கு (உ) “ஸ்ர ஹண ஸூரய-ஹீ-ஸலொகத-ரீ-ஹொகி - பரஹ்மண ஸ்ஸாயுஜ்யம் வலோகதாமாப்-நோதி” என்கிறபடியே பஸித்திக்கும். இதுதான (ங) “வஸவ்விஹா-ஹீ-ந-யூ-ஹொஹி - ஏவம்விதபாதேநாத்யாரோஹதி” என்கிறபடியே பாதபீடத்தில் அடியிட்டு ஏறி, மடியிலே யிருக்கும்படியாகலபிக்கும் பரமபோகி (ஹொமி)களோடே ஸமாந போகிகளாம்படியிறே யிருப்பது.

(பையரவில் மாயன் பரமபதமுங்களுக்காம்) ஸ்வஸம்ஸார்ஸ த்தாலே விகஸித பணத்தையுடையனாய், ஸைத்யமார்த்தவ ஸௌ ரத்யாதிகளைப் பரக்குதியாகவுடையனான திருவநந்தாழ்வானைத் திய்ய லிம்ஹாஸநபாக வுடையனாய், திய்யமஹிஷீபரிவ்ருதனாய், அபரிச் சிந்தஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் ஆச்சர்யபூதனானவனுடைய (ச) “தன் னுடைச்சோதி” என்னும்படியான பரந்தாமமானது, உஜ்ஜீ வநாபேகையுடைய உங்களுக்கு அயந்தமாதக் கைகூடும், ஏவம் வித மஹாமலமானது லபிக்குமதுக்கு ஒரு பலத்தைத் தருஷ்டாந்த மாகச் செல்லுகிறதும், (கையிலங்கு நெல்லிக்கனி) எனது. அதாவது (ரு) “கையில்கனியென்ன கண்ணனைக் காட்டித்தரி னும்”, (ஈ) “வைகுந்தமாதகர் மற்றதுகையதுவே” என்கிறபடியே இவர்களுக்குக் கரதலாமலகம்போலே கைவசமாக வித்திக்குமெ ன்னை. “கையுறு நெல்லிக்கனியைக்காட்டி” என்னக்கடவத்தே- (கையிலங்கு நெல்லிக்கனி) உள்ளன்கையிலே விளங்காநிற்கிற கரு நெல்லிப்பழம் போலே கைவசமாய், அது கார்யவித்தியைப் பண் ணிக்கொடுக்கும். இது ஸ்வரூபவித்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும். (பரமபதம்) (எ) “தலிஷ்டோ: வாஸிஷ்டோ: வாஸிஷ்டோ: வாஸிஷ்டோ: தத்விஷ்டோ: பரமப்பதஸதாபச்யந்தி ஸத்ராபி” என்கிறப டியே நித்யஸ்திரிகளாலே நித்யாநுபாவ்யமா யிருக்கும்படி, உங்க

கஅஅ உபதேசரத்தினமாலே, சுஉ-பா, உய்ய வ்யாக்யாஸீம்.

ளுக்கு ஸர்வகாலமும் கண்ணாக்கண்டு அதுபவிக்கும் படியாயிருக்கும்படி. (க) “கண்டறியே” என்னக்கடவதிநே. அதுதான் (உ) “நீலாஜ்ஜநாஜ்ரநிஹி - நீலாஜ்ஜநாதரிங்பம்” என்னுமம்டியானமைப் படிமேனியிநே.

(பையரவில் மாயன் பரமபதம்) தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களை அசேஷசேஷ வ்ருத்தியினும் அநவிதராக்கி, அடிமை கொள்ளுமவனுடையதாய், அவ்வடிமைக்குவர்த்த (ய-உ) மாயிருப்பதான பரமபதமானது, (உங்களுக்காம்) உய்யநினைவுடைய உங்களுக்காம் நீங்கள் இச்சிக்கவும் வேண்டா. அவன்றானே தரவும் வேண்டா. நீங்கள் உங்களுக்குவகுத்தபதத்திலேபற்றுண்டாயிருக்க (ங) “வானவநாட்டையும் நீ கண்டுகொள்” என்று அவர்களுக்குக் கையடைப்பாகிக் கொடுத்த அந்தப்பதம் கோல்விழக்காட்டாலே உங்களதாயே யிருக்கும். (ச) “ஊஷகூஷமாநவிஜி கந்யவெஸுவகவ்யூ ஹ-காஜி - புங்க்தேபோகா நவிதிந்ருபஸ் ஸேவகஸ்யார்ப்பகாதி” என்றும் (ரு) “நற்றதைச், சொம், தல்வர் தம்மதன்றோதாயமுறை தான்” என்றும் சொல்லக்கடவதிநே.

(உங்களுக்காம்) ஏதேனும் ஜம்வ்ருத்த ஜ்ஞாநத்தை யுடைய ராயிருந்திகோளேயாகிலும் உஜ்ஜீவநேச்சுக்களாய் ஆசார்யவிக்ரஹத்திலே விருப்பத்தையுடைய ராயிருக்கிற உங்களுக்கு உயரத்திலே யிருக்கிற மஹரபலமானது அடியிலே யிருக்க மடியிலே விழு ம்படி கைகண்ட பலமாயிருக்கும். (பரமபதமுங்களுக்காம்) அதில ஒரு ஸந்தேஹமில்லை. (ச) “ஸிஹிஹிவதி - நிஸ்யாயஸூ-கஜூவ ரிபவ-ரூகா-தூநா - ஸித்திர்பவதி-நிஸ்ஸம்சபஸ்து தத்பக்த பரிசர்பாரதாத்மநாம்” என்றும் (எ) “வேறுகவேத்தி யிருப்பாரை வெல்லுமேமற்றவரைச்சாத்தியிருப்பார்தவம்” என்றும் (அ) “மதரகவி சொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகுந்தம்” என்றும் சொல்லக் கடவ

(க) தி திருவ அடி. (உ) ஸுந்த ஸ்த (ங) தி வாய். க. க.
(ச) (ரு) (ஈ) (ஏ) ச திருவ கஅ (அ) கண்ணி ௧௦

உயதேசரத்தினாலே, கூட-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாரம், கஅக

மூ;—ஆசாரியன்செய்த உபகாரமானவது

தூய்தாக நெஞ்சுதன்னில தேரன் றுமேல்—தேசாந்

தரத்திலிருக்கமனந தான்பொருநதமாட்டாது

இருத்தலினியே தறியோம யாந்.

(சுந)

உஜ்வநாயவிவிதா மாரணொவகாரா

ஸிப்தமநிவிநயா யஜிவதநாந் 19

பொனாநொ நிவஸ நநநொ விஜ்ஞெது

அரவகூடநநஹிதெ நி வயநநவிஜ்ஞெ

ஆசாரியன் செய்த

தாயன் பண்ணின

அது உபகாரமானது

அப்படிப்பட்ட உபகாரமானது

தூய்தாக

நீர்மலமாக

நெஞ்சுதன்னில்

மநஸஸில

தேரன் றுமேல்

தோற்றிற்றுகில

தேசாநதரத்தில் இருக்க

ஆசாரயகைங்கர்ய மில்லாதபதே

மனந்தான்

மநஸஸுதான்

பொருநதமாட்டாது

ஊனறியிராது;

இப்படியான பின்பு

இருத்தல்

ஆசார்ய கைங்கர்யத்தைப் பிரிந்திரு,

க்கைக்கு

ஏது

எனனகாரணமோ;

யாம்

நாம்

அறியோம்

அறியமாட்டோம்.

(சுந).

அறுபத்து மூன்றாம்பாட்டு. — கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் ஆசார்யனுடைய உத்தரகதவத்தை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ஆசார்யன் செய்த உபகாரம்) என்று தொடங்கி. ஜ்ஞாநப்தநாநி உபகாரங்களாலே ரக்ஷித்துப்போந்த அந்த ஆசார்யன் செய்தமஹோபகாரமானது, தநதாம் மநஸஸிலே விசதமாக ப்ரகாசித்ததாய்க், இப்படிக்குதஜ்ஞான சிஷ்யனுடைய மநஸஸுதான் அவன் ஸக்திக்கு அசலான தேசாநதரத்தில் ஸக்தமாய் வர்த்திக்க க்ஷிமமா

கக௦ உபதிசசரத்தினமலை, சுருபா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாநம்

(ஆசாரியன் செய்த உபகாரமானவது) இவன் உஜ்ஜீவநத்திக்கு உடலாக ஸகாசார்யன் செய்த ஸத்ருஸப்ரத்யுபகார வஹிதமான அந்த மஹோபகாரமானது, அதுதான் வசோமகோசரமாகையாலே (அது) என்னுமத்தனை. அப்படிப்பட்ட அதுகான் (தூப்தா கருஞ்சுதன்னில் தோன்றுமேல்) ஜ்ஞாநப்ரதாநம் தொடங்கி, மோக்ஷரபபர்யந்தம் நடத்திப்போரும உபகாரபரம்பரைகள்.

(உபகாரமானவது) (க) ‘‘சூதகிரோஹுதிநீவஸ்யபெரமி ட்யெயவஹோஹுதாஃ’’ - க்யவெயெவொவகநூராராஹுஸ்யஸ்யஸ்யஸ்ய - ஆக்மகோஹுதநீசஸ்ய யோகித்யேயபதாரஹுதாம க்ருபபயலே பகர்த்தார மாசார்யம் ஸமஸ்மரேதஸதா’’ என்றும் (உ) ‘‘அத்தாநீசயதனவடிபெனமியேனே’’ என்றும் (ங) ‘‘என்னைத்தி மலங்கெடுத்தாய’’ ‘‘மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய் உனக்கென்செ யகேன’’ என்றும் இப்படிபடுபடுமபடி பெருநலனுதவியான அந்த மஹோபகாரமானது மகஸ்ஸிலே கிரீடலமாக ப்ரகாசித்ததாகில், ஸங்கோசமற விசாலமாக ப்ரகாசித்ததாகில், ஆகில் என்கிற இத் தாலே க்ருதஜ்ஞதையிலுண்டான அருமை தோற்றுகிறது. க்ரு தக்க(வ்யூராயிருப்பார் ஒழிந்து, க்ருதஜ்ஞராயிருக்குமவர்கள் தே ட்டமாயிதே இருப்பது, இப்படியிருக்கிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே(ச) ‘‘மாவயுஷ்மீதநிவஸ்யக்யுக்யுவ்யுஜீஹாதீநம் - குர்வர்த்த ஸஸ்வாத்மநிபுமஸ்க்ருதஜ்ஞஸ்ய மஹாத்மநம்’’ என்கிறபடியே க்ருதஜ்ஞராயிருப்பார், இவரொருவருமேயுள்ளது. (ரு) ‘‘தேந்திக முந திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வாசமலர்த்தாளடைந்து வைத்து’’ என்றும், (சு) ‘‘திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திவினையோந்தமமைக்குரு வாகிவந்துயக்கொண்டு’’ என்றும் ‘‘திருமலையாழ்வார் திருவாய் மொழிப்பிள்ளை சீரருளால், தருமதிகொண்டவத் தம்மையுத்தாரக ராதேவண்ணுபிருமனமே’’ என்றும் (எ) ‘‘சீரானுமாசாரியனாலேயன் றோகமுமந்தது’’ என்றும் (அ) ‘‘கசாமலெப்பொழுதுங்கூறு’’ என் னும் இப்படிபடுமஜ்ஞராயிருக்கிற இவருடைய க்ருதஜ்ஞதையிருக் கிறபடி இதுவாய்த்து, இனி இப்படி தேசிகோகார தர்சியாயிருக் கிற இவர்களுடைய மகஸ்ஸுதான் வஸ்தவ்ய ஸதஸத்தைவிட்டு

(ச) (உ) திவாய் உ.உ.உ (ங) திவாய் உ.எ.அ (ச) (இ)
(க) (எ) (அ)

தேசாந்தரத்தில் ஸங்கத்தை யுடையதாக மாட்டாதென்கிறார், (தேசாந்தரத்தி லிருக்கமனந்தான் பொருந்தமாட்டாது) என்று

அதாவது-ஆசாரயஸேவக்கு அசலான தேசாந்தரத்தில் அர்த்ததிகாரில் அபேகைப்பாலையாதல தேசவாஸாதிகளாலேயாதல அங்கேவஸிக்க க்ருதஜ்ஞதாபல ப்ரத்யுபகார ஸாபேகையான மநஸ்ஸுதான் பொருத்தமுடையதாகமாட்டாது, இவர்கள் இருக்க இச்சித்தாலும் இவர்களுடைய மநஸ்ஸானது, (க) “நின்னிடையே னலலேனென்று நீங்கி” என்கிறபடியே இவர்களைவிட்டு (க)*, மருதாற்ற நெஞ்சாய், (உ) “போந்ததென்னெஞ்சு” என்னும்படி பொருத்தமுடையதாயிருக்கிற இது ஓரிடத்திலும் பொருத்தமுடையதாக மாட்டாது, ஆகையால் “உபகார ஸம்ருதிகளாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்” என்கிறபடியே ஸஹவஸிக்ராய், அவன் கணவட்டம் விடாதே வர்த்தித்துப்போருமவர்களுடைய நெஞ்சு வில்லேவித்தித்தரித்திருக்கமாட்டாதிதே, அப்படிப்பட்டிருவுள்ள க்ருதவத யுடையவர்கள், தெய்வவாரியாண்டான், நஞ்சியாபோலவார.

இனி வில்லேவித்திருக்க மனந்தான் பொருந்தமாட்டாது என்பானென்? “விச்சேவித்திருக்குமவர்கள் உண்டாயிருக்கிறதே என்ன, (இருத்தலினியே தறியோம் யாம்) ‘ஆசாரியன் பண்ணின உபகாரத்து அதுஸந்தித்திலனாகில, ஜ்ஞாநாம்சமடைய மருத அஜ்ஞாநம்ஸமே மேலிடும” என்கிறபடியே “நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபம்” என்னும்படியான க்ருதக்தையாலே அத்தை அறியமாட்டாமல் வில்லேவித்து, * விடாடிவீற்றிருக்கிற இதுக்கு வேறு ஏதோ அறியோம். பிரித்திருக்கிறவர்கள் மநஸ்ஸே அறியுமத்தனை.

(இனியேதறியோம்) அர்த்தஸ்கிதி இதுவானபின்பு இதுக்குகிதா நம் இன்னதென்று அறிந்துசொல்லுவாரார். பரதோஷங்களில் அஜ்ஞாநமிருக்குமவராகையாலே இதுக்கு வேறவந்தாங்களைத்தாம் அருளிச்செய்யக்கூசி (இனியேதறியோம்) என்கிறார். (ங) “நித்யம் மஹாஸூ-ஃஸூரவீத - நித்யம் குருமுபாஸீத” என்கிற ஸாஸ்த்ரவசநத்துக்கு அதுகுணமுமின்றிக்கே, “ஸதாசாரியன் கணவட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போ மித்தனை” என்கிற ஆசாரியவசநத்துக்கு அதுகுணமு மன்றிக்கே யிருக்கிற இவர்கள் அதுஷ்டாஹம்

(க) க திருவ்க்க

உபதேசமத்தினமாலே, சுசு-பா, தன்னூரியன் வ்யாக்யாரம், ககந

அடிமை செய்வது

அவன்

இந்நாடு

இருக்கும்நாள்

அந்நேர் அறிந்தும்

அதில் ஆசை இன்றி

ஆசார்யனைப்பிரிந்து

இருப்பார் ஆர்

மனமே

பேசு

கைங்கர்யம் பண்ணுவது

அவ்வாசார்யன்

இந்தலோகத்தில்

வளிக்கும் நாள்களிலேயாயிருக்கும்;

அந்த நேரத்தியை யறிந்தும்

அவ்வாசார்ய கைங்கர்யத்தில் விரு
ப்பமில்லாமல்

ஆசார்யனைவிட்டு விலகி

இருக்கத்தக்கவர்கள் எவர்?

மருஸ்ஸே!

உண்டாகில் சொல்லு. (கச)

வ்யா:-அறுபத்துநாலாற்பாட்டுகீழ், ஆசார்யன் பண்ணினவுபதா
ரத்தை அறுஸந்தித்தால அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமில்லையென்றார்.
இதில் ப்ராப்யனான அவன்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை யுணர்ந்
தாலும் பிரிய ப்ரஸங்கமில்லையென்கிறார். (தன்னூரியனுக்
குத் தானடிமைசெய்வது) அதாவது; - தாய்க்குச்சோறு இடு
மாபோலே தனக்கு அஸாதாரண ஸோஷியான ஆசார்யனுக்குத்
ததே(௨)க ஸோஷியுதனாய், தக்கைங்கர்யாதிகளே தனக்கு(யா)தா
ரகாதிகளாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்வரூபாது சூப்மான கைங்கர்
யங்களைச்செய்து, உஜ்ஜீவிப்பது.

(அவனின்நாடு தன்னிலிருக்குநாள்) அவன் இந்த விபூதியிலே
எடுத்த திருமேனியோடே ஈஸ்வரேச்சையாலே எழுந்தருளியிருக்
கும் நாளாய்த்து இவன் அடிமைசெய்யலாவது; அந்நாட்டிலே போ
னல் எல்லாரும் *அயர்வறுமமரர்களதிபதி பானவவனுடைய அறு
பவகைங்கர்யங்களிலே ஆழங்கால்பட்டு, குமிழ் நீருண்டு போமத்
தனையிமே. ஆகையால் இவன்பதார்த்தங்களைக் கொண்டு உபஜீ
விக்க விருக்கிற வின்நாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்கும் போதாய்த்து;
ப்ராக்குத பதார்த்தங்களின் கிஞ்சித்கார முகத்தாலும் இவன் கர
ணங்களடியாகவுண்டான ஸூஸ்ருஷாதிகளாலுமாய்த்து அவன்
அடிமை கொண்டருளுவது. (க) 'நெய்யமரின்னடிசில் நிச்சல்பா
லோடு மேவிரோ' என்றும் (உ) 'குருக்கருக்கதுகூலராய்' என்றும்

(க) தி-வாய்-க-அ-௨

(உ) பெரி-தி-ச-ச-உ

ககச உபதேசரத்தினமரலை, சுசு-பா, தன்னுரியன் வ்யாக்யாநம்

சொல்லக்கடவதிதே. அவன் அந்நாட்டிலே எழுந்தருளினால் இவன் இந்நாட்டிலே யார்க்கு அடிமைசெய்யப்படுகிறான். "நம்மைப் போலே வாய்ப்புகும் சோறாகப் பறிகொடாதே" என்றாரிதே கஞ்ஜயர்.

(அந்நேரறிந்தும் அதில் ஆசையின்றி) அந்த நேர்பாட்டை ஸாஸ்த்ர வசநங்களாலும் ஸதாசநர்யோபதேஸங்களாலும் அறிந்துவைத்து இப்படி அடிமைசெய்கைக்குப் பாங்கான தேச காலங்களையும் தேசிகரையும் பெற்றிருக்கிற நேர்பாட்டை அறிந்துவைத்து, அதிலே கேர்படலாயிருக்க, (அதிலாசையின்றி) இப்படிவாய்த்திருக்கிற வகுத்த விஷயமான ஆசார்யகைங்கர்யத்தில் அபிநிவேஸமின்றிக்கே அதடியாக அவனைப்பிரிந்து பிரித்திருப்பாரா? ப்ராவணயகர்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும் படியான ஸந்தையையுடையாமிருக்கிற; ஆசார்யபரதத்தாரில் அவனை விஸ்ஸேஷித்து ஸந்தை பெற்றிருப்பாரா? அந்நேர் அறியாமல் பிரித்திருப்பாருண்டாகிலத்தனைபோக்கி அத்தைவறிந்திருப்பார் பிரித்திருப்பாரில்லையிதே ஈஸ்வரனைப் பிரித்திருப்பாருண்டாகிலும் ஆசார்யனைப்பிரித்திருப்பார் அரிதாயிதேயிருப்பது. அநாதிகாலம் ஈஸ்வரனையும் ஈஸ்வரகைங்கர்யத்தையு மிழந்திருந்தவிவனைத் தத்ஸம்பத்தையும் தத்தைகங்கர்ய ருசியையுமுண்டாக்கி எட்டவிரூந்து எல்லாவடிமைகளும் கொண்டருளுமவனாயிருக்கிற விவனை விட்டு த(ய)ரித்திருப்பாரார். அவர்சனை எங்கேதேடுவது, சைதந்யமுடையார் இப்படிப்படிவர்களில்லையிதே.

(மனமே பேசு) ஆசார்ய கைங்கர்யதிகளாலல்லது தரிபாத மகஸ்ஸே! உண்டாகில் இத்தை ஆராய்ந்து சொல்லிக்காண். (க) 'எதிராசா வெந்நாளு முன்றனக்கே யாட்கொள்ளுகந்து' என்று ஆதரித்துப் போருமவருடைய திருவுள்ளமிதே. ஆகையாலே தம் திருவுள்ளமறிய வில்லையென்கிறார். இதுதான் "பாதரேகாஸமர்பிரிகையாலே அவரிடத்தில் பிரிவாலே தம் திருவுள்ளத்தில் பிரிவுதோற்ற அருளிச்செய்தருளினது" என்று அருளிச்செய்வார். அந்தவந்தரத்திலே "எந்தாயெந்நாசா இந்தத்தனியிருப்பில் எந்தாபத்தனையினி நீக்கக் - கந்தாடையண்ணனைப்போல் கண்கரிச்சலுண்

(ச) ஆத்திப்ர கா

உபதேசரத்தினமால், கூடு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யானம், ௧௯௫

ஆசாரியன் சிச்ச னுயிரைப் பேணுமவன்
தேசாரும் சிச்சனவன் சீவடிவை - ஆசையுடன்
நோக்குமவனென்னு துண்ணறிவைக் கேட்டுவைத்தும்
புக்குமநேர் நிறகையரிதாம். (௧௫)

சுனைவனென் மாராநாரகாரகாரகார
ஸிஷ்யைவஹுஷ்ய காராநார மாராநேஹுஷ்ய
சுயைவஸுஷ்யநிஷயகையநிஷய
ஸுஷ்யைவஹுஷ்யநிஷயகையநிஷய. (௧௬)

டாகி, வந்தாரெனே நோக்குவார்” என்றும் அருளிச்செய்தாராம்.
ஆக இத்தால் தத் பாதஸேவைக(யா)தாரகாரியிருக்கும் ஆசார்ய
பாதந்தாரில் தங்களுக்கு எல்லாமாயிருக்கிற ஆசார்யனை விஸ்
லேஷித் திருக்கமாட்டார்களென்று கருத்து. (௧௭)

பதவுரை.

ஆசாரியன்	ஆசார்யனவன்
சிச்சன்	சிஷ்யனுடைய
ஆ உயிரை	ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வரூபமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை
பேணுமவன்	ரக்ஷிக்கிறவன்
தேச ஆரும்	ஆத்மஜ்ஞாநமாகிற தேஜஸினுடைய ணன
சிச்சன்	சிஷ்யனாகிறான்
அவன்	அவ்வாசார்யனுடைய
சீர்	சிலாக்கியமான
வடிவை	திருமேனியை
ஆசையுடன்	ப்ரீதியோடே
நோக்குமவன்	ரக்ஷிக்குமவன்
என்னும்	என்கிற
துண்	ஸூக்ஷ்மமான
அறிவை	ஜ்ஞாநத்தை
கேட்டுவைத்தும்	கேட்டிருக்கச் செய்தேயும்
ஆர்க்கும்	எவ்வளவு ஜ்ஞாநவான் கருக்கும்
அந்நேர் நிறகை	அவ்வழியில் பொருத்துகை
அரிதாம்	தூர்ஸபமாயிருக்கும். (௧௮)

ககக உபதேசரத்தினமாலே, சுரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தஞ்சாம்பாட்டு.—கீழ்இரண்டுபாட்டாலும் உபகார ஸ்மருத்யதிக்யத்தாலும் கைங்கர்யாபி(வி)நிவேசத்தா லு முண்டான ஸிஷ்யனுடைய ஸ்வரூப ராஜ்யத்தைய யருளிச்செய்து, அதடி யாக வுண்டான ஸஹவாஸத்தை புடையான இருவரும் ஸ்வஸ்வ கர்த்தவ்யங்களான ஸ்வரூப தேஹாக்ஷணங்களைப் பண்ணிப் போரும்படியையும் இவ்வர்த்தம் ஸ்ருதமானாலும் அதுஷ்டாநத்தி லே அரிதாயிருக்கு மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

(ஆசாரியன் சிச்சனூருயிரைப் பேணுமவன்) ஆசார்யனாகி றான், ஸிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநததுக்குடலாக, ஜ்ஞாநப்ரதா நாதி முகத்தாலே நல்வழியே நடத்திப்போரு மவனாகையாலே ஸ்வஸாஸ்யனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஸ்வோடதேசாதி களாலே ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாகக்கொண்டு, நிரபாயமாக ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருமவனென்கை.

(தேசாநம் சிச்சனவன் சீர்வடிவை) ஸிஷ்யனாகிறான், அவனா லே ஸுரக்ஷிதமான ஸ்வரூபௌக்யவல்ய பூர்த்தியையுடையனாய் ஆசாரியனைக்கண்டால் பசியன் கோற்றைக் கண்டாற்போலேதன ஃகு தா(யா)ரகரதிகளெல்லாமாய், சம சரீரமாகையாலே ஸர்வே ஸ்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாய் ஸர்வ மங்களாவஹமாயிருக்கிற ஆசார்யனுடைய திவ்ய விக்ரஹத்தைத் தது(ஃ)சித கைங்கர்யங் களாலே ஸர்வ(யா)தா ஸர்வகாலத்திலும் அவஹிதனாய் அபி(வி) நிவேசத்துடனே இப்படியே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென் கை.

“ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்குமவன், ஸிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உடம்பை நோக்குமவன்” என்றும், “ஆசார் யன் ஸிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், ஸிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன், இரண்டும் இரு வர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத் கைங்கர்யமு மாயிருக்கும்” என் றும், “இப்படி இது இருவர்க்கும் வ்யவஸ்திதமாயிருக்கும்” என் றுமத்தைஆசார்யர்கள் இருவரும் அருளிச்செய்தார்கள். (ஆசை யுடன் நோக்குகையாவது;-(க)“சூர்யகொலு உப்யெஹ-ஆத்

உபதேசரத்தினமாலே, சுரு-பா, ஆசாரியன் வ்யாக்யாநம்-களை

ருதோப்யர்ச்சயேத்குரும்' என்றும், (க) 'கூலி-தவாரோஹநீழ-
குர்விதபரமாமபத்திம்' என்றும், (உ) 'ஸாஹோநஸுருபுஸுபுர
வாந' - ஸாநதோநஸுருபுஸுந்ரத்தாவாந' என்றும், சொஷ
கிரபடியேராகபரேரிக்குப் அவன் திரமேணியில் புரையத ஸ்நே
ஹத்துடனே தத்தக் காலோசித சைங்காயங்காலை தக விகர
ஹத்தை ஸாவகாலத்திலும் நோக்கிக்கொண்டு போருகையென்ற
படி, அவனும (ங) 'ஸூயிஹூஹிதவாஸுநா - ஸநிகதோஹிதபரஸ்
ஸதா' என்னுமபடியிறே இவனிடத்திலிருப்பது.

'ஆருயி' எனையாலே ஐஞாநநத்தக்களை வடிவாக
வுடைத்தாபிருக்கிற ஸ்வரூபமானது ஸஸவரனுக்கு ஸ்ரீ சொஸது
பத்தோபாதி ஸபருஹணியமுமாய (ச) 'அங்கண்ணனுண்ட வென்
னாருயிர்' எனனுமபடி (ரு) 'சுஹ-ஹி-அஹமந்கமெனையாலே
நிதிசய போக்யமுமாய் இப்படி ஊனும பூனுமாயிருக்குமென்னு
கது தோற்றுகிறது. 'சோவடிவு' என்கையாலே, (சு) 'நன்கென்
னுடலங்கைவிடான' என்றும், (எ) 'கூணெவிதெயுடாஹா
கீஹுஹி - கூணெடுதேயத் விரஹோதி துஸஸஹம்' என்றும்
ஈஸ்வரனுக்கு கூணகால விஸ்வேஷமும் ஆஸஹபயாம்படியான
அபிமத விஷயத்திலுண்டான அத்யநத வ்யாமோஹம் தோற்று
கிறது. இப்படி ஸஸவர பரீதி ஹேதுவான தேஹாத்ம ரகூண
தத்பரமாய்ப்போருமவர்கள் ஸசசிஷ்ய ஸதாசாரயர்களென்று
சொல்லப்படுகிற விரத ஸூகூழ்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸாஸ்தர முகத்தா
லும் ஸதாசாரய வசநத்தாலும் ஸ்ரவித்துவைத்தும்

(ஆர்க்குமந்நேர்நிற்கையரிதாம்) எத்தனை அதிஸயித ஜ்ஞாந
ராயிருக்குமவர்களுக்கும் அந்த அரிதான அதுஷ்டாநத்திலே நிஷ்
டையுடையராகை துர்லபமிதே, அதுசால அருமையுண்டென்றபடி.
(கேட்டுவைத்து மார்க்குமந்நேர் நிற்கையரிதாம்) செவிக்கினிதாக
அவற்றைக் கேட்கலாமத்தனைபோக்கி, நான் என்கிற ஜ்ஞாதாக்க
ளுக்கும் அதின் உக்தகாமத்தின் அதுஷ்டாநத்தில நிஷ்டையை
யுடையராகை துர்லபமிதே, ஆகையால் ஆசாரய ப்ரஸாதத்தாலே
அயத்நமாக லபிக்குமத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே லபிக்கை அரிதாயி
தேயிருப்பது.

(ச)

(உ)

(ங)

(ச) தி-வாங்-க-க-க.

தை-

(சு) தி வாய்-க-க-க.

(எ) ஸ்தோ-ர-

கூகு உபதேசரத்தினமலை, கூசு-பா, பின்பழகராம் வ்யாச்யாநம்.

மூ — தின்பழகாரம் பெருமாள் சீகர் பெருந்திவத்தி
லன்பதுவும்ற்று மிக்கவாசகபினால்—நம்முள்ளைக்
காவலடிமைகள் செய்யநடிலைய நன்னெஞ்சே
ஊனமற வெப்பொழுதுமோர். (கக)

கூதாபராதநிஜதாரணம் கவ்வெரிநாஸம்
 நித்யாஹ்விதிரஜேநிநாஸம்!
 மஹாத்மயேந காரணநவதஸ்ய நிஷா
 பஸ்ய. துநெ. ஹரவதேநாநி வாஹுவஸ்ய||. (கக)

பதிவுரை.

பின்புழகராம் பெருமாள்சீயர் பின்புழகாரம் பெருமாள் சீயரென்

பவர்

பெரும் திவத்தில் பெரிய ஸுகத்தையுடைய திருநாட்

டிஸ்

அன்பதுவும் நம் செறிதும் ப்ரீதியின்றிலே

ஆசையினால் பரிவுடன

நம்பிள்ளைக்கு தமமாசார்யரான நம்பிள்ளைகளுக்கு

ஆன அநுகூலமரீன

அடிமைகளெசுட
கைவகாயங்களுசெசயகந

அரசுத் துறைகளில்

4. மதவாரியம்

• • •

வினாக்கள்
வினாக்கள்

உறுதுணைகித்தக்து-வார்ப்பு. (கரு)

உறுப்பினர்களிடமிருந்து — உறுப்பினர்களிடமிருந்து கிடைக்கக்கூடியதும்”

என்றீர். இதுக்கு ஒருத்தர்தானில்லையோ வென்று தம் திருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, ஆகில் இவ்வறுஷ்டாகத்துக்கு ஒருவர் உண்டென்று அவரைத் தர்ஸிபடுத்தருளுகிற முகத்தால் அவ்வறுஷ்டாகத்தை நீ ஆதரித்துப்போரு வென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்; (பின்பழகாரம்பெருமாள்சீயர்) என்று தொடங்கி, கீழே ஸ்வரூப ரக்ஷணத்தையும் தேஹரக்ஷணத்தையும் ப்ரஸங்காவித்து, அதில் ஆத்மரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான ஆசார்

உபதேசரத்தினமாகை, க.க.பா, பின்பழகராம் வ்யாஶ்யாராம். ௧௧௯

உதவத்தை இட்டுவைத்துக் தமக்கு ஆதரணியமான தேஹரகிணத்துக்கு உற்ப்பான ஸிஷ்ய லக்ஷணத்தில் அருமையை அருளிச் செய்கிறார். (பின்பழகராமபெருமாள் சீயர்) என்று, அவராகிறார், லோகாசார்யரான நம்பிள்ளைக்கு அசயந்தா டி(வி)மத விஷயமாய் ஐவர் ஸந்திதியிலே ஐகலார்த்தக்களையும் கேட்டு அந்த ஸ்ருதமான அர்த்தத்தின்படியே “எல்லாம் வகுத்த விடமே” என்று ததே(ஊ)க நிஷ்டராய், அவரை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே, தக்கைக்கர்ய நிரதராய்ப்போருகிற பின்பழகராமபெருமாள் சீயரென்கை. தாத்ருஸமான அதிகாரியூர்த்தியை யுடையவர், (பெருநதி வத்திலன்பதுவுமற்று) (௧) “பெரியவான்” எனறும், (௨) “எம்மாவீடு” என்றும் சொல்லுகிறபடியேநிரதசய ஸுகருபமாயிருந்துள்ள த்ரிபாத் விபூதியாகிற ப்ராப்ய தேசத்தை ப்ராபிககவேணுமென்கிற ப்ராவண்யமு மற்று.

அதாவது: (௩) “மாகவைகுத்தக்காண்பற்கென்மனமேகமெண்ணும்” என்றும் (௪) “வானுலகநதெளிந்தேயென்றெய்துவது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லாராலும் விரும்பப்படும்தான தேசத்திலும் விருப்பமற்று, “குறுவேர் பரப்பின திருமுகமண்டலத்தில் ஸேவையையும், † சுறறிச்சுழற்றிப் பரிமாறுகிற கைக்கர்யத்தையும் விட்டு அடியேனுக்குப் பரம்பதத்துக்குப்போக இச்சையாயிருந்த தில்லைபிறே” என்றருளிச்செய்து போருவரென்கை.

இப்படி அதில் ஆதரமும் மட்டமாய்ப்படி அதிலும் இஷ்டமாயிருப்பதான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறது, “மிக்க வாசையினால் நம்பிள்ளைக் கானவடிமைகள் செய்” எனறு. அதாவது “தேசாரும் சிச்சனவன் சிர்வடிவை ஆசையுடன் கோக்குமவன்” என்கிறபடியே அந்ததேசவிசேஷத்திலுண்டான ஆதரத்தையெல்லாம் தமக்கு தேசிகரான நம்பிள்ளை விஷயத்தில் கைக்கர்யத்திலேயாய்த்து, இவர் ஒருமடைப்படுத்திக்கொண்டு போருவதென்கை. ஆகையால் இவர்க்கொரு தேசவிசேஷமும் நுசியாதிறே, (நம்பிள்ளைக்கானவடி

(௧) தி-வாய்-க-௯-௧௧. (௨) தி-வாய்-௨-௧-௧. (௩) தி-வாய்-௧-௨-௪,
(௪) தி-மொ-௧-௩-௮. †(பா) சுழித்துப்,

உ00 உபதேசரத்தினமாலே, கூகா-பா, இன்பழகராம் வ்யாக்யானம்.

மைகள் செய்பவர்களை) தம்முடைய ஆதாரங்களைத்திலே அநவரதம் அல்லாதவராய், பரமபதம் தம்முடைய சிறுமுறிப்படி செலுத்தும் படி யிருப்பவராய், கமக்கு வகுத்தளிஷ்யமாயிருக்கிற நம்பிள்ளைக்கு (க) ஐ ஆரவாகுதி ருமமெண்ணாபவாரெல்லொடொலெமெஃ. இச்சாரபக்ருதயறு குணை நுபசாடைஸைநிதாசிகைதம்' என்கிறபடியே, தத்தகாஸ்தே, சிதமாகச சூதறற்பபரிமாறுரைமுதலான ஸகலவித கைவரம்பயங்களும் அவர்உகக் அப்படி செய்தவரினும் போந்த அந்த லோகங்களிலுணர்மான விஷயையை.

(கண்ணெழுதேச) (உ) “கண்ணெழுதேச நம்பெருமான்” என்றும் (ங) “கெஞ்சமே நல்லே நல்லே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தச் சரமபர்வ நிஷ்டையை பரார்த்தித்துக்கொண்டுபோருகிற விலக்ஷணமான கெஞ்சே; விலக்ஷணநுடைய ஸ்ரோதாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையையுடைய கெஞ்சே! (ஊனமற எப்பொழுதுமோர்) அப்படியே சரமபர்வமான ஆசாய கைங்கர்ய நிஷ்டையை பரார்த்தித்துக்கொண்டு ஸங்கோசமற ஸர்வதாலத்திலும் அநுஸந்தித்துப் போரு. அஸக்ருதரவ்ருத்தி அபேக்ஷாகார்யமிதே.

இவர்தாம் “அநிலையை” என்றும் “தங்கிலை” என்றும் பலகாலும் அபேக்ஷித்தருளுமவராய்த்து. அதாவது: வீடுகரும்பி தன்னிலையையிறே. இப்படி நிருக்கிற இவருடைய ஆசார்யரபி (வி)மரந நிஷ்டையை (க) “தேவுமற்றறிபேன” என்றிருக்கும் ஸ்ரீ மான்களான அதிகாரிகள், “ஆழ்வரா திருமகனாராண்டாள்” என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளிலே “நம்முடைய ஜீயர்” என்னுமளவாக இத்தையும் அப்படியே அந்திமோபாய நிஷ்டாக்ரேஸரரான அஸ்மத் பரமசார்யரும் அருளிச்செய்தாரிறே. “ஸேஷித்வ ஸாண்பத்வ, ப்ராப்ப்யத்வங்கள் மூன்றும் பிள்ளை விஷயத்திலே அறுஸத்தித்து, ததேக நிஷ்டராயெழுந்தருளியிருக்கிற ஜீயர்” என்று வதிராஜவிம்ஸாதி வ்யாக்யாநப்ரவேசத்திலே அப்பிள்ளையும் அருளிச்செய்தாரிறே. (சு சு)

(க) (உ) தி-வாய்-க0-க-ச, (ஊ) தி-வாய்-க க0-ச, (ச) கண்ணி-உ,

உபதேசரத்தினமாலி, சுள-பா, ஆசாரியர்கள் ஆயாச்யாநம், ௨00-ஆ

மூ.—ஆசார்யர்களை வருமுன் ஞானித்த

மூசா மந்தன்னை யழியாதார்—வே.சு.கின்ற

வார்த்தைகளைக்கேட்டு மருளாதே யூருவர்கள்

சீர்த்த நிலைதன்னை நெஞ்சே சேர்.

(五)

வெவ்வேறுபெயர்ந்தவர்களுக்கிடையேயுள்ள

மொரவியோ கமயத், உயராவடுவ !

வா. வெ. அ. ச. பி. வ. ர. ஜா. ந. ஸ. ரி. ஸ. தீ. ஸ. ஸ.

வதல்வகுவதாபெயிகவதல்நத.

பதவுரை.

அனைவர் ஆசார்யர்களும்

ஸமஸ்தமான் ஆசார்யர்களும்

முன் ஆசரித் த

முன்னே அதுவடித்துப் போக்த

ஆசாரந்தன்னை

அநுஷ்டாபத்தை

அறியாதார்

தெரிந்து சொல்லாதவர்கள்

பேசுகின்ற

சொல்லுகிற

வார் தீதைகளை

சொற்களை

கேட்டு

ஸ்ரீவணம்பண்ணி

மருளாதே

புத்தியா மல்

பூநுவர்ள்

முன்னோர் தருடைய

சீர்த்த

ஸ்ரீரக்ஷமாஸ

நிலை தன்னை

நிஷ்டைடாய்

நெஞ்சே

இ மகன் பீஸ்

சென்

அடை.

(5)

இந்த பக்கத்திலுள்ள விஷயம் 2014-வது பாரத்தில் உருவது பக்கத்தில் முதலில் சேராமல் வீட்டுப்போனபடிபாஸ் இதை 200-ஏ என்று சேர்த்துக் கொள்ளவும்.

உபதேசரத்தினமாவை, சுஎ-பா, ஆசாரியர்கள் வ்யாக்யாநம், ௨௦௭

அறுபத்தேழாம்பாட்டு.—கீழே “ஞானமனுட்டான மிவை நன்றுகவேயுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்” என்றும், “ஆனவடிமைகள் செய்யந நிலையை” என்றும் - ஆசார்யனையே உபாயோபேயமாக வருளிச் செய்யா நின்றார்; அல்லாதாரடைய பசுவானையே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் ஸ்லீகரியா நின்றார்கள்; இவைஇரண்டிலும் வழிஎதுவென்று தமதிருவுள்ளத்துக்குக் கருத்தாக, வாக்யத்வயோக்தீதாபாயோபேயங்களதான், சராமபர்வ பர்யந்தமாயலலது இராமையாலே அதின் தாத்பர்ய மறியாதார் வார்த்தையன்றோ அது; “சுகூரவாகுர வாவி-அத்ரபரத்ரசாபி” ப்படியே அங்கோடு இங்கோடு வாகியற ஆசார்யன் திருவடிகளில் உபகார ஸம்ருதி யாவதாத்மபா(ஊ)னியாகையாலே அங்கேபோனும் ஆசார்யனுடைய உகப்பே பேறும்படியன்றோ அததலைக்கு அடிமை செய்தபோருவது. ஆகையாலே ஏதத்விருத்த(ஃ)மன வார்த்தையைக்கேட்டு நீ அஜ்ஞாதையை அடைநதமையாகாதே அஜ்ஞாந நிவர்த்தகமான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான அறுஷ்டாநததை அறுவிதா(யா)நம் பண்ணப்பார் என்கிறார்.

(ஆசாரியர்க ளனைவருமியாதி) அவர்கள் தான் ஒருவர் இருவர் அன்றிக்கே, ஸ்ரீமதுரகவிகள் நாதமுனிகள் தொடக்கமாய் ஸ்ரீஸைலேஸரளவாக வுண்டானநம்முடைய ஆசார்யர்கள் னைவரும் † பிழம்பாடரான நமக்கும் அறுஷ்டேயமாம்படி முற்காலத்திலே “பிடித்தார் பிடித்தாரைப்பற்றி” என்னும்படி பரம்பரையாகத்) தந்தாம் ஆசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே தங்களுக்கு ப்ராப்யமாகவும் அவன் திருவடிகளே ப்ராபகமாகவும் எல்லாரும் ஏககண்ட(ஊ)ராக அருளிச் செய்து, அப்படியே ‘சூவாகீத்ரா வாக்ய-ஃ - ஆசரஜீத்யாசார்யஃ’ என்று ஆசரித்துக்கொண்டு போருகிற அந்தப்பரிஸுத்தமான அறுஷ்டாநததன்னை.

(அறியாதார்) அவர்களிடத்திலே உபஸந்தராய் அந்தேவாவிகளாயிருந்து, அப்பவரிதது, ‡ கண்டு, கேட்டு, அறியாதார். (உபசுகின்ற வார்த்தைகளை) ‘கூறும சமபங்கள்’ என்றார்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம்,

‡ (பா) கொண்டு,

உ௦உ உபதேசரத்தினமாலே, சுள-பா, ஆசாரியர்கள் வ்யாக்யாநம்,

போலே,கேவலம் உக்திஸாரமேயாய், நிரர்த்தகமாய், ஆபாதப்ரதீத மாய் தங்கள் துர்ஹ்ருதயத்துக்குத்தோற்றிற்றொன்றைச் சொல்லுமவர்வார்த்தைகளை; (கேட்டுமருளாதே) அப்படி அடியற்றிருப்பதான ப்ரதிபந்நபாஷணங்களைக்கேட்டு, ப்ரமியாதே, அவர்கள் தான் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்தும் உத்க்ருஷ்டராக ப்ரமித்தும் போருமவர்களாகையாலே அவர்கள் வார்த்தையும் ப்ரமத்துக்கு உடலாயிருக்குமிதே; கேட்டறியாதார் பேசுகின்ற வார்த்தைகளாகையாலே அறிவுகேடான மருளை விளைப்பிக்குமதாயிருக்கும், “பூருவாசாரியர்கள் போத மறுட்டானங்கள் கூறுவார் வார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர் தேறி” என்கிறபடியே அவர்கள்தான் தெருள்கொள்ளச் சொல்லுகிறார்களன்றே, ஆகையாலே அறியாதார் வார்த்தைகளைக்கேட்டு, புத்திசுலாபம்பிறந்து, அலமாவாதே,

(பூருவர்கள் சீர்த்தநிலை தன்னை நெஞ்சே சேர்) அநாவது - மதுரகவி சரிதாதுகாரி மவ்விதசாரிந்ர ராயிருக்கிற பூர்வர்களுடைய, நிஷ்டையை மகஸ்ஸே! ஸுப்ரதிஷ்டிதமாக அது ஸந்திக்கப்பாரென்கை. அதுக்குச் சீர்மை யாவது: * சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமதான ழீரிதே, நிலையாவது - நிஷ்டை; அதுதான் திருமந்திரத்தில் பதந்ரயத்தாழும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ழேஷித்வ ழரணயத்வ ப்ராப்யத்வங்களாகிற ஆகாரந்ரயத்தையும் ப்ரதமபர்வத்தளவன்றிக்கே சரமபர்வ பர்வந்தமாக அதுஸந்தித்து அப்படியே அந்தபதந்ரயார்த்த நிஷ்டைபை யுடையராயிருக்கும் இருப்பாய்த்து, இப்படிவிலக்ஷணமாயிருப்பதான நிலையை அபேக்ஷித்திருக்கிற நமக்குப்பரிசுரமான நெஞ்சே! அந்நிலையை உன்னிடத்திலே சேரும்படி பண்ணப்பார்,

அன்றிக்கே (க) “அடைநெஞ்சமே” என்னுமாபோலே அதைச்சென்றுசேரென்கிறார்களாமாம், சீரிதநான அர்த்தத்தைபர்வதருஹர்களிலே சேமித்து வைக்குமாபோலே அறியாதார்வார்த்தைகளால் அவிசால்பமாம்படி, “மலைகலங்கிலும் மனங்கலங்காது”

உபதேசரத்தினமாலே, சுஅ-பா, நாத்திகரும் வ்யாக்யானம். ௨௦௩

மூ.—நாத்திகரும் நற்கலையில் நன்னெறிசே ராத்திகரும்
ஆத்திகநாத்திகரு மாபிவரை—ஓர்த்துநெஞ்சே
முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டுநடுச்
சொன்னவரை நாளுந்தொடர். (சுஅ)

• யெநாஜிகாஹுரபகாநீ விஜஹிவிடுவபாநீ
காநபுவாகாருய சூஷிகநாஹிகாஹு |
யெகாஹிகாநபவபு; ஹவரிவ்வனெ
காநநுஹ்வரிவிநுஷிதகெரவஹனு | ॥ சுஅ ॥

என்னும்படியான தம் திருவுள்ளத்திலே அந்தச் சீர்த்தநிலையைச்
சேர்ப்பார்க்குரறிதே இவர்தாம். இத்தால் ஸ்ரேஷ்ட ஸமாசாரமே
கர்த்தவ்ய மென்றதாய்த்து. (சுஅ)

பதவுரை.

நாத்திகரும்

நாஸ்திகரும்

நற்கலையில்

ஸச்சாஸ்தரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கம்

•

படுகிற

நன்னெறிசேர்

நல்லமர்யாதையிலே நின்று, அதில்

சொல்லப்படுகிற அறுஷ்டாநத்

தில் நிரதரான

ஆத்திகரும் •

ஆஸ்திகரும்

ஆத்திக நாத்திகருமாம்

ஆஸ்திக நாஸ்திகர்களுமாகிற

இவரை

இம்மூவரையும்

ஓர்த்து

ஆராய்த்து

நெஞ்சே

ஓ மநஸ்ஸே

முன்னவரும்

முன் சொன்ன நாஸ்திகரையும்

பின்னவரும்

பின்சொன்ன ஆஸ்திக நாஸ்திகரை

யும்

மூர்க்கரென

அறிவில்லாதவர்களென்றுநினைத்து

விட்டு

அவர்களைவிட்டு

நடுச்சொன்னவரை

நடுவே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்திகரை

நாளும் •

திகந்தோறும்

தொடர்

அதுணிக்கப்பட்டு

(சுஅ)

ERA PUBLIC

உரச உபதேசரத்தினமாலே, சுஅ-பா, ராத்திகரும் வ்யாக்யாநம்.

அறுபத்தெட்டாமபாட்டு.—கீழிலபாட்டில் ‘ஸ்விஷ்டாசாரமே ப்ரமாணம்’, என்று அறுகேகரித்து இப்படி ப்ரமாமணிகளைய ஆசார்ய பரதந்த்ரனமிருக்கிற அதிகாரிக்கு ஆப்தராய் அங்கி காரபோக்யராய் அறுவாத்தகீபராயிருக்கும் அறுகூலர் படியைய யும் இதுக்கு அசுலாய அநங்கீகார விஷயமாயிருக்கும் ப்ரதிகூலர் படியையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அறு தன்னை தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். (நாத்திகரும்) என்றுதொடங்கி. நாஸ்திகராகிரார் - உள்ளோடு புறம்போடுவாசியற நாஸ்திகராயிருக்குமவர்கள். ஆஸ்திகராகிரார் உள்ளோடுபுறம்போடுவாசியற ஆஸ்திகராயிருக்குமவர்கள். ஆஸ்திகநாஸ்திகருகிரார் - புறம்பு ஆஸ்திகரைப்போலேயும் உள்ளே நாஸ்திகராயு மிருக்குமவர்கள். அறு தன்னை ‘அஜ்ஞான விஷய ப்ரவணன், கேவல நாஸ்திகனைப்போ லே; ஜ்ஞாநவானுன விஷய ப்ரவணன், ஆஸ்திகநாஸ்திகனைப்போ லே’ என்கிற விடத்துக்கு ‘நாஸ்திகனுகிறான், தர்மாதாமபரலோக சேதநேஸ்வரர்களுக்குப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தில்ப்ரமாமணய புத்தி ஒன்று பிழ்நிககே ஸ்வைரஸஞ்சார பரனயத்திரிகிற சுதத நாஸ்திகன்’ என்றும், ஆஸ்திகனுகிறான், தர்மாதர்மாத்ரி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்று அறிகையாலே ஆஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி இருப்பானாய்அந்த்ரமர் யாதையில் அடங்காதே தோற்றிற்றுச்செய்து திரிகையாலே நாஸ்திகனமனமிருக்குமவன்’ என்றும் இப்படி ஜீயர்தாமே வ்யாக்யா நம்செய்தருளினிறே.

(நற்கூலையின் நன்னெறிசேராத்திகராவது) - (க) ௩ சூலி, கொடபே-ஸீயறு - ஆஸ்திகோ தர்மஸீஸ்ச்ச’ என்னும்படிதர்மா தர்மாத்ரி ஸகல ப்ரதிபாதகமான ஸச்சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமா ணமென்று அறிந்து, அந்த மர்யாதையில் நின்னு அப்படியே அதில் உத்தமான ஸததுஷ்டாநங்களையும் அறுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகிற ப்ரமாமணிகரான ஆஸ்திகரென்கை. அன்றிக்கே, அத் த்ராத்ம ஸாஸ்த்ரங்களான ஸ்ரீதோதிகளால் ஓதப்படுகிறஉபாயாத்ய

உபதேசரத்தினமலை, சு.அ.பா, நாத்திகரும் வ்யாக்பாரம். ௨௦௫

வஸாயஸ்ரமமான ப்ரபத்திமார்க்கத்திலே வழிப்பட்டிருக்கிற ஆஸ்திகருமென்றாகவுமாம். “ஆஸ்திகனுய இவ்வர்த்தத்திலிருந் திசுவாஸங்களை யுடையனுப் உஜ்ஜீனிததல் நாஸ்திகனுய் நசித்த லொழிய” நடுவுநிலையிலே என்றிறே அருளிச்செய்தது.

‘நெறியறிபாதாரும்’ என்று தொடங்கி, ‘இறைபுரையைத் தேறாதவரும்’ என்றாரிறே. ஆகையாலஸ்வதந்தரனுக்கு அதுநா மான ஸ்வர்க்காதிருபடல ததஸாதங்களை ப்ரதிபதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்வாஹங்கார கர்ப்ப (மஹ) மானபகவதுபாஸகத் தையும் தத்பலமானபகவதுபவ கைவகர்யங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரதிபத்திவிளைபவுங்கடும். ததேகர்பாக (ஹை) மான கைங்கர்யததஸாதங்களை ப்ரதிபாதிக்குமதான நற்கலையுண்டு ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரம்; அதில் நன்னெறியுண்டு-ப்ராப்ய ப்ராபகாநுஷ்டாநங்கள்; அது தங்களுக்குக் கைவந்திருக்கும்படியான ஆஸ்திக்யம் பிறக்கை அரிதாயிறே இருப்பது. அன்றிக்கே, “நற்கலை” என்று *சீர்த்தமதுரகவிசெய்கலையான, * கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பாய், அதில “நன்னெறி” என்று*“தேவுமற்றறியேன்” என்றும், “மேவினேனவன் பொன்னடி” என்றும் “ஆள்புக்ககாதல டிமைப் பயனன்றே” என்றும்ரொல்லுகிறபடியே †(ஸேஷத்வாதிக னைச் சொல்லுகிற மதுரகவிகளுடைய) ஸாமார்க்கமான சரமபர்வ நிஷ்டையாகவுமாம். இந்நிஷ்டையையுடைய பரமாஸ்திகர்கள்தான் “ஓரொருவர்” என்னும்படி அரிதாயிறே இருப்பது. இவரை ஓர் த்து, கீழ்ச்சொன்ன நாஸ்திகாதி த்ரயருடையவும் ஸ்வருப ஸ்வ பாவங்களை நன்றாக ஆராய்ந்து.

(நெஞ்சே) இவர்களை விவேகித்தப்பற்றுகைக்கும் விடுகைக் கும் பரிசுரமான நெஞ்சே! அஜ்ஞரையும்விசேஷஜ்ஞரையும் ஜ்ஞாந லவதுர் விதத்த(ஈஹ)ரையும் நன்றாக விவேகித்து அவர்கள்ஸ்வருப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தபின்பு, (முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்க

† குண்டலிதமதிகம்

உறக உபதேசத்தினமாலே, சுஅ-பா, நாத்திகரும், வ்யாக்யாநம்

ரெனவிட்டு) முன்சொன்ன அப்ராமாணிகரான நாஸ்திகரையும் பிளசொன பக்ஷபாதிகளான ஆஸ்திக நாஸ்திகரையும் ஸாஸ்த்ர மார்க்கத்தில் அடங்காதஸாஹஸிகரென்றுகைவிட்டு,

அதாவது, (க) ‘யத்ர க்ருஷ்ணந்தேவாலூரி நாலூஸ்ய ஶிதிநி ஸ்ரீதா: | சுபா-க: | விவரா: | வாவா-நாலூஸ்ய: | தேஹகிஜ்ஜரா: - யத் ப்ரத்யக்ஷம் ததேவாஸ்தி நாஸ்த்யந்திநிர்ஸிதா: | அர்த்தகாம பா: | பாடாநாஸ்திகா தேஹகிங்கரா:’ என்றுதொடங்கி, ‘விஜ்ஞா யக்ஷெணெண லூகாணுஸ்யுயுவலிதவ்யுஜெத’ - விஜ்ஞாயலக்ஷ ணைஸதாந்து ஸம்யக்வ்யவஸிதஸத்யஜேத்’ என்கிறபடியேஇப்படி மூர்க்கரான இவர்கள் இருவரையுமவிட்டு, ‘விடுகை கண்டாவிதி’ என்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் பரித்யஜித்தென்கை.

இனி பற்றப்படுமவர்களைச்சொல்லுகிறது (நடுச்சொன்னவரை நாளுந்தொடர்) என்று; - ப்ராமாணிகராகையாலே ததுபய வ்யாவ்ருத்தராய், மத்யஸதரா யிருக்கிற ஆஸ்திகரை, அந்த ஆஸ்தி கர்வாசி யறிந்து ஆதரித்துப்போரும்நெஞ்சே! அவர்களை நித்யமாக அதுவர்த்திக்கப்பார். (உ) ‘சுதூவரஜாஜிஹம் நிக்ரு - அதுவர ஜம்யஹம் நித்யம்’ என்கிறபடியே அவர்களடியைத்தொடர்ந்து திரியப்பார்.

(நடுச்சொன்னவரைநாளுந் தொடர்) மத்யமபதோக்தரை, அதாவது ப்ரதமபதத்தில் கழியுண்கிறதேஹாத்மாபிமானிகளான நாஸ்திகரையும், சரமபதத்தில் கழியுண்கிறவிஷய சபலரானஆஸ்திகநாஸ்திகரையும் போலன்றிக்கே, மத்யமபதோக்தமான ததே கோபாய்வந்தையும் ததீய பாததந்த்ரபத்தையு முடையராய், அவர்களில் அத்பத்தவிஸக்ஷணமாயிதே ஆஸ்திகர்படி யிருப்பதெ ன்கை. ஆகையாலேப்ரதிகலரானவர்களுடையக்ஷணகால மாந்ர ஸாஸ்த்ரஹவாஸம்ஸத்தையை நசிப்பிக்குமாபோலேஇவர்களுடைய

உபதேசரத்தினமாலே, சூகூ-பா, நல்லடணம். வ்யாக்யாநம். ௨௦௭

மூ.—நல்லமண முள்ளதொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு
நல்லமண முண்டாழ் நலமதுபேரால்—நல்ல
குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக்
குணமதுவேயாம் சேர்த்திகொண்டு.

(४४)

சுரோஷவதூஸாஹ்வனநமஸ்ய
சுரோஷவதுவதகௌமரொபிமய:
தஹ்விமாணவஜ்நவஹ்நெந
வீதாமாணவவிஜ்நாமாணவஹ்வ

॥ ॐ ॥

கூண்கால மாதிரமான ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டமும் ஸத்தாதா (யா) ரகமாயிருக்கையாலே அந்தஸத்தாஸம்முத்திக்கு ஜேமதுவாக ஸர்வகாலமும் அவர்களைப்பின் சென்று பிழைக்கப்பார்; அவர்கள் நன்னெறியையுடையராகையாலே, நீயும் அந்நெறியிலேநின்று, உஜ்ஜீவிக்கும்படி அவரை நாடோறும் உபஸததி புண்ணு. இத்தால் அநுகூல ஸஹவாஸமும்பிரதிசூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் சொல்லிமறப்பத்து.

பதவுரை.

நல்ல மணமுள்ளது
ஒன்றை
நண்ணியிருப்பதற்கு
நல்ல மணமுண்டாம்
அது நலம்போல்
நல்ல குணமுடைய
நூடன்.

கூடியிருப்பார்க்கு
சேந்திக்கொண்டு
அதுவே குணமாம்

நல்ல வாஸ்தவையுடைய
ஒரு வஸ்துவை -
அடைந்திருக்கிற ஒரு வஸ்துவுக்கு
நல்ல பரிமளமுண்டாகிற
அந்தந்தயாதத்தாலே
எத்தகுணமுடைய புருஷர்களுடன்

சேர்ந்திருக்கிறவர்களுக்கு
அந்தஸம்பந்தத்தினால்
அந்த குணமேயுண்டாம்.

(५१ ५३)

அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு.—தீழில் பாட்டில் உத்தரான
அறுகூலப் பரதிகூலரானவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பலிக்குமத்தை
ஸத்ருஷ்டாநதமாக இரண்டு பாட்டால் அருளிச்செய்கிறார்.
அதில் இப்பாட்டில் அறுகூல ஸஹவாஸத்தால் பலிக்குமத்தைச்
சொல்லுகிறது (நல்லமணியித்யாதியால்). நல்லமணமாவது—
அல்லாதவற்றினுடைய பொல்லாத மணத்தையும் போக்கும்படி
யானஸூகந்தமஸ்தித்தையுடைத்தாயிருப்பதொன்று. அதாவது (க)
“சுருதோஃசுவதுஸ ௨ ஸ்வமெநேந ௩ ஹோஜோஃவாஜீவக்ஞேஸஹ
௨ ஸ்வமஸ்தி:” ஆமோதயத்ருஸாமஸம்வலநேநயத்வதாமோதவாந
பவதி கேசபரோப்பகந்த:” என்கிறபடியேஸ்லாக்மயான பரிமளத்
தையுடைய புஷ்பத்தைச் சேர்ந்திருப்பதொரு கேஸபரத்துக்குத்
தன்னுடைய ஸ்வபாவமான சிக்குநாற்றம்போய், (உ) “மணங்கள்
நாறும் வர்க்குழலர்” என்னுமபடி பரிமளப் ப்ராசுர்யமுண்டாம்
ந்யாயம்போல்.

(நல்லகுணமித்யாதி), (கூ.) “நதிய நன்மலர்” என்கிறபடியே
 ஸோஷித்வஜ்ஞாந பரிமளத்யையராய், ஜ்ஞாந பக்த்யாதிஸக்
 குணயுக்தராயிருக்குமவர்கள்தங்களுடனே வஹுவாஸம்பண்ணி
 யிருப்பார்க்கும் அவர்களுடைய ஸஹவாஸரூபமான ஸம்பந்தங்கொ
 ண்டு அஜ்ஞாநகந்த (மந்யூ) மிஸ்திக்கே, அந்த ஸ்லாக்யமான
 குணமே ஸித்திக்கும். “ஒருசெய் நிரம்ப நீர் நின்றால்” என்று
 தொடக்கி “உறவுதல் தீர்க்கடவதாயிருக்கும்” எனிறிறே அருளி
 ச்செய்தது. ஆக இத்தால் இவனுக்குண்டான ஸத்குணங்களும்
 ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலேவஸம்பவிக்குமென்றதாய்த்து;
 பாகவத ஸம்ஸ்லேஷம் பகவத ஸம்ஸ்லேஷத்தையும்பிறப்பித்து, அ
 பாகவத ஸம்ஸ்லேஷத்தையும் பிறப்பித்துஇவனையும்கரைமாஞ்சேர்
 த்துகிடும்” எனிறிறே ஆச்சான்பள்ளை யருளிச்செய்தருளினார்.
 ‘வஹுத்யாஹுவதிவஹிவாபுத்யாவஹாநாடி - ஸத்ஸங்காற்பவதிவஹி
 ஸாதுதரகலாநாம’ எனனக்கடவதிறே. (சூக்ய)

ஹம்ஸ் லேஷத்தையும் பிரிப்பித்து,

உபதேசரத்தினமலை, எ0-பா, தியகந்தம் வ்யாக்யாநம், ௨0௯

மூ.—தியகந்தமுள்ள தொன்றைச் சேர்ந்திருப்பதொன்றுக்குத்
தியகந்தமேறுந் திறமதுபோல் - திய
குணமுடையார தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக்
குணமதுவேயாம் செறிவுகொண்டு. (௭0)

யதூகிமயஜிஹம் வுஜிவெதிவஹு
கதூகிமய ஜிஹாஹவஜாயதெஹி
வனகதூஜெண ஈஜெயமணாவொகெ
மிஜி, ஈமண, ஹஜகிமிஜிமணாவயேண

பதவுரை.

தியகந்தமுள்ளது	கெட்டநாற்றமுடைய
ஒன்றை	ஒருவஸ்துவை
சேர்ந்திருப்பது	அடைந்திருக்கிற
ஒன்றுக்கு	ஒரு வஸ்துவுக்கு
தியகந்தம்	கெட்டநாற்றம்
ஏறும்	ஏறுகிற
அது திறம் போல்	அந்தந்தகாரம் போல்
தியகுணமுடையார்தங்களுடன் - துர்க்குணமுடையவர்களோடு	
கூடியிருப்பார்க்கு	சேர்ந்திருக்கிறவர்களுக்கு
செறிவு கொண்டு	நிரந்தர ஸம்பந்தத்தினால்,
அதுவேகுணமாம்	அந்த துர்க்குணமே யுண்டாம். ()

வ்யா.—எழுபதாம்பாட்டு.— இது பரித்யக்தரான ப்ரதி
கூல ஸஹவாஸத்தால் பஸிக்குமதையும் அருளிச்செய்கிறார். (திய
கந்தமிய்யாக்யால்) அதாவது: ஹேயகந்தா (மஹா) ஸ்பதமாயிருப்ப
தொரு ஸுபாதி பதார்த்தத்தைக் கிட்டவிருப்பதொருஸுகந்த
பதார்த்தத்துக்கும் தத் ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அதிலுண்டான ஸுக
ந்தம்போய் ஹேயகந்தமானது காள்தோறும் அதிலே ஏறிவரும்
ப்ரகாரம்போலவென்கை. அதுதான் ஸ்வஸமீபமாத்ர ஸம்பந்தத்
தால் அல்லாதவற்றிலுடைய ஸத்கந்தத்தையும் ஸவாஸமாகப்போ
க்கித், தன்கந்தத் - - - - - கன் ஸுபாதிருப்ப தொன்

உக௦ உபதேசரத்தினமாலே, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாநம்,

மூ.—முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற்கேட்டுப்
பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசாதே - தன்னெஞ்சில்
தோற்றினதே சொல்லி யிது சுத்தவுபதேசவர
வாற்றென்பர் மூர்க்கராவார். (எக)

பூரவா ஂவவா ஂவிலகவாநிநிஸூவுகூ

விதெநகாநூவஹிதெநநிஜெநகூ

நெநவொபபூகூயநிபயாவஹாவஂ

ஸஂகூநுயொஂபித்யெஸததெஹிநெவஂ || (எக)

(தீயகுணமுடையேரிதயாதி). அப்படியே மேயகுணயுக்
தரா யிருக்குமவர்களுடன் ஸம்ஸர்க்கித்தவர்களுக்கும் அநதமே
யகுணமுண்டாம். “அவர்களுடைய ஃவிணக்கம் கொண்டு அபா
கவதஸம்ஸலேஷத்தையும் பாகவதவிஸலேஷத்தையும் பிறப்பித்தும்
பகவத் விஸலேஷத்தையும் பிறப்பித்து இணையும் முடித்துவிடும்”
என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான்பள்ளை அருளிச்செய்தது. “ஸுதூரி
லெவநாநிதூரிவாஂகாநிநிஷ்வணாஸ ! கூயிநெவாஂயநஸூநி
ஜூமநெவாஂய ஸூயஃ - ஸதாமஸேவநாநித்யமஸதாஞ்ச நிஷே
வணுத்கூயந்நே சாதஸ்யந்தி ஜூநாவைராக்ய பக்தய:” “என்
ஸக்கவதிறே. ஆக இத்தால் அஸத்துக்களானவிவர்கள் ஸஹ
வாஸத்தாலே சேஷத்வாதி குணங்கள் ஃவேரோடேபோய் “ஸஸ
நெவ - அஸந்நேவ” என்னும்படியிறேயாவது. (எ௦)

பதவுரை.

முன்னோர்	பூர்வாசார்யர்கள்
மொழிந்த	அருளிச்செய்த அர்த்தங்களை
முறை தப்பாமல்	கேட்க ஃவண்டிய க்ரமம் தவறாமல்
கேட்டு	ஸ்ரவணம் பண்ணி
பின்	அநந்தரம்
ஓர்ந்து	மநநம்பண்ணி
தாம்	உபதேசம் பண்ணுகிற தாங்கள்
அதனை	அப்படி கேட்டவர்த்தங்களை
பேசாதே	உத்தேசியாமல்

† பிணக்கைக்,

‡ சேரப்போய்.

உபதேசரத்தினமாலே, எக.பா, முன்னோர் வ்யாக்யாநம். உககி

தம நெஞ்சில்	தங்கள் மநஸ்ஸில்
தோற்றினதே சொல்லி	தெரிந்த வர்த்தங்களை உபதேசித்து
இது	‘இந்த அர்த்தம்
சுத்த உபதேச வரவாற்று	பரிசுத்தமான உபதேசமார்க்கத்தை
	யுடைத்தானது”
என்பர்	என்று சொல்லுகிறவர்கள்
மூர்க்கராவார்	ஜ்ஞாநஹீநராவர்கள். (எக)

எழுபத்தொன்றும்பாட்டு.—“நாததிகரும” என்கிறபாட்டிலே ‘முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரென விட்டு ௩௦ச் சொன்ன வரை நானுத்தொடர்” என்று அவர்களைவிட்டு, பறையும்படியை அருளிச்செய்து, “நல்ல மணம்” “தீபகந்தம்” என்கிற இரண்டுபாட்டாலும் அவர்கள் சோத்தியரல சேருமத்தை அருளிச் செய்து, இனிமேல், “முன்னோர்” “பூருவாசாரியர்கள்” என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் அறுகூல ப்ரதிகூலரான அவர்களுபதேசுபேத (ஹே) ங்களும் அவர்களில்ஸ்வரூபநாஸகரான மூர்க்கருடைய ஸ்வரூபத் (49) நத்தையும் ஸ்வரூபவாததகராயிருப்பாராலே உண்டாம்ஸ்வரூப லாபத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. அதிலே இப்பாட்டில, ‘முன்னவரும் பின்னவரும் மூர்க்கரெனவிட்டு” என்று சொன்ன மூர்க்கராவார் இன்னாரென்று சொல்லுகிறாராதல, அனறிக் கே ஆநதரவிரோதிகளாயிருக்கிற இவர்கள் படியையும் தனித்து அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அத்தையும் அருளிச் செய்கிற ராதலாகவுமாம்.

(முன்னோர் மொழிநதனித்யாதி) ‘முன்னங்குரவோர் மொழிநதவசங்கள்” என்கிறபடியே நமக்கெல்லாம் ப்ரதமஜராயிருக்கிற பெரிய முதனியார் தொடக்கமான ஆசார்யர்கள் ஆத்மோஜ்ஜீவ நார்த்தமாக அருளிச்செய்த திவ்ய ஸூக்திகளை. (மொழிந்த) என்றது-மொழிந்தவை யென்றபடி. (முறைதப்பாமற் கேட்டு) அப்படி ஹீதரூபமான வசநங்களை ஸிஷ்யாசார்ய க்ரமங்களிலும் ஸம்ப்ரதாய க்ரமங்களிலும் ஒன்றும் தப்பாதபடி ஸதாசார்யர்கள் ஸந்திதியிலே கேட்டென்னுதல்;

உபதேசரத்தினமலை, எக-பா, முன்னோர் வ்யாக்யாநம்

அன்றிக்கே, “முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமற கேட்டு” என்று அவர்களுநான் தந்தாம ஆசாரியவிஷயங்களை, “உதாரயக்ஷஸ்வ ராஜதீபவாயுவெவநது- உத்தாரயதிஸம்ஸாராததந பாய்ப்ஸ்வநது” என்று உத்தாரகராகவும், “மூரூ-உ-குதி-வ்யி-அஸா-க்ஷா-ஹி-மவா-ஹூ-ரூ-ஷி-தீ-குருமூ-ததிஸ-திதஸஸ-க்ஷாத்-பகவா-நபுருஷோ-த்தம்.” என்று அவதாரவிசேஷமா-ஷவுமபா-தபகதிப-ணணி, தவரா-பரிஷ்யாகருக்கும் அபபடியே அருளிசெய்துகொ-ணடு போ-நம கரமவகால ஒன்றம தப்பாதபடி கேட்டு-ன்னு-தல, (பின்னோ-நது) ஸாவணநநநவா-பேக்ஷமா-ன மநதத்தைப-ணணி, (தாமதனைபேசாதே) உபதேசகர்ததாக்களாகவேண்டி-யிருக்கும் தாங்கள் அபபடியே ஸாவணதிகளாலே வைஸதயமபி-நநிருபதான அராததங்களை ஸரோ-ஆகாமரானவர்களுக்கு-சொ-ல்லாதே.

இவர்கள் உபதேசிக்குமபடிசொல்லுகிறது (தம்நெஞ்சில்நோ-றறினதேசொலவி) ப்ரமாணுதஸாரியனறிககே ஏததவிபரிதமா-கத்-தங்களுடையவகரஹ்ருதயே-தி(பி) தமாயிருக்கும்அராததததையே-வாக்காலே சொல்லியென்னுதல, அன்றிககே, ஆசாரய விஷயததில-ஊறமறறு, மேஷல உபகாரமாதரத்தையே அங்கேகிரதிருக்கி-றதங்களுடைய ஸூஷ்க ஹ்ருதயத்துக்கு (ப்ரதிபா-ஷா)ஸித்ததையே அராததமென்று சொலவி யென்னுதலாகவுமாம்.

இப்படி துஷ்ட ஹ்ருதய துஷிதமாயிருக்கும்ததையே உக்த்-யா-பா (ஹா)ஸததாலே உபதேசித்தமாத்ரமன்றிககே, (இது சுதந-வுபதேசவரவாறமெனபா) ஆபதிகுடலாக இந்த அர்ததமா-னது ஸூத்தமான உபதேச மாரககத்தை யுடையதென்பர்கள், தாங்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் அளமப்ரதாயமா யிருக்கச்செய-தேயும் அத்தை விஸவஸிக்கைக்கீடாக “இன்னருளால் வநத உப-தேசமார்த்தத்தை” எனனுமபோலேயாய்த்து இவர்கள் தாங்களும் உபதேசினதுப போருவது, இவர்கள் ஸாவார்த்தங்களுக்கும் இப-படியேயிறே விபரிதங்களை-கற்பிப்பது.

இவர்கள் ஆபாஸோகதிகளதான் பயிருக்குக்களை போலவும் ஆதித்யனுக்கு மநதேஹ-போலவுப்ப்ரதிபா(ஹா)ஸிதது ப்ரணஷ-டமாய்ப் போமதாயிருக்கும், ஆகையாலேதோறநிதாயுமதொழிய

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூபு, பாசாரியர் வ்யாக்யாநம் உகந

மு—பூருவாசாரியர்கள் போதமதுட்டாநங்கள்
 கூறுவார வார்த்தைகளைக் கொண்டு—ஜேதரி
 இருந்தருமா ஞாலதகேயின் பமுறமவாமும
 தெருந்தருமா தேசுனைச் சோநது. (எஉ)
 பூரவாஹ்யவொயவாணெ விநெமொருணா
 பெய்யு ஹாநி தகேயா ஹய்யா வபுஷா
 பூஜாநியிம் மொவாஹ்யா திவபுஷோகா
 சோஹாஹ்யபேஜமகிவாஹ்ய த்வோஜ்யபூஷா (எஉ)

நிற்பதொன்றைநெனய தேதமகிவது இதுதான்தோற்றின
 தே சொலவிப்போந்ததுமே. இப்படி தருபதேஷ்டாக்கள் துன்
 ஆரென்ன; ஸவோபதேசாதிகளாலே முடிததுவிடும் முர்க்கரென்
 கிறார்.

முன்பின் பாராதவர்களிடே முர்க்கராவார், இவர்கள்தாங்க
 ஸவருபா துருதமான்ராமம் இதுவாயத்து. இப்படி தருபதேசம்
 பண்ணுவார்— முர்க்கராவாசென்னுதல், முர்க்கராவார் இப்படி
 தருபதேசம் பண்ணிப்போருமவாகளென்னுதல்.

“முன்றோமொழித” இய்யாதிசுரு ‘நம்பாசார்யர்கள் திரு
 வுள்ளக்கருத்தை நன்றாக அறிந்து அதிக்குததகுதியாயிருந்துள்ள
 உக்த்யதுஷ்டாநங்களை ஆசரியாமல், தங்களை மறஸ்ஸுக்குத் தோ
 ற்றினதே சொல்லும் துஸஸவாத்ர ப்மக்ருதிகளாய் ஸீவரசாய
 விஷயத்தில ஊற்றமற்றிருக்கும் காப்ப(உஹ) நிப்பபாக்ய(ஹா
 ஹ)ரான ஸுஷ்கஹ்ருதயர்க்கு நம் தர்ஸநத்தில் தாதபர்யார்த்த
 மும் தததுருபமான அதுஷ்டாநமும் தொயாதாகையாலே மேலெ
 முக்தவாரியானஇடுகிவப்புப்போலே இவ்வர்த்தம நெஞ்சில் நிலை
 நில்லாது” என்றிறே அந்திமோபாய நிஷ்டையிலே அஸ்மத் பா
 மாசாயரும அருளிச செய்தருளிறு. (எக)

பதவுரை.

பூருவாசாரியர்கள்	பூர்வாசார்யர்களுடைய
போதம்	ஜ்ஞாதத்தையும்
அதுட்டாநங்கள்	அதுஷ்டாநங்களையும்

† தருபதேஷ்டாக்கள்.

உகச உடதேசரத்தினமாலே, எஉபா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம்,

கூடவார்	சொல்லுகிறவர்களுடைய
வார்த்தைகளை	சொற்களை
கொண்டு	அங்கீகரித்து
நீர்	நீங்கள்
தேறி	தெளிந்து,
தெழுந்தரும்	ஜ்ஞாநபரதனுப்
மா	மஹேஸ்வரபகாரகனு
தேசிகளை	ஆசாரியனை
சேர்ந்து	அடைந்து
இருள் தரும்	அஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவல்ல
மா	விஸ்வாமரை
ஞாலத்தே	பூலாகத்திலே
இன்பம்உற்பா	ஸுகத்தைப்பெற்று
வாமும்	வரமுங்கள்.

(எஉ)

வ்யா.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு — கீழே “தன்குருவினறாள் ணைகள்” என்று தொடங்கி, சரமேஸ்வரி சரணயுகளங்களில் ஸங்கமின்றியிலே யிருக்குமவர்களுக்கு ப்ரதமசேஷியான ஈஸ்வரனப்ராப்யஸித்தியைப் பண்ணவெண்ணாணைகயாலே அத்தை அவர்கள் ப்ராப்யார்களென்றும், இனி ஜ்ஞாநாதுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸமாஸ்ரயணத்தாலே ஸ்ரியப்பதியானவன் தானே ப்ரீவைகுண்டத்தைத் தந்தருளுமென்றும், இப்படியானபின்பு உஜ்ஜீவநாபேஷை யுடையவர்களெல்லாரையும் தந்தாம் ஆசார்யர்கள பதத்திலே பத்தியைப் பண்ணுகோள், கரதலாமலகம்போலே உங்களுக்குப் பரமபத ப்ராப்தியுண்டாமென்றும், இப்படி ஆசார்யன்செய்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனை விஸ்வேஷிக்க விரகில்லை யென்றும்,

அவ்வளவுமன்றிக்கே அவனுடைய அஸேஷஸேஷி வருத்தியிலும் அந்விதனான இவனுக்கு அவனைப்பிரிய ப்ரஸங்கமிலை யென்றும், இப்படி ஸிஷ்யாசார்யர்களான இருவரும் ஆத்ம தேஹங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் படியையும் அதிலும் கஷ்யனாவன், ப்ராப்ய தேசத்திலே விருப்பமற்று, அவனதிருவடிகளில் கைக்கர்யமே நிர்திசய. புருஷார்த்தமென்று ஆதரித்துப் ப்ராரூப்யடியையும், அதுக்கு நிதர்ஸநபூதரான அநுஷ்டாநங்களையும்

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர்வ்யாக்யாகம், ௨௧௫

இப்படி ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப் போரு மறுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாபிருகதமவர்களுடைய உக்தி - ப்ரமஹேதுவா யிருக்குமாகையால் தநிவாதகமான பூர்வர்களுடைய அறுஷ்டாநமே ஆகாணியமொனுமத்தையும், இப்படி அநுகூல ப்ரதிகூல ராக உக்தரான இவர்கள், நிபுணமுகேந பரிசுராஹ்யர் பரித்யாஜ்யரொனனுமத்தையும் இவர்கள் ஸஹவாஸத்தால் பஸிக்கும் ஸத் குணஸத்துணங்கலையும், ஏவ பூதரான ப்ரதிகூலர் துருபதேஷ்டாக்களான மூர்க்கரொனனுமத்தையும் அருளிசெய்து, இதில் அநுகூலரான ஆசார்ய பரதநத்ரருடைய உபதேசத்தாலே ஆசார்யாபிமானமாகி மஹாபலம் ஸித்தித்து வாழும்படியையும் அருவர்த் செயயாநின்னுகொண்டு, வசநபூஷண தாற்பாயார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்தருளிசெய்கிற இவர், அடியிலே “பின்னவருங் கற்க உபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்று உபக்ரமித்தது, அந்தப் பரோபதேஸத்தை இவ்வளவாக நடத்தி அத்தை உபஸம்ஹரித்தருளுவ ராய், உஜ்யேவநாபேகஷ்ய யுடையவர்களுக்குறித்து, பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநப்ரதிபாதகங்களான ஆப்தவசநத்தால் விஸவஸ்தராய், ஜ்ஞாநப்ரதநாதி முகேந ரக்ஷித்துப்போரும்பெருமதிப்பணை ஆசார்யனை ஆஸரயித்தது, அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆநந்ததையுடையராய் நீங்கள் வாழும்போளென்று தலைகாட்டியருளுகிறார்.

வாழுகைக்கு அபிசொல்லுகிறது (பூருவாசாரியர்கள் போத மறுட்டாநங்கள் கூறுவதர்வார்த்ததைகளைக்கொண்டு) என்று; அதாவது - தத்வயாதாத்திய வித்தமரான ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் தொடக்கமாக இவ்வருளுள்ள பூர்வாசார்யகளுடையநீர்மலமாயிருப்பதானயாதாத்திய ஜ்ஞாநமென்ன, தததுருபமாநமறுவற்ற அவர்கள் அறுஷ்டாநங்களென்ன, இவற்றைஆசார்யப்ராப்திக்குவேறுதுவாக ஹிதம் சொல்லுமவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கொண்டு.

(நீர்தேறி)ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம்போலேபுத்தே(வூ)ஸ்சலநகாந ணமாயிராதே, சித்தநைர்மல்யத்தைப் பண்ணுமதாய் ஸுகரமாயிருப்பதானவார்த்தைகளைக்கொண்டு நீ தேறி; அதாவது கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலேஆசார்யர்வ்யத்துக்கும் இதுவேனுமென்று ஹித்து, இத்

உக்க உபதேதூர்த்தின மாலே, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம்

தைஸ்ரிக்ரமமாகக் கைக்கொண்டென்கை. 'போதமநுட்டாநம்' என்றது - ஜ்ஞாநமநுட்டாநமெனறபடி. (வ்யாய)போதத்தைப் போகமென்கிறது. (கூறுவாரவார்த்தைகளைக்கொண்டு நீர்தேறி) ஸாஸ்தாங்களைவெல்லாம் வரியடையே கற்றாலும் அதில் ஆஸதீசராயத்தெளிவு பிறகது, உஜ்ஜீவிதகை அரிதாபிஞ்சுகும். அந்தஸாஸ்தார்த்தங்களை அதுஷ்டிப்பாரைபரின் சென்றிருக்கு மவர்களுடைய வார்த்தை ருசி விஸ்வாஸங்களையுடையராயத்தெளிவு பிறநது, உஜ்ஜீவிதத்தைக்கு உடலாபி ருச்சும. ஆகையால் உஜ்ஜீவிதக்க வேணுமென்றிருக்கிற ஷீடிகள் அவர்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு,

(க) 'ஆசாராஜோப்யஸஹிதாஸாஸ்காவாயு ஸுதஸ்யஹ-அதராம: பரஸநாசமா ஸ்ருத்வாவாயுஸுதஸ்யஹ' என்கிறபடியே ஆஸ்ரயணத்துக்கு முனையே ஸததையுடையராய அந்த ஸத்தாஸம்ருத்திகளுக்கு உறுப்பாக ஸதாசாரயஸமாஸ்ரயணத்தைப்பண்ணி, ததாஸ்ரயணபலத்தையும் இவகை அதுபவியுங்கோள்.

(நீர்தேறி) கலங்கின நீர்தெளியுமாபோலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே கலுஷமநாக்களா யிருக்கிற நீங்கள் மந்த்ராகர்யமான அவர்கள் வார்த்தையாகிற தேற்றும் விரையாலே தேற்றப்பட்ட தெளிவையுடையராய், அந்த தெளிவுக்கு அதுகுணமாக ஆசார்யஸமாஸ்ரயணத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வரக்கடலுபலத்தையும் ப்ரத்யக்ஷமாக புஜியுங்கோள். நீங்கள் அவர்களபோதத்தாலே தேறி, அதுஷ்டாநததாலே தேகினைச் சேருங்கோள், (க) 'அவிசுமமாஸாஸ்காவாயு: - தமேகங்குருமாப்தயு:' என்னுமாயோலே.

ஆகையால் அவர்கள் அத்யந்த பார தந்தர்ய ஜ்ஞாநத்தையும், அதடியாக ஆசார்யாநுவர்த்தநாதிகளைப்பண்ணிப் போந்தவவர்கள் அதுஷ்டாநங்கையும் கேட்டால், மக: ப்ரஸாதமுண்டாய், அதடியாக ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணத்தையும் பண்ணி, தத் ப்ராப்தி பலத்தையும் லபிக்கலாமாயிருக்குமே இவர்களுக்கு.

இனி இப்படி ஆப்தவசநாபிஜ்ஞராயக்கொண்டு ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணுமவர்கள், பெறம்பேற்றைச் சொல்லுகிறது.

(க) ரியு-...

உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, பூருவாசாரியர் வ்யாக்யாநம், உதள

(தெருள்தருமாதேசிகளைச் சேர்ந்து, இருள்தருமாஞாலத்தே நீர் இன்பமுறுவாழும்) என்று. அதாவது : ஜ்ஞாநி பரிபூர்ண னாகையாலே ஜ்ஞாநப்ரதாநாதிகளைப்பண்ணி ரக்ஷிக்கும்மஹோபகாரகனான ஆசாயனே ஆப்ரயித்து, அநத ராஜிகுலமாஹாதம்யத் தாலே அஜ்ஞாநாவஹமுமாய (சு) “இலலை கண்டிரின்பம்” என்னும்படி ஸுகலேஸரஹிதமான ஸம்ஸாரத்திலே ‘தெளிவிசும்பு திருநாடான * நலமந்த மிலலதோர் நாட்டிலுண்டான * அந்தமி ல பேரின்பமாகிற நிர்திருய ஸுக ரூபமான ஆநதத்தையுடைய ராய் நீங்கள் வாழங்கோளென்கை.

(நீர்வாழும்) (உ) “பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் பெறுதபயன் பெறுமாறு” என்கிறபடியே ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பெறுதற்- சரிய பேறறை * அவனின்நாடு தன்னிலிருக்கும் நாள செய்து, அந்- தன் கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தைப்பெற்று, அதில்நஸிகராய்வாழும்.

*கோள். வம்பததடியாகவிறுற வாழுவது.

(இருளதருமா ஞாலத்தே யினபமுற்றுவாழும்) தேசாரந்தரே
தேவாரந்தரேயன்றிக்கே, (க) “இங்கே காணஇப்பிறப்பே மகிழ்வர்”
என்கிறபடியே இந்த தேசத்திலே இந்த தேஹத்தோடேயிருந்
து, ஆசாரியாபிமாநமுகிற நிலைநின்ற ஸம்பத்தைப்பெற்று வாழுகுந்
தோள். “ரொஹிதே - மோதத்வம்” என்னக்கடவதிறே. “பின்ன
வருங்கற்க வுபதேசமாய்ப் பேசுகின்றேன்” என்கிற இவருடைய
வார்த்தை “நீர்வாழும்” என்கிற வாழ்வோடே தலைக்கட்டிற்று.
ஆகையால், ஆசார்ய ஸமார்யணமென்றும், வாழ்வென்றும் இர
ண்டில்லையிறே. இத்தால் (க) “சூரயஸ்யவ்யவாபேந தேவ
வ-தேவ்யித்யுபாஸ்யாஸ்தீகிவ்யூஸோயஸ்யூஸி ஸஸூஸீ
வெத” - ஆசார்யஸ்யப்ரஸாதேந மமஸர்வமபிப்ஸிதம்!ப்ராப்தயா
மீதி விஸ்வாஸோ யஸ்யாஸ்திஸூகிபவேத்” என்கிறபொருள்
தம் சொல்லப்பட்டதாய்த்து. (எஉ)

உகஅ உபதேசரத்தினமாலே, எக-பா. இந்த வ்யாக்யரம்.

மூ.—இந்த வுபதேசரத்தின மாலேதன்னைச்
 சிந்தைதன்னிலநாளும் சிந்திப்பார்-எற்கை
 எதிராக நின்னருளுக் கென்று மிலக்காகிச்
 சதிராக வாழ்த்திவெர் தாம்.
 வனகூடமெணரநுமமெண ருவபெஸராத்
 பாவாரிஜாபியகியெ ஹுபியெநகித்யு
 கவ்யூமரொபகிவகெஃ காரணாபு வரம
 பாதிரகூதாஃவரபுலஃபுரபுரமென

பெரியலீயாருளிச்செய்த

உபதேசரத்தினமாலே

முற்றிற்று.

பதவுரை.

இந்த	இப்படிப்பட்ட
உபதேசரத்தினமாலேதன்னை	உபதேசரத்தினமாலே யென்கிற
	புறந்தத்தை
சிந்தை தன்னில்	மனஸ்ஸில்
நாளும்	நிரந்தரமும்
சிந்திப்பார்	அதுஸந்திக்குமவர்கள்.
தாம்	சரமபர்வநிஷ்டாரான தாங்கள்
என்னை	எமக்கு,ஸ்வாமியான
எதிராக	எம்பெருமானருடைய
இன்	இனிய (நிர்ஹேதுகமான)
அருளுக்கு	க்ருபைக்கு
என்றும்	எப்போதும்
இலக்காகி	லக்ஷ்யபூததாய்
சதிராக	நேர்த்தியாக (வ்யாவ்ருத்தமாக)
வாழ்த்திவெர்கள்	வாழப்பெறுவர்கள், (எக)

வ்யா.—எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு.—ரிகமத்தில் ஸத்ஸம்ப்ரா
 தாய பரம்பரா ப்ரபத்தமான ஸகலார்த்தங்கனையும் ஸர்வர்க்கும்
 உபதேசிக்கக்கூடவோமென்று உபக்ரமித்து அப்படியே அதைய

உபதேசரத்தினமாலே, எந்-பர், இந்த வ்உரக்யாரம். உகக

வும் நடந்துபோந்த இப்ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருளி இப்ப்ரபந்தார் வயமுடையவர்களுடைய பலததையும் அருளிச்செய்து, தலைக்கட் டியருளுகிறார் (இதேவுபதேசரத்தினமாலேதன்னை) என்றுதொடங்கி அதாவது - ஸகல ப்ரபந்த வ்யாவருத்தமான இந்த உபதேச ரத்தினமாலையாகிற ப்ரபந்தத்தன்னை மஃஸலிலே ஸர்வகாலமும் மநம் பண்ணுமவர்கள், நமக்குச் சேஷியான எம்பெருமானாரு டைய கிரஹேதுக க்ருபைக்கு ஸர்வகாலத்திலும் விஷயமாய் வ்யா வ்ருத்தமாக பகவததுபவ கைங்காயாதிகளைப்பெற்று, ஸுகிக்கப் பெறுவர் என்கிறார்.

(இந்த வுபதேசரத்தினமாலே தன்னை) கீழ் அடங்கலும் ஸிம்ஹாவலோகந வ்யாயமாகக் கடாஷித்து, இரதவென்கிறார். முகமறிந்தவன் கோத்த முத்துமாலேபோலே இதுவும் 'ஒரு ரத்நமாலே இருந்தபடியே' என்று தமக்கு ஆதரணியமாக இருக் கிறபடி. இதுதான் உபதேசரத்தங்களுளான ரத்நங்களாலே செய் ப்பட்டதா யிருக்கை. 'மாணிக்கமாலே' 'நவரத்நமாலே' என்னு மாபோலே இதுக்கும் 'உபதேசரத்நமாலே' என்று நிருபகமாயிருந் திற்று.

"உபதேசரத்தினமாலே" என்கையாலே உபதேசபரம்பரர் ப்ரபந்தங்களாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களாலே தொடையுண் டிருப்பதாயிருக்கை. மாலேதான் தொடையுண்கிறவற்றில் ஒன்று குறைந்தாலும் பேரிழவாயிருக்கும். அப்படியே இதுவும், * குரு மாமணி யான புருஷரத்நங்களினாலே கோப்புண்டதாயிருக்கும்; அதாவது "நம்பெருமாள், நம்மாழ்வார்" என்றுதொடங்கி, திரு வாய்மொழிப்பிள்ளை யளவாக ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒன்றும் நஷ்ட வுதவின்றிக்கே நன்றாக நடந்துபோந்ததாயிருக்கை.

"திருவருள்மால்" என்றுதொடங்கி, "திருமலைபாழ்வார் பதங் கள் முன்பென்னுட்சேர்ந்தனவே" என்றும், 'ஐதீநாபலாரா ஹிஃ. லக்ஷ்மீநாதஸாமரம்பரம்' என்றுதொடங்கி 'சுலோகா வாயு ப்யந்ஹாம் வஜ்ரே மாரூபரஹிநாடி - அஸ்மதாசார்யபர்யத் தாம் வந்தே குருபரம்பரம்' என்றும் சொல்லக்கடவதினே, இது தான் மாலாலக்ஷணங்களை யுடைத்தாயிருக்குமென்னுமது இவ் ர் சேர்த்தருளின சேர்வையிலே காளாலாயிருக்குமிதே,

அதுதான் ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் ஒருகையாகவும் ஆண்டான் மதுரகவியாழ்வார் யதிராசராமியவர்களை நடுரயகமாகவும் 'நாதமுனி முகலான நத்தேசிகர்' என்று தமக்கு முனடினான் ஆசார்யர்களெல்லாரையும் ஒரு கையாகவும் இப்படி எல்லாத்தையும் சேர்த்துப்பிணைத்து, ஒரு மாலையாம்படியிறே செயதருளிறத. ஏவம்வித வைலகண்டயதையுடைய இந்த மாலையை (சிறதைதன் னில் நாளும சிறதிப்பார்) மாலையானது மாபுக்கு அலங்காரமாய் தரிக்கப்படுமதாயிருக்கும் (க) 'மார்வத்துமலை' என்னக்கடவதிறே.

இப்படி மதம் பண்ணுவார்க்கு ஒருபலம்வேணுமே; அந்தப் பலத்தை இன்னதென்று உபபாதிக்கிறதுமேல. (எதை எதிராசரின்னருளுக்கென்று மிலக்காகிச்சதிராக வாழ்த்திவார் தாம்) என்று; அதாவது (க) ‘சுவாமிநாதர் உமவதோவாழிவெய்க லிவெய்யா:-அஸ்மக்குரோர்ப்பகவதோஸய தயைகலிதோ:-’, என் கிரபடியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராப்தி சொலலும்படியான ஆப்தியையுடையரான எம்பெருமானருடைய நிர்வேறுகமான அபாரகாருண்யத்துக்குப் பாத்ரபூதராய் வாழப்பெறுவர்கள்.

(க) வை-ஸ்த- (உ) தி-வரய்-தனியன்,

உபதேசரத்தினாலே, எக-பா, இந்த வ்யாக்யாரம், உஉக

தான் ஆழவார்காடியாயிருக்கையாலே இதனை வாசியறிந்து பரிபா
விப்பாரா இவரிடே. இதை இவர்களை நானும் சிந்திக்கையாலே
அருளும் இயற்கைப்பகல எனவும் உண்டாயிருக்கிறபடி.

(எதிராசரினானருளக் கெனறுமிலக்காகி) * அருளாழியம்
நீர்னா ஈஸ்வரன் அருளமறுத்த காலத்திலும் (க) “உன்ன நுளின்
கணன்றிப்புநலொன்றுமில்லை” எனவும் (உ) “யுகிராஜ டியா”
ஹிராஸ - துஷ்டாதிநாஸ - யுகிராஜ தயாமபுராஸே - தஸ்
மாகநய சரணே” எனவும் ஒதுங்குமபடி புகலாயிருக்கிற அரு
ளுக்கு என்றுமிலக்காகி, எந்தையான முறையாலே மாறுதிருக்கிற
அவருடைய கருணைகளைக் கண்டித்துச் சித்தலகஷயபூகராய்.

(சதிராகவாழந்திடுவர்)* (க) மாசதிரானபகவந் நிர்ஹேதுகந்
பையையென்று வாழும்சிலும் சதிராக வாழந்திடுவாரதாம். (ங)
“ஆருநியுந் அடியேன் சதிர்த்நிதனின்றே” என்றிறே அபிமாந
நிஷ்டர்வார்த்தையிருப்பது. சதிராகவாழுகை யாவது - ஸவத
த்ரனாஸஸ்வரனுடைய க்ருபைக்குவிஷயமானவர்களைப்போலே (ச)
“நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” (ரு) “ஆழறங்கரைவாழ்
மரமபோ லஞ்சுகின்றேன்” (சு) “இடையெனதுத மரமேயொத்
திராமே, யடையவந்ளாய” என்று பயபய(ஊயாஊய)
ங்களைடே வந்ததிக்கையன்றிக்கே இவருடைய அபிமா
நத்திக்கு விஷயமானவர்கள் த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கரிரண்டி
லும் ஒருகரைச்சலற்று, மார்விலே கைவைத்துக்கொண்டு, (எ)
“நிலைவொருநிலைபொலி - நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி” என்கிற
படியே நிர்ப்ப(ஊ)ராய், (அ) “வையம்மன்னிவீற்றிருந்து” என்
கிறபடியே, வ்யாவ்ருத்தாய், ஞாலம் புகழும்படி இருளதருமா
ஞாலத்திலே இன்பமுற்றவாழும் பேறுபெறுவர்கள். அதாவது
(ஊ) “நந்தலைமையே பொங்கிய கீர்த்தியிராமாநுசனடிப் பூமன்
னவே” என்கிறபடியே ஜீயரானே மத்கமாலை பூட்டப்பட்டவர்கள்,
எம்பெருமானாலே பூமுடிசூட்டப்பெற்று, வாழப்பெறுவர்கள்.

(க) ரா-நா-ச-அ. (உ) யதி விம்ஸா உ. (ங) கண்ணி-உ
(ச) தி-வாய்-எ-க-க, (ரு) தி-மோ கக்-அ-க, (சு) தி-மோ-கக-அ-க
(எ) ந்யாஸவிம்ஸாதி, (அ) தி-வாய்-ச-உ-கக, (ஊ) ரா-நா-க-அ.

உஉஉ உபதேசரத்தினமலை, எஉ-பா, இந்த வ்யாக்யாநம்,

வாழ்வுக்கு அடியாவது முடியும் மாலையுமிதே (க) 'அடி ரூடு மரசு' எனனுமாபோலே.

(உ) 'உன்பத்யுகமாம் ஏர்கொண்ட வீடு' என்றிதே தந்திஷ்ட நுடைய ப்ராப்ய வேஷமிருப்பது. (உ) 'ஸ்ரீகீர்த்திபுரவிநாயகமஹேஸ்வரஸிக்ருதம் பூர்வாசாஸ்திதம் ஸ்ரீமத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஸ்ரீரஸிக்ருதம் த்யாத்வாஅமருத ஸ்கராரதர்நிமக்ஷஸ் ஸர்வாவயவ ஸ்ஸூகமாவீத' என்றிதே அவருடைய ப்ராப்யமிருப்பது. அதின் எலலை நிலமிதே இது. (ச) 'இராமா துசன் சரணாவிந்தம் நாம் மண்ணிவாழ்' (இ) 'உண்ணினைமலர்த்தாள் என்றனாக்கும் அது' என்னக்கடவதிதே.

இத்தால் எம்பெருமானருடைய கிருபைக்கு இலக்கானவர்கள், (அ) 'உன்தொண்டர்கட்கே அன்புற்றிருக்கும்படி' என்கிற படியே அவர்க்குப் பாதசசாயாதிகள் போலே பரதந்த்ரராகையாலே அவருடைய திருவடிகளான் 'தன்னுரியனுக்கு இன்னாதி தன்னிலிருக்கும் நாள் ஆனவடிமைகள் செய்து வாழப்பெறுவாக ளென்றபடி. (எ) 'தன்னையுற்றாட்செய்யும் தன்மைபடுதூர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னையுற்றாட்செய்யவிராமானுசன் தந்தகவால், இன்றிறன்னையுற்றான்' என்னக்கடவதிதே. 'அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை' எனிறிதே யருளிச்செய்தது.

(அ) 'சுஜீராவாஸமணமீர வரார வயளயவாஸீர ஸபெத கரவாஸாவிநாயகாரவாஸ - த்வத்தாஸ தாஸகணாசரமாவ தெளபஸ்தத்தா ஸதைகரஸதா விரதாமமாஸது' என்றிதே ஜீயர் தாமும் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று. இவர் தாம் * திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவரிதே. அன்றிக் கே, (க) 'பரந்தாம மென்னுந்திவந்தரும்' என்றும், (க) 'தன்னையெய்தினர்க்கத்தானங்கொடுப்பதுதன்மகவென்னுஞ்சரண்கொடுத்தே' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவருடைய ப்ரஸாதமடியாரகப்ராப்யபூமியான பரமபத்ததிடேபகவததுபவகைக்கர்பங்களைப்பெற்று ஸ்வரூபாதுருபமாக வாழப்பெறுவர்களைன்றுமாம்.

(க) 'பாவளருந்தமிழ்மலை பண்ணிய நூலிவைபைந்துமைந்தம் வல்லார், பூவளருத் திருமகளா லருள் பெற்றுப் பொன்னுலகிற்

(க) பெரு-தி-ஃ-எ.	(உ) ரா-நா-அக.	(உ) வைகு-கத்யம்.
(ச) ரா-நா-க.	(இ) ரா-நா-எரு.	(சு) ரா-நா-ஃ-எ.
(எ) ரா-நா-கரு.	(அ) யதி-விப்ரதி.	(க) ரா-நா-கக.
(ஃ) தி-மோ-கக-ஃ-ஃ.		

(உ) திருப்பல்லா கஉ:

உஉச உபதேசரத்தினமாலே, எச-பா, மண்ணுயிர் வ்யாக்யாநம்.

மூ.—மண்ணுயிர்கா றிகே மணவாளமா முனிவன்
 பொன்னடியாடு செங்கமலப் போதுகளை உன்னிச
 சிரத்தாலே திண்டில் அமானவனு நமமைக்
 கரத்தாலே திண்டல கடன்,
 சுஜாநுஷ்டி, வொருஷாருவிரொவடினு
 ருத்ராவிஷ்டிவசு கவொராஜவசுநெ |
 வசுராஜாத்ரிவசாயஜிவொவசுபுசெ
 பூர்ஷஸுநொயுசுவஜிநவ வொணிலாமஃ || (எச)

பதவுரை.

மண்	பொருத்தமுடைய
உயிர்காள்	சேதநர்களை
இவகே	இநக லோகத்தில்
மணவாளமா முனிவன்	மணவாளமா முனிவருடைய
பொன்னடியாம் செங்கமலப்	ஸபநுஹணியமாப செநதாமரைப்
போதுகளை	புஷ்பமபேபாலதி ஸுநரதமான
	திருவடியாகிற 'பொன்னடியாம்
	செங்கமலப்போது' என்னும்திரு,
	நாமத்தையுடையபூபாதுகைகளை
உஉ	உள்ளி
சிரத்தாலே	ஸிஸ்ஸினால்
திண்டில்	ஸ்பர்ஸிச்சில்
அமானவன்	அமானவரென்பவன்
நம்மை	மணவாளமா முனிகள்
	யாஸ்ரமித்த நம்மை
கரத்தாலே	கையினால்
திண்டல்	ஸ்பாஸித்தல்
கடன்	அப்ரபோஜநமாம்.

(எச)

யா நவடிகளே சரணம்.

ஸுரிவொவசுவசுயுஜ ஹுஸுஜா
 வரவரவொயி கயூஜிநாஹுஜி |
 சுகயுய சுவசெஸ ருத்ரா
 விஷுதிஜிநா ஜமகாய-க யொயிவய-க.

ஸுடரிபுபதபம்யுக்ம்ப்ருங்கோவரவரபோ கி கதாம்புதாந்தரங்கி!
 அகதய துபதேசரத்நமாலாவிவ்ருதிமிமா ம்ஜகதார்யயோகிவியஃ ||
 பிள்ளைலோகார்ய ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

உபதேசரத்தினமாலே முற்றிற்று.

